CĂRȚILE ◦ ARVEN
Regii timpului
Laura Nureldin
VOL. 2:
EROARE_
HERG BENET

Laura Nureldin

Regii timpului

Vol. 2: Eroare_

Editura HERG BENET
2017

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2017 Laura Nureldin
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic:
The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-119-7
ISBN Print: 978-606-763-118-0

CĂRȚILE ARVEN

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă
fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cred că faci mișto de mine.

***

Mora tocmai terminase de predat o oră de dicție destul de epuizantă. Chiar și pentru ea era ceva nou să-i explice unui actor complet afon cum stă treaba cu accentele. OK, se aștepta ca omul să nu fie chiar Pavarotti, dar n-ar fi stricat să aibă, totuși, ceva ureche muzicală. După două ore, reușise să scoată un vag accent britanic din el, un fel de *tomeiău-tomahtău,* și se hotărâse să renunțe. Avea să se gândească a doua zi la o strategie nouă de predare. Acum nu-și dorea decât să conducă rapid până la biroul lui Alex, să atingă acel ecran din laborator și să zboare spre cina cu Xerxes.

Așa cum făcea mereu. În fiecare seară, de doi ani.

Ziua o petrecea în Los Angeles, în vreme ce întunericul... acela era în întregime persan. Lucrurile deveniseră mult mai simple de când Alex, cel mai bun prieten al ei și cel mai strălucit cercetător pe care îl cunoștea, reușise să sincronizeze timpul de pe Coasta de Vest cu cel din Persia antică. Weekendurile libere le petrecea tot lângă bărbatul ei și, din când în când, își făcea cadou chiar și câte o vacanță de două săptămâni în străvechea Susa.

Era ciudat că nu posta niciodată poze din concediu pe facebook sau twitter, dar mereu revenea la muncă strălucitoare, relaxată și cu un bronz proaspăt, așa că nimeni nu punea la îndoială poveștile ei despre vacanța perfectă din Caraibe în care tocmai fusese.

Însă acum chiar îi era imposibil să-și ia vreo zi liberă. Avea o grămadă de treabă și singurul lux pe care și-l putea permite era o cină bună cu Xerxes, vreo două pahare de vin și o noapte fierbinte cu el. Nu era niciodată prea obosită pentru asta.

În drum spre Alex, zâmbi amintindu-și stânjeneala din prima noapte pe care o petrecuse cu persanul; ea dormise pe canapea, în vreme ce el se chinuia să înțeleagă toată acea lume nouă care îi ataca simțurile. La naiba, chiar o crezuse vrăjitoare.

Nerăbdătoare, intră în laboratorul lui Alex și merse direct la computerul care avea s-o ducă în Susa antică. Toată povestea asta cu alergatul prin timp devenise pentru ea la fel de banală cum era trenul pentru navetiști.

Când porni mașinăria, luminile din laborator pâlpâiră, dar ea nu le acordă nicio atenție.

Du-te acasă. Lasă-l pe Xerxes să te țină în brațe. Mănâncă ceva. Relaxează-te cu un pahar în mână. Fă dragoste cu bărbatul tău. Dormi.

Lista ei de activități pentru acea seară era cât se poate de clară, așa că nu avea timp pentru prostii, cum erau niște becuri care pâlpâiau.

Introduse coordonatele pe care le știa de-acum pe dinafară și apăsă pe ENTER.

Luminile clipiră din nou.

***

Cred că faci mișto de mine.

Nimic nu părea cunoscut. Mora ajunsese să știe fiecare colțișor al Palatului și al împrejurimilor. Doar că nu era niciun palat. Nu erau nici grădinile. Nici servitorii. Nici Curtea. Nici Xerxes. Nimic. Doar o căldură umedă și sufocantă, cohorte de țânțari și o vegetație luxuriantă.

Unde dracu' sunt?

Mora privi în jur. Stătea lângă un drum îngust de țară, tăiat prin iarba grasă. Într-o parte era o pădure deasă, cu copaci acoperiți de o perdea de *barba-marinarului* care atârna de crengi; din desiș se auzeau sunetele ciudate ale păsărilor și animalelor cuibărite în tufe. Peste drum părea să fie o mlaștină care se pregătea să înghită soarele.

Dacă n-aș ști că e imposibil, aș crede că sunt în Florida. Sau în Louisiana. Sau în jungla asiatică. Ce pana...

— Ce cauți aici de unul singur, băiete?

Se întoarse rapid și se pomeni față în față cu sursa acelei voci aspre, cu un puternic accent sudist. Era un bărbat de vârstă incertă, îmbrăcat cu pantaloni de stofă demodați, cizme de călărie și o jiletcă.

— Vă salut, domnule. Cred... cred că m-am rătăcit.

Ce-i asta? Bal mascat la dracu-n praznic?

Bărbatul păru șocat de sunetul vocii ei; de faptul că ființa din fața lui era, în realitate, o femeie.

— Ce să vezi... Dacă te-ai rătăcit, să știi că te-ai rătăcit pe pământu' meu. Și văd că nu ești deloc un băiat, așa că de ce Dumnezeu porți nădragi?

Mora își privi pantalonii de piele și bocancii de motor și își încrucișă brațele la piept, în încercarea de a ascunde față de ochii bărbatului capul de mort de pe tricou.

— Ăăă... îmi pare rău, însă nu știu unde sunt. Și chiar nu aveam habar că încalc proprietatea cuiva. Dar voi pleca de aici imediat ce reușesc să chem pe cineva să mă ia. Pot... pot să împrumut telefonul dumneavoastră? Eu nu-l am la mine.

— Ce să împrumuți?! Despre ce vorbești?

Nu, nu, fir-ar... N-are cum să se întâmple asta. Nu din nou.

Dureros de încet, își privi ceasul de la mână. Aproape că-i venea să-și ducă mâinile la ochi și să se uite printre degete, așa cum făcea când era mică și urmărea un film de groază. Ceasul i se oprise. Știa ce înseamnă asta. Călătorise în timp. Dar...

Unde dracu' sunt? Și, cel mai important, CÂND?

În tot acest timp, bărbatul o privise curios.

— Cine e stăpânul tău, fato?

Rahat. Pe bune? În epoca AIA am ajuns?

— Nu am stăpân, domnule. M-am născut liberă.

Omul o măsură din cap până-n picioare, apoi conchise:

— Mda, arăți destul de albă. De fapt, dacă mă uit mai bine la tine, nu prea ai trăsături negre. Aproape deloc. Mi s-a părut, poate. Da' nici albă-albă nu ești. S-ar zice că maică-ta e o *Placée*. Așa-i?

S-ar zice că maică-mea o să-ți tăbăcească fundul dacă o să afle vreodată că tocmai ai întrebat asta.

Mora își aminti ce citise despre Plaçage. Un obicei larg răspândit în sudul Americii, mai ales în Louisiana, până pe la jumătatea secolului XIX; tinerele sclave eliberate și/sau fiicele lor erau încurajate, dacă nu chiar împinse într-un fel de imitații de mariaje cu bărbați albi, bogați. Cu cât pielea le era mai deschisă, cu atât puteau ținti mai sus. Doar că și asta era tot un fel de sclavie, pentru că, de cele mai multe ori, acei bărbați se căsătoreau oficial cu femei albe respectabile și le țineau pe *Placées* și pe copiii lor ca pe o familie secundară. Cu amestecul ei de trăsături din toate rasele posibile, la acea vreme Mora putea trece liniștită drept marfă de *Plaçage*. Realiză că trebuie să fie extrem de atentă la răspunsurile pe care i le dădea acestui bărbat; altfel risca să ajungă într-un bordel creol cât ai zice pește.

Își drese glasul și încercă marea cu degetul:

— Păi, da, domnule, chiar așa este. Dar, după ce a devenit o *Placée*, ea, împreună cu tatăl meu, s-au mutat în nord. Din păcate, el a murit anul trecut. Am venit aici ca un omagiu adus memoriei lui, să vizitez această

bucată de țară pe care a iubit-o atât de mult. Acum încercam să ajung înapoi acasă, dar, așa cum am spus, m-am rătăcit.

— Hm. În nord, zici? D-aia nu porți rochie, ca orice fiică cinstită a marelui stat Louisiana? Și cum îl chema pe tac-tu?

Gândește-te, la dracu'. Gândește-te.

— Perrault, zise ea.

Na! E de origine franceză, așa că un om cu numele ăsta chiar ar putea trăi în Louisiana, nu? Aoleu! Dacă există într-adevăr vreun Perrault pe-aici? Dacă tipul ăsta din fața mea cunoaște pe cineva care se numește așa? Dacă...

— N-am auzit de el în viața mea. Care era numele de botez?

— Charles.

Mora rostise numele fără ezitare, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

Faimosul scriitor francez nici nu visa că avea să fie menționat în această conversație.

De-acum, bărbatul își înclinase capul într-o parte și o sfredelea cu privirea.

Gata. Te-ai ars. O să te dea de gol la faza asta. Rahat, ce-ai avut în cap, toanto? E ca și cum ai spune cuiva că ești fiica lui Michael Jackson.

— Neah, scuipă el.

Mora își ținu respirația.

— N-am auzit în viața mea de niciun Charles Perrault. Ești sigură că tac-tu e de pe aici?

Mora lăsă un oftat mut să-i scape înainte să răspundă:

— Tot ce știu e ce mi-au spus el și cu mama. N-am avut pe cine altcineva să întreb, așa că m-am mulțumit cu atât, zise, cu un zâmbet timid.

Bărbatul mormăi ceva și făcu câțiva pași spre ea. Mora scrâșni din dinți și se strădui să nu o rupă la fugă.

— Cum ai ajuns aici, fato?

Păi, cum să-ți zic? Mașinăria aia a timpului s-a stricat, Dumnezeu știe de ce, așa că, în loc să mă îmbăt cu soțul meu care are 2.500 de ani și mai e și regele Persiei, am ajuns aici cu tine, tâmpitule. Iar tu crezi că sunt fiica unei sclave eliberate. Rahat.

— Am venit cu diligența. M-a lăsat în New Orleans, am vizitat acel oraș absolut încântător, apoi am hotărât să fac o plimbare ca să mă las pătrunsă de spiritul locului.

El o privea de parcă ar fi fost extraterestră.

— Vrei să-mi spui că ai venit *pe jos* tocmai de la New Orleans?

Oops.

— Am mers și pe jos, da. Dar am mai făcut popasuri. Obișnuiam să fac asta cu tatăl meu, să facem drumeții și să oprim cu cortul pe câte undeva. Am vrut s-o mai fac o dată, în amintirea timpului petrecut alături de el.

— Bun, și unde ți-e cortul?

— Asta, bunul meu domn, nu știu. V-am spus deja că m-am rătăcit. Tot ce aveam a rămas în mica mea tabără. Am plecat de-acolo, am vrut să cercetez împrejurimile și nu m-am mai putut întoarce pe propriile urme. Pădurea poate fi înșelătoare...

— Hm. O să se-nnopteze curând. Unde o să te duci?

O, în noaptea asta aș vrea să mă duc în patul ăla imens din iatacul lui Xerxes, dar asta n-o să se întâmple. În plus, Alex habar n-are că ceva n-a mers cum trebuie. Iar Xerxes trebuie să fie furios, având în vedere că i-am promis să nu mai întârzii niciodată.

— Nu știu... Probabil că voi pleca de pe pământul dumneavoastră, ca să nu vă mai supăr, și voi încerca să găsesc pe aici prin apropiere o familie primitoare, dispusă să mă adăpostească peste noapte. Dimineață, voi porni din nou în căutarea cortului și voi pleca spre casă.

Din fericire, dimineață o să merg automat înapoi în Los Angeles, iar seara o să-i explic lui Xerxes ce s-a întâmplat.

Bărbatul izbucni într-un râs copios.

— Ce să găsești? O familie primitoare? Aici, în mlaștini? Ha! Fato, cre' că ți-ai pierdut mințile. Tot ce o să găsești p-aici sunt aligatori și vrăjitoare. Iar alde ăștia n-o să te primească peste noapte, decât pe post de cină sau ca sursă de ingrediente pentru vrăjile lor diavolești. Mai bine vii cu mine, o să-ți găsim un pat la conac.

— N-aș vrea să vă necăjesc mai mult decât am făcut-o, domnule. Oricum mă simt jenată că v-am încălcat proprietatea...

— Fato, ai stat prea mult acolo în nord și ai uitat cum e cu ospitalitatea sudistă. Nu lăsăm străinii, fie ei bărbați sau femei, noaptea în mlaștină. Chiar dacă-s corcituri, așa, ca tine.

Sictir.

— Vă mulțumesc mult, domnule. Sunteți prea bun.

***

Xerxes devenea tot mai neliniștit. Simțea că ceva nu e în regulă, doar că nu reușea să-și dea seama ce anume. Mora nu sosise încă; ce-i drept, ea nu ajungea niciodată devreme și rareori era punctuală la cină.

Se obișnuise cu asta în ultimii doi ani și nici măcar nu se mai supăra pe ea pentru atâta lucru. Aparent, nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Cu toate astea, de-acum se făcuse târziu, chiar și pentru ea...

— Akhan! strigă.

— Stăpâne.

Eunucul rămăsese omul de încredere al regelui. După dejucarea multor tentative de asasinare a lui Xerxes, cei doi legaseră o apropiere aproape frățească. Iar în acest moment Akhan simțea agitația regelui. Nici nu era greu, pentru că acesta din urmă nu avea astâmpăr și măsura încăperea cu pași mari.

Într-un final, Xerxes se opri chiar în fața eunucului și îl fixă cu ochii al căror albastru senin se întunecase de grijă.

— A ajuns regina?

— Nu... nu sunt sigur, stăpâne. Madhara ar trebui să știe mai bine dacă...

— Atunci adu-o pe ea! lătră regele.

Ușor surprins de asprimea din vocea lui Xerxes, Akhan se înclină și ieși în grabă. Alergă pe holuri până la apartamentele reginei; acolo o găsi pe Madhara, servitoarea ei personală, care tocmai pregătea baia pentru stăpâna ei. Bărbatul abia reușea să-și tragă sufletul.

— Madhara!

Speriată, femeia scăpă ulciorul plin cu ulei parfumat în apa de baie.

— Pe toți zeii! Ți-ai pierdut mințile? M-ai speriat de moarte!

— Regele vrea să te vadă. Acum.

Furia din ochii Madharei se schimbă în teamă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, dar are legătură cu regina.

Femeia simți că aerul din încăpere s-a rarefiat brusc. O plăcuse pe Mora din prima clipă în care o întâlnise, iar tot ceea ce urmase o făcuse să o iubească pe tânără ca pe propria fiică. Brusc, îi veni în gând imaginea reginei Vashti și își aminti cum o izgonise regele pentru nesupunere. Mora era orice, numai supusă nu; dar cu siguranță asta nu avea să-i aducă același sfârșit ca reginei Vashti. Nu? Spiritul liber al Morei era doar unul dintre lucrurile pe care regele le iubea la regina lui.

Madhara își șterse mâinile pe poalele rochiei și porni în grabă spre apartamentele regelui. Odată ajunsă acolo, se opri o clipă să-și îndrepte înfățișarea și să-și liniștească gâfâielile, înainte de a vorbi:

— Stăpâne. Ați cerut să mă vedeți.

— Da. Este regina în apartamentele ei?

— Nu, stăpâne, nu este.

— Este în grădină?

— Nu, stăpâne.

— Este undeva, oriunde, în palatul ăsta blestemat de zei?

Cu fiecare întrebare, regele ridicase vocea tot mai mult, iar ultimele cuvinte aproape că le urlase; Madhara tresări și începu să tremure. Răspunse cu o voce mică:

— Nu, stăpâne. Din câte știu, nu.

Xerxes mârâi de frustrare:

— Pleacă! Anunță-mă când ajunge.

— Așa voi face, stăpâne.

Madhara făcu o plecăciune și ieși din încăpere, mergând de-a-ndărătelea. Odată ajunsă pe coridor, se rezemă cu spinarea de zidul rece, din marmură, și închise ochii. Își apăsă ambele mâini pe piept, în încercarea de a-și calma inima care părea că vrea să-și ia zborul. Simțea că s-a întâmplat ceva rău. Ceva foarte rău. Doar că nu reușea să ghicească ce anume.

***

Era o dimineață frumoasă și cu aer respirabil în Los Angeles. Căldura încă nu începuse să-și coboare valurile grele peste oraș, iar Alex condusese către laborator cu toate geamurile deschise, lăsând vântul să-i ciufulească și mai mult părul, mereu dezordonat. Parcă în fața clădirii, luă cele două pahare mari de carton, pline cu cafea proaspătă, și punga de croissante din mașină și porni spre ușa biroului, îngânând cântecul pe care tocmai îl auzise la radio. Era convins că viața e frumoasă.

Cu câteva zile în urmă, cunoscuse o fată drăguță și ieșiseră împreună. Aflase că fata, pe nume Sondra, era și ea o „tocilară“ pasionată de știință. Dăduseră literalmente unul peste altul la o conferință de știință aplicată și, după ce își curățaseră hainele de cafeaua vărsată de amândoi, petrecuseră restul timpului până la finalul conferinței hlizindu-se într-o conversație despre formule, teorii și experimente. Nu acoperiseră nici jumătate din subiectele pe care voiau să le discute, așa că hotărâseră să iasă la un pahar în seara următoare. Ceea ce se și întâmplase, și fusese chiar distractiv. Nu chiar o întâlnire, în sensul romantic al cuvântului, dar Alex murea de nerăbdare să-i povestească Morei.

În ultimii doi ani, Alex și buna lui prietenă își creaseră un adevărat ritual matinal: luau micul-dejun împreună, în laborator. Mora venea cu vești vechi de două mii cinci sute de ani, iar el cu cafeaua și pateurile.

— Neața, M!

Niciun răspuns.

— M, unde ești?

Puse paharele și punga de hârtie pe birou și deschise ușa laboratorului propriu-zis. Lumina era aprinsă și becurile pâlpâiau.

— Ce dracu'... Hei, Mora! Hai, nu te mai juca, ieși odată! Am adus cafea și m-am oprit și la patiseria aia care-ți place ție. Hai încoace, am ceva să-ți zic.

Se uită în jur, deschise ușa debaralei și chiar bătu în ușa de la baie, care se întredeschise, lăsând să se vadă tot o încăpere goală.

Scoase telefonul și formă numărul ei. Imediat, îi auzi mobilul sunând din geanta pe care nu o observase, aruncată pe un scaun.

Deci nu-i aici, dar și-a lăsat lucrurile... Și le lasă mereu când pleacă în Persia. Dar trebuia să se fi întors de acum. Iar dacă s-a întors și n-a mai avut chef să mă aștepte, de ce să-și fi lăsat catrafusele? Și nenorocitele astea de becuri care pâlpâie... Ah, rahat.

Cu inima gata să-i sară din piept, Alex fugi la mașinărie. Pe ecran scria ULTIMA COMANDĂ NEÎNREGISTRATĂ. REDIRECȚIONARE CĂTRE DESTINAȚIA ANTERIOARĂ.

Nu. Nu, nu, nu. Spune-mi că nu s-a întâmplat asta. Doamne, Dumnezeule...

Mânat de curiozitate în privința folclorului local, Alex planificase o călătorie în vechiul Sud. În Louisiana, mai exact. Auzise și citise nenumărate povești despre practicile vrăjitorești adunate de pe trei continente – ritualurile șamanilor din America de Nord, voodoo african și Santeria din America Latină; dintre toate legendele rurale și miturile din vremuri străvechi, unele supraviețuiseră până în ziua de azi. Tânărul savant se hotărâse să viziteze fosta colonie franceză, așa cum era ea în secolul XIX. Făcuse o simulare a călătoriei; totul funcționase bine, așa că își stabilise plecarea peste câteva zile. Dar se părea că Mora i-o luase înainte.

Nu, asta n-are cum să se întâmple din nou, chiar n-are cum. Ce dracu' ar trebui să fac eu acum? Oare ce-o să aducă de data asta, când o veni înapoi? O mai veni înapoi? Și lui Xerxes ce-i zic? Cum *îi zic?*

Se uită în sus, la becul care pâlpâia în tavan, și își dădu seama că, cel mai probabil, o cădere de tensiune fusese cea care dăduse peste cap computerul principal. Își aminti că deconectase generatorul cu o săptămână în urmă, când făcuse niște schimbări. Își tot propusese să-l conecteze la loc, dar uitase. Iar rețeaua publică de electricitate făcea mereu figuri în timpul zilelor caniculare, când toată lumea folosea aerul

condiționat la maximum. Fugi afară și legă din nou generatorul la sistem, înjurându-se în sinea lui pentru că era uituc, apoi reveni în laborator. Luminile se stabilizaseră.

Alex se plimbă nervos și încruntat prin încăpere câteva minute; se opri brusc și se așeză la birou. După o vreme, trăsăturile i se relaxară, ca și cum ar fi reușit să ia o decizie. Trase adânc aer în piept și luă câteva înghițituri zdravene de cafea, se ridică și merse la mașinărie. Introduse coordonatele pentru Susa și își puse palmele pe ecran.

Să sperăm că n-o să fiu executat pe loc pentru spionaj sau ceva, fu ultimul lui gând înainte să se lase învăluit de întunericul familiar și dureros.

***

Xerxes măsura grădina cu pași mari. Fierbea pe dinăuntru. Nu se putea hotărî dacă să fie supărat pe Mora fiindcă nu venise în seara de dinainte sau mort de îngrijorare la gândul că femeia pățise ceva. Nu dormise deloc și îi ceruse prințului Memucan să-l reprezinte în Consiliu, pentru că îi era imposibil să se adune.

Regele era atât de furios că nu știa ce s-a întâmplat și că nu putea face absolut nimic, încât apucă un vas de lut care găzduia o frumoasă iasomie și îl aruncă spre una dintre băncile de piatră. Cu un zgomot ca de tunet, vasul se făcu țăndări. Florile albe și parfumate zâmbeau trist de sub un morman de pământ și cioburi, pe banca știrbă.

— Stăpâne, ce s-a întâmplat?

Akhan fugi spre regele lui, cu sabia în mână, scrutând împrejurimile.

— Unde e, Akhan? Unde e, unde în lumea asta blestemată de zei? urlă regele.

— Cred... cred că vom afla curând, stăpâne, răspunse bărbatul, privind peste umărul lui Xerxes.

Regele se răsuci și văzu cum, ceva mai departe de ei, tocmai apărea o siluetă care pâlpâia. Făcu ochii mari și, zâmbind, uită de toată furia de mai-nainte.

— Mora, ai venit, murmură el.

Însă, pe măsură ce silueta căpăta contur, devenea tot mai clar că nu e Mora. Chiar deloc. Era un bărbat cu părul castaniu, cu ochelari strâmbi și cu o înfățișare de tăntălău. Xerxes se încruntă. Deschise gura, dar, înainte să spună ceva, două gărzi alergară la bărbatul acela și îl trântiră la pământ, cu vârful săbiilor lipit de gâtul lui.

— Cine ești? Cum ai ajuns aici? strigară cei doi.

Ce mama naibii spuneți acolo? Eu nu vorbesc persană, idioților. Slavă Domnului că Xerxes a învățat ceva engleză de la Mora, măcar cu el pot să comunic cât de cât. Asta dacă nu mă omorâți voi.

— Ridică-te! Vii cu noi.

Cuvintele în sine nu însemnau nimic pentru el, dar gesturile celor doi bărbați erau cât se poate de clare, așa că Alex sări în picioare și ridică mâinile, ca și cum l-ar fi mânat cineva cu un pistol. Nu era sigur dacă Persia antică urmează același protocol ca poliția americană și se ruga ca, în Susa, gestul lui să nu însemne că se opune arestării. Auzi o voce cunoscută care dădea un ordin în persană:

— Dați-i drumul!

Xerxes își revenise din uimire și le ceru gărzilor să-l elibereze pe prietenul Morei înainte să apuce să-l rănească.

— Dar, stăpâne, intrase în curtea...

— Dați-i drumul! Și valea!

Cu o plecăciune, gărzile se retraseră, fără să priceapă de ce regele îi oferea protecție unui străin care apăruse din senin în grădinile palatului regal.

— Pfoai, Xerxes, a fost cât pe ce. Mersi, frate.

Alex se scutură de praf și încercă să-și îndrepte ochelarii.

— Ce este? Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă regele.

— Corect. Să sărim peste politețuri. Nu sunt sigur, dar cred că Mora a ajuns întâmplător în alt timp și în alt loc decât aici. Adică... nu e aici, nu? Ești sigur că nu e aici?

Ochii lui Xerxes aruncau fulgere. Acest... acest *băiat* își bătea joc de el? Evident că Mora nu era acolo. Inspiră adânc și încercă să reziste impulsului de a-l decapita el însuși pe Alex.

— Da, sunt sigur. Unde a plecat? Știi?

— Cea mai plauzibilă variantă ar fi că-i destul de aproape de casă, dar cu vreo două sute de ani în urmă. Ceea ce mă îngrijorează este că, din cauza unei defecțiuni a mașinăriei, încă nu a revenit. Computerul fusese programat să realizeze un test și nu știa că va transporta pe cineva, așa că nu știe nici că trebuie să aducă înapoi persoana respectivă. Adică ea a introdus coordonatele corecte, dar a dat o eroare și a redirecționat-o către...

Alex observă că Xerxes îl privea cu pupile tot mai dilatate și că pumnul i se încleștase pe mânerul sabiei.

— Ăăăă... scuză-mă, m-a luat valul. Da, cred că știu unde e și o să mă străduiesc s-o aduc înapoi. Am venit aici doar ca să-ți dau vestea.

— Ar trebui să vin și eu?

Alex aproape că izbucni în râs la gândul de a-l duce pe regele perșilor în sudul rural de la 1800 și ceva.

— Nu, Xerxes. E nevoie de tine aici. În plus, trebuie să găsesc o cale de a pleca singur și de a reveni în doi fără să ne amestecăm moleculele, așa cum s-a întâmplat în cazul vostru. Să revenim în trei ar fi o provocare a dracului de mare. Îți mulțumesc că te-ai oferit, oricum.

Xerxes se repezi la Alex și îl apucă de umeri, fixându-l cu privirea. Alex înghiți în sec.

— Știu că îți e prietenă. Dar mie îmi e soție. E femeia care mi-a trezit inima. Este viața mea. Păzește-o cu prețul vieții tale.

— O voi face, Xerxes. Mă simt direct răspunzător pentru toată afacerea asta. Sper, din tot sufletul, ca următoarea chestie pâlpâitoare care apare în curtea ta să fie Mora. Și voi face tot ce-mi stă în puteri să fie așa.

***

— Haide, fato. Conacul nu-i departe de aici. O să-ți dăm o masă îndestulătoare și un pat bun în care să dormi.

Bărbatul o privi mustrător și adăugă:

— ...și o rochie. Să umbli așa, îmbrăcată în nădragi... nu se cade.

Oare de ce oamenii din alte epoci au mereu o problemă cu hainele mele? Chiar n-am stil? Hm...

Mora îi oferi bărbatului în vârstă un zâmbet subțire:

— Vă mulțumesc, domnule. Vă sunt recunoscătoare.

— Cum îți zice?

— Ăăă... Marie. Îmi permiteți să vă întreb cum vă numiți?

— James Thevaux al Treilea. Da' cei mai mulți îmi zic Jim. Tu poți să-mi zici domnul Thevaux.

Ești și modest, ha?

— Am înțeles. Ei bine, vă mulțumesc pentru amabilitate, domnule Thevaux.

Bărbatul dădu din cap și o bătu ușor pe umăr; porniră, în tăcere, pe drumul spre conac. În urechile Morei răsuna amestecul de sunete care se revărsau dinspre mlaștini. Se auzeau păsări, broaște și era aproape sigură că pleoscăitul molcom al apei era din cauza crocodililor care stăteau la pândă în întuneric. Toate aceste lucruri nu o făceau să-i fie teamă; însă toate simțurile i se ascuțiseră brusc și devenise extrem de atentă la tot ce era în jurul ei, mai puțin la bărbatul care pășea alături de ea.

Era atât de absorbită, încât aproape că uitase complet de prezența lui, așa că tresări când îi auzi vocea:

— Dar, copilă, câți ani ai?

Aha, deci acum sunt „copilă“. Nu pot să-i zic că am sărit de treizeci, nu?

— Am... aproape douăzeci și cinci, domnule.

El încuviință, gânditor.

— Deci probabil că ai o familie a ta, așa-i?

Dacă-i spun că sunt măritată, o să mă întrebe cum de soțul meu m-a lăsat să vin aici „de capul meu“. Dacă-i spun că nu sunt, o să creadă că e ceva în neregulă cu mine. După standardele lor, sunt prea bătrână ca să umblu brambura, corect?

— Sunt văduvă, domnule.

Spuse asta cu voce tremurândă, ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns. La urma urmei, tehnic vorbind, Xerxes chiar era mort, nu? Murise de vreo două mii și ceva de ani.

Bărbatul o privi cu un amestec de mirare și milă.

— O, îmi pare rău. Pot să te întreb cum s-a întâmplat?

— A fost un accident de vânătoare. Dar nu prea vreau să vorbesc despre asta, dacă nu vă supărați.

— Nu, nu, înțeleg.

Continuară să meargă în tăcere, întreruptă doar de sunetele care veneau din pădure și dinspre mlaștini.

Dar Jim nu se putea abține:

— Ceva prunci?

— Nu am fost binecuvântați cu copii, domnule.

— Ești văduvă de mult, copilă?

Da’ ce te privește pe tine, băgăciosule?

— De aproape trei luni, domnule.

Fața bărbatului fu umbrită de dezamăgire, dar trecu atât de repede, încât Mora crezu că i s-a părut.

— Aha. Îmi pare rău de pierderea suferită, da-s sigur că Dumnezeu, drăguțu’, are un plan bun pentru tine, așa cum are pentru fiecare dintre creaturile lui.

Hai că-s tare: am trecut de la corcitură la creatură. Scârbă.

— Asta mi-a fost alinarea, domnule: am încredere în planul lui Dumnezeu, spuse Mora cu un zâmbet nesigur, apoi își aținti privirea în pământ, cu speranța că asta îl va descuraja să continue conversația.

Bărbatul fie pricepu aluzia, fie își pierdu pur și simplu cheful de vorbă, așa că restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Într-un final, ajunseră la un foarte frumos gard din fier forjat, cu o poartă mare pe care Jim o deschise și prin care o invită pe Mora să intre. Ea îi mulțumi cu o înclinare a capului și păși înăuntru.

Se trezi pe o alee lată, acoperită cu pietriș alb, care făcea un ocol mare până la scara de la intrarea în conacul masiv, de modă veche. De fiecare parte a aleii erau torțe care dădeau locului un aer straniu, dar primitor. Mora se opri să-și întipărească detaliile acelei imagini impresionante.

— Ei, o să stai aici ca barza? Mișcă-te, fato. De vreme ce te cred pe cuvânt cu tot ce mi-ai îndrugat, o să te tratez ca pe o văduvă cumsecade de aici, din sud, și o să te invit în casa mea pe ușa din față, nu pe la intrarea servitorilor. Hai, ia-o în sus pe scări.

Scoasă brusc din reverie, Mora grăbi pasul, încercând să se țină după bărbatul care, în ciuda vârstei, era destul de vioi. Omul urcă sprinten treptele și deschise ușa de la intrare.

— Sally! Sally, avem oaspeți. Am pescuit-o pe fata asta de pe drumul spre Poydras.

O negresă înaltă și deloc tânără ieși din ceea ce era probabil bucătăria, ștergându-și mâinile pe șorțul alb, impecabil.

— În sfârșit, domnu' Jim. Io și băieții începuserăm să ne-ntrebăm încotro ați fugit.

Femeia o privi pe Mora cu un amestec de curiozitate, milă și dispreț. Mora zâmbi larg și începu să-și facă de lucru cu mâinile când își aminti imprimeul de pe tricou. Se strădui să reziste impulsului de a-și încrucișa brațele ca să-l ascundă; nu voia să pară speriată de femeia asta.

— Bună seara, doamnă, spuse.

Sally pufni și o privi din cap până-n picioare.

— 'seara. Cum te cheamă, fato?

— O cheamă Marie... Și mai cum, copilă?

— Bonnechance[1], domnule.

Ia uite unde erau trigger-ele subconștiente. Și optimismul.

— Aha, deci bietul tău soț, Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, era și el de prin părțile-astea?

— Din Baton Rouge, domnule.

Ca să evite alte întrebări, Mora adăugă rapid:

— ...dar și familia lui se mutase în nord de ceva vreme.

Cumva, cuvintele „bietul tău soț" avură un efect asupra lui Sally, care își îndulci privirea, ba chiar zâmbi puțin:

— Haide, copilă. Hai să te schimbi în niște haine ca lumea și să mănânci ceva.

Iar începeți cu hainele...

— Da, Marie, mergi cu Sally. E o menajeră foarte bună și e în familia asta de când s-a născut. Și mama ei a fost tot a noastră.

Sprânceana Morei se ridică ușor.

— ...dar Sally e liberă. Mi-am eliberat toți sclavii când mi-a murit jupâneasa. Unii dintre ei au vrut să rămână, totuși. Pur și simplu nu s-au îndurat să mă lase singur-singurel în casa asta mare. Da, îi am pe băieți, da-s bărbați în toată firea și de-acu' ar fi timpu' să-și facă familii, așa că mi-ar fi urât ca-n mormânt.

Hmmm... deci, până la urmă, nu ești chiar un nenorocit de rasist bigot și fără inimă.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, bărbatul se scutură de melancolie, își trecu mâna prin claia de păr alb și își reluă expresia impenetrabilă de până atunci:

— Gata cu vorbăria. Sally, ia-o cu tine și ajut-o să se pregătească pentru cină. O să mănânce cu mine și cu băieții în sufragerie. Pune-o în camera de sus, aia cu bovindou. E oaspetele nostru în noaptea asta.

***

Mora se așeză în fața măsuței de toaletă din camera în care o instalase Sally. Fără să fie încărcată cu mobilă prea multă sau masivă, încăperea avea dușumea din lemn de culoarea mierii, acoperită cu un covor gros, bleu-lilas cu floricele galben pal, asortat cu draperiile care ascundeau un bovindou generos. Acesta dădea spre ceea ce părea a fi o grădină de trandafiri unde roua strălucea în lumina lunii. În cameră era un pat de dimensiuni medii, cu așternuturi perfect albe – *nu pot să le suport; sunt sigură că-s și apretate*. Lângă el, o mică noptieră găzduia o lampă cu gaz, cu un frumos abajur de porțelan. Existau tot felul de cosmeticale și detalii care o făcură pe Mora să creadă că încăperea îi aparținuse unei femei: un șirag de mărgele agățat de o aplică, parfumuri și perii de păr puse în fața oglinzii de la măsuța de toaletă, în care își putea vedea imaginea.

A spus doar că are doi băieți... Și că soția lui a murit. Ce-i asta, un fel de altar pentru ea? Ar fi cam sinistru.

Mora se ridică și se apropie de pat, unde Sally îi pregătise o rochie. Era croită simplu, din bumbac moale, verde ca acele de brad. Partea de jos era amplă, cum cerea moda vremii, iar decolteul era potrivit – nici prea adânc, nici prea cuminte. Menajera lăsase și desuuri, inclusiv un corset.

Pfoai... Cum fac eu să intru în drăcovenia asta?

După câteva minute și o luptă epuizantă, Mora reușise să-și pună toate desuurile, inclusiv corsetul. Reușise chiar să și-l lege în talie, la spate. O ajuta destul de mult faptul că era suplă; nu avea nevoie de ajutorul altcuiva care să strângă șireturile. Își puse rochia și își împături ordonat propriile haine, pe care le puse pe spătarul scaunului de la măsuța de toaletă. Când făcu asta, un obiect micuț căzu din buzunarul de la spate al pantalonilor și pe el începu să clipească o luminiță albastră.

Îl ridică: era un player mp3 despre care uitase complet. Nu mai purtase acei pantaloni de peste un an și, o vreme, chiar se întrebase pe unde s-o fi rătăcit micul dispozitiv. În mod inexplicabil, era complet încărcat și... funcțional. Apăsă pe butonul de pornire, iar ecranul playerului se trezi la viață.

Dar cum de e posibil? Călătoriile în timp ar trebui să dea peste cap toate dispozitivele electronice. Oare ce altceva o mai fi diferit de data asta?

Îl puse înapoi în buzunarul pantalonilor, împingându-l mai adânc, să nu cadă iar; se mai verifică o dată în oglindă, netezind faldurile rochiei, își strânse părul într-o tentativă jalnică de coc, trase aer în piept și porni spre hol.

Când tocmai închidea ușa în urma ei și se întorcea spre scară, aproape că se înfipse cu nasul într-un piept acoperit de o vestă.

— O, scuze! zise ea repede și ridică privirea, așteptându-se să vadă fața lui Jim.

În loc de asta, ochii ei întâlniră un zâmbet arogant, care cu siguranță nu era al lui Jim.

— Mereu dai peste oameni nevinovați care se duc să-și potolească foamea?

Mora înghiți în sec, prinsă în privirea aceea albastră. Bărbatul avea ceva care îi amintea vag de Xerxes. Nu, nu era doar culoarea ochilor. Poate că atitudinea, poate ceva din parfumul lui, poate...

— Ei? Coborâm odată pe scara aia, sau rămânem aici sus și murim de foame?

— Corect. Îmi cer scuze încă o dată. Eu... eu sunt Marie, se bâlbâi ea și se întinse să dea mâna cu el.

Sprâncenele bărbatului se arcuiră a mirare; râse încet și îi luă mâna, dar o întoarse și îi sărută ușor – mai mult o părere – dosul palmei.

Normal, Mora, tâmpită ce ești. Pe vremuri, o doamnă își oferea mâna ca să-i fie sărutată, nu strânsă tovărășește. Acum te crede o mitocancă.

— Ei bine, Marie, eu sunt Daniel. Daniel Thevaux, fiul cel mare al lui Jim. Tata ne-a anunțat că vom avea oaspeți la cină, dar a uitat să ne spună că e vorba despre o persoană așa de fermecătoare.

Mora simți cum i se încing obrajii, iar asta o luă prin surprindere; nu mai roșise de când doamna Banniston, profesoara de engleză, o prinsese când îi strecura un bilețel de amor lui Jack, puștiul de care era îndrăgostită în clasa a zecea.

— Aăăă... mulțumesc, Dani... adică domnule Thevaux, se corectă rapid, încercând să salveze ce aparențe mai putea.

Bărbatul râse din nou.

— Îmi poți spune liniștită Daniel. Știu că tatăl meu e destul de conservator, dar eu nu sunt. Și nici fratele meu, Julian. Cred că el a coborât deja în sufragerie, acolo unde ar trebui să ajungem și noi dacă nu vrem ca Sally să ne țină o predică. Mergem?

În sfârșit îi eliberă mâna, iar Mora realiză abia atunci că i-o ținuse prizonieră în tot acest timp. Începu să coboare, atentă să nu calce pe poalele rochiei. Sally nu-i dăduse pantofi de schimb, așa că era încălțată tot cu ghetele de motor. Râse în sinea ei:

E o ținută un pic goth, așa... Rochia, corsetul și ghetele – dacă sfâșii poalele rochiei și smulg mânecile, sunt numai bună de Mardi Gras. Sau de Halloween.

***

Mintea lui Alex era turată la maximum. Stătea în laborator, înconjurat de hârtii acoperite de scrisul lui dezordonat și greu lizibil. Testa coduri, strategii, încerca orice truc ce putea păcăli mașinăria ca să-l expedieze singur, dar să-l aducă înapoi însoțit de Mora. Și asta fără incidente cum ar fi amestecarea moleculelor sau alte ciudățenii. Scufundat în lucru cum era, sunetul strident al telefonului îl făcu să tresară. Înjură printre dinți, dar fața i se lumină imediat ce văzu cine suna:

— Bună, Sondra! Ce mai faci?

— Păi... trebuia să ne întâlnim la prânz acum o oră. Ești OK?

Cuprins de panică, Alex se uită la ceasul de pe ecranul computerului.

Rahat.

— Doamne, Sondra, îmi pare așa de rău... A intervenit ceva și pur și simplu nu mi-am dat seama că...

Fata râse.

— Nu-i nicio problemă, atâta timp cât nu s-a întâmplat nimic rău...

Nici nu-ți imaginezi.

— Mmmnu. Nimic rău. Toate-s bune.

— Ești sigur? Suni cam ciudat.

— Asta clar. Sun ciudat pentru că sunt ciudat. Savantul nebun și ciudat, nu știi?

Alex își dădea seama că debitează tâmpenii, dar pur și simplu nu-i putea spune adevărul, iar singura alternativă era să joace teatru. Prost.

— Bine, dacă spui tu... Aunci ne vedem mai târziu? Ieșim la cină?

Dacă reușesc să păcălesc softul, o să fiu în Louisiana pentru cină. În Louisiana aia de acum vreo două sute de ani.

— Sondra, te rog mult să nu te superi pe mine. Știu că în momentul ăsta crezi că sunt un nenorocit – și chiar sunt, având în vedere ce o să-ți zic – dar nu ne putem vedea astăzi. A crăpat ceva aici, la laborator și mi-ar putea compromite complet un proiect la care lucrez de ani de zile. Nu pot să plec până nu rezolv situația. Amânăm, te rog?

— Sigur, nu-ți face probleme. O să ne vedem când o să poți. Doar nu e ca și cum ai fugi în viitor fără mine sau ceva. Pa!

Sondra închise, râzând, iar Alex rămase încremenit, cu telefonul în mână.

Nici nu știi ce aproape ai dat-o p-asta. Doar că încerc să fug în trecut, nu în viitor.

***

Mora intră în camera înaltă și spațioasă, luminată de un candelabru, și cuprinse cu privirea masa. Părea prea mare pentru o familie de trei persoane, iar acum înțelegea de ce spunea Jim că i-ar fi fost urât în conac. Bărbatul în vârstă ședea în capătul mesei, cu fața spre glasvandul deschis, iar lângă el era un tânăr despre care conchise că nu putea fi decât Julian, celălalt fiu. Acesta din urmă o măsură cu o privire curioasă și zâmbi în colțul gurii când observă vârful bocancilor ițindu-se de sub tivul rochiei.

Se ridică de la masă. Ochii lui calzi, de culoarea alunei, se opriră pe fața Morei:

— Ah, văd că în sfârșit ți-ai făcut curaj să cobori în mijlocul nostru, Marie. La fel și Daniel. Eu sunt Julian. Te rog, ia loc, spuse și arătă spre scaunul de lângă el, după ce se înclină deasupra mâinii ei întinse.

— Da' știu că nu te-ai grăbit deloc, copilă! mormăi Jim, țuguindu-și buzele spre paharul de vin pe care îl avea în mână.

— Va trebui să-l scuzi pe tatăl nostru; e obișnuit să taie și să spânzure ca un căpitan de vas. Și, când o spun, chiar vorbesc serios. Pe vremuri, tatei îi plăcea tare mult să navigheze, iar asta o ucidea pe bunica

noastră, care era convinsă că marinăria e pentru oameni de rând, nu pentru nobilimea creolă. Desigur, asta nu l-a împiedicat niciodată să se îmbarce pe cele mai mari vapoare și să plece Dumnezeu știe unde, ori de câte ori avea chef, adăugă Julian, râzând.

Mora se așeză stingheră, zâmbind ușor tâmp.

Așaaaa... Zâmbește și dă din cap. E ca la un nenorocit de concurs de Miss aici. Doar să nu încep să fac cu mâna publicului.

După ce îi aranjă scaunul Morei, fratele cel mare își luă locul de cealaltă parte a mesei, față-n față cu ea. Cei doi frați stăteau de-o parte și de alta a tatălui lor, iar ea se gândi că nici măcar nu păreau să aibă aceiași părinți. Înalt, suplu și... grațios, Daniel putea fi un pianist. Sau un dansator profesionist. Șuvițe de păr negru îi umbreau ochii de un albastru electric care străluceau când zâmbea în colțul gurii; și făcea asta des. Avea o lumină interioară, o energie neobosită care țâșnea din fiecare privire și gest.

Julian era ceva mai îndesat decât fratele lui; părul de culoarea nisipului ud era tuns scurt și toată ființa lui părea să ascundă undeva, în adânc, o tristețe de neconsolat pe care nici zâmbetul nu i-o alunga din privire.

— Nu mai vorbiți prostii la masă. Ar trebui să spunem rugăciunea și să ne-apucăm de mâncat. Sally a făcut minuni în bucătăria aia a ei și abia aștept să iau o îmbucătură, spuse Jim.

La țanc, Sally intră cu o tavă uriașă de argint, acoperită cu un clopot, și o așeză pe masă. Când luă capacul, nările Morei fură invadate de aromele dulci și pline de mirodenii ale bucătăriei sudiste. Le savură cu ochii închiși, anticipându-le gustul, și realiză că murea de foame.

Sally făcu mai multe drumuri la bucătărie și acoperi rapid masa cu o mare de mâncăruri, ale căror arome se amestecau într-o armonie delicioasă. Îi servi pe cei patru, nu înainte de a-i mustra din priviri pe Mora și Daniel pentru că întârziaseră. Apoi se retrase și îi lăsă să mănânce.

— Și, ia zi, ți-e pe plac odaia? o întrebă Jim pe Mora, fără a se deranja să înghită dumicatul din gură înainte să vorbească.

— Chiar e foarte frumoasă. De fapt, dacă-mi este permis să întreb: cine a decorat-o? Este clar că a făcut-o o femeie cu un gust deosebit. Iar vederea spre grădină trebuie să fie minunată dimineața. Presupun că...

Un zgomot puternic îi reteză vorbele. Julian își scăpase furculița pe masă.

— Îmi cer iertare, Marie. Nu am vrut să te întrerup, se scuză el, apoi își puse furculița pe farfurie și își fixă privirea pe paharul cu vin.

Tristețea pe care părea să o poarte mereu cu el îi inundase acum ochii. Era ca și cum, dintr-odată, ar fi plecat undeva, departe de încăperea în care îi rămăsese doar trupul.

Ooops. Cred că am apăsat pe un buton greșit.

— Nu, eu îmi cer iertare. Nu am vrut să fiu indiscretă...

— E în regulă, interveni Daniel. Camera pe care o folosești a fost a...

— Încă este! mârâi Julian.

Daniel încuviință și continuă:

— *Este* a iubitei noastre surori Anne. Într-o zi, a plecat la o plimbare călare prin mlaștini și nu am mai auzit de ea. Asta s-a întâmplat acum doi ani. Calul a venit înapoi cu șaua goală. Am căutat-o în toate felurile în care ne-am priceput, dar... degeaba. Era... – îi aruncă o privire scurtă fratelui lui – *este* sora geamănă a lui Julian. Au o legătură extrem de specială, iar toate acestea îl afectează profund.

Să-ți bagi picioarele, ia uite ce dramă de familie. Atunci de ce dracu' m-ați mai pus în camera aia?

— Îmi pare rău, nu aveam habar...

Apoi, Mora se întoarse către Julian:

— Îți face rău? Te deranjează faptul că folosesc camera surorii tale? Aș putea să...

— Nu. Credem – sau cel puțin eu cred asta – că e mai bine ca odaia Annei să fie însuflețită. *Știu* că ea e vie, că trăiește pe undeva; simt asta. Ca atunci când eram copii și simțeam de fiecare dată când își julea un genunchi, când îi era teamă sau când era fericită. Vreau ca, atunci când va reveni, Anne să găsească o cameră vie, nu un altar pentru un mort drag.

Ah. Deci asta te măcina pe tine, frate Emo.

Fără să știe ce să răspundă, Mora puse mâna pe brațul lui Julian și îl strânse ușor.

— Îmi pare rău că am adus vorba. Nu am vrut să te întristez. Doar că nu știam...

— Ei, copilă, nu fi prostuță. Fata o să vie înapoi, se prea poate, așa că nu-i nimica trist aici. Hai, hai, că Sally n-a gătit bucatele astea ca să le dăm la câini.

Cu o veselie forțată, Jim luă vinul și le umplu tuturor paharele.

***

După cină, bărbații se retraseră în fumoar, cu coniac și trabucuri. Deși detesta duhoarea de trabuc, Mora inhală aburul acela puturos până în adâncul plămânilor ei care țipau după nicotină. Rezistă impulsului de

a-i cere unuia dintre frați un fum; în loc de asta, se oferi s-o ajute pe Sally cu strânsul mesei, iar femeia o răsplăti cu un zâmbet larg.

— Da' cum nu, copilă. A trecut ceva vreme de când baba asta n-a mai avut o mână de ajutor. Biata don'șoară Anne, binecuvântat fie-i sufletu', mereu mă împiedicam de ea p-aici, prin bucătărie. Iar bunică-sa înnebunea. Nu credea că se cade ca o fată din nobilimea creolă să ajute o negresă la treburile casei.

— Din ce îmi spuneți toți, înțeleg că bătrâna doamnă Thevaux era cam rigidă, spuse Mora, cu un zâmbet complice.

Sally o privi scurt, pe sub gene, pregătindu-se s-o mustruluiască, dar se răzgândi și se relaxă. Ba chiar râse încetișor:

— Ei, să nu mă spui lu' conu' Jim, da' cam așa era. Nu ca mama băieților, care era pâinea lu' Dumnezeu. Da' nu se cade să vorbești morții de rău, așa că s-o lăsăm în pace.

— Da, apropo de asta... Daniel mi-a povestit despre sora lor, Anne. Când m-ai condus în cameră, nu mi-ai spus că era a ei.

Un nor trecu peste ochii lui Sally.

— Da... Păi, nu-i mare lucru de zis. A plecat să călărească în mlaștini, calu' a venit acasă, ea nu. Domnu' Jim și băieții s-au dus s-o caute, cu ei au mers toți creolii de p-aci, o armată de bărbați; au venit cu mâna goală. În primu' an, nu era zi să n-o caute. După aia, cam la două zile; mai târziu, în fiecare duminică, după slujbă. Pân' la urmă, n-au mai căutat deloc. Conu' Jim nu recunoaște, da' încă mai merge după ea. Zicea că te-a găsit pe drumu' spre Poydras? E, cică p-acolo a dispărut don'șoara Anne. N-ar zice-o nici mort, da' încă mai dă târcoale prin locu' ăla. Cre' că, atunci când a dat peste tine, te-a văzut ca pe fata lui pierdută. Io zic că d-aia te-a luat acasă. Altfel, e cam ciudat, că asta nu-i chiar o casă deschisă, știi? Mai ales de când a dispărut don'șoara. Bietu' conașu' Julian, pentru el e cel mai greu, că el cu soră-sa erau ca sacu' și petecu'. Hm, încă mai merge călare prin mlaștini după ea, ba câteodată o și strigă. Cum nu răspunde nimenea, aleargă înapoi acasă, mai-mai să scoată sufletul din calu' ăla, se încuie în camera lui cu o sticlă de băutură și nu mai iese până a doua zi.

Mora mormăi aprobator și puse ultimele vase pe masa de scândură din mijlocul bucătăriei, îi mulțumi lui Sally pentru tot și îi spuse noapte bună. Merse în fumoar, le spuse același lucru și celor trei bărbați, apoi se retrase. Simțea că pocnește dacă nu fumează o țigară.

Aproape că fugi pe scări, intră în camera ei – a Annei – și încuie ușa. Cotrobăi nerăbdătoare prin buzunarele pantalonilor după țigări și brichetă și dădu draperiile la o parte. Deschise bovindoul, lăsându-se

cucerită de noaptea sudistă – aromele, sunetele, lumina filtrată a lunii și aerul umed și greu. Se așeză pe pervazul lat și aprinse o țigară.

Trase un fum lung și îl ținu; închise ochii și zâmbi senzației pe care i-o dădea fumul ce-i umplea pieptul. Avea să fie doar o noapte. Nici măcar n-avea de gând să se culce. Dimineață, avea să fie luată pe sus și dusă în laboratorul lui Alex, unde avea să bea o cafea zdravănă și să-l ia la rost pentru întâmplarea asta ciudată.

***

Alex nu știa când se făcuse după-amiază târziu și nici nu realizase că până atunci se hrănise doar cu coduri și cafea. Aproape că nu auzi interfonul sunând. După o vreme, ridică ochii din laptop și dădu din mână, ca și cum gestul lui ar fi putut să alunge zgomotul.

Nu mă interesează cine ești, doar pleacă dracului odată! Nu vreau nicio ofertă și nici nu donez la ONG-uri. Lasă-mă în pace și cară-te.

Interfonul tăcu, dar începu să sune telefonul.

Pe bune? Ce-aveți azi, oameni buni?

Trase cu ochiul la mobil.

Sondra. Fir-ar.

— Salut! Ia zi.

— Ai de gând să-mi deschizi, sau m-ai mințit că ești la laborator?

— Ce?! De unde...

— Am căutat adresa pe Google, pe buneeee...

— Normal.

Cu telefonul în mână, deschise ușa. Sondra stătea în prag, radioasă, cu o pungă de mâncare pe care o ridică în dreptul ochilor lui.

— Thailandeză, nu? Parcă așa am reținut, spuse ea.

Prin toată groaza de a nu ști cum să o aducă cât mai repede înapoi pe Mora, Alex zâmbi. Se uită la femeia delicată din fața lui. Părul ei roșcat închis strălucea în soare, iar asta făcea ca fața să-i pară înconjurată de flăcări. Ochii de culoarea smaraldului aruncau luminițe verzi, iar ea îi dărui un zâmbet larg, cu toți dinții.

Fața asta... Alexander Burke, te-a luat mama dracului în mod oficial. Orice ai zice.

— Deci? Ce zici?

— Ha? Ce să zic?

Alex se întreba dacă nu cumva își spusese gândurile cu voce tare.

— Ce zici, mă inviți înăuntru? Asta te-am întrebat. Sau ai de gând să mă lași afară, în căldura asta, până mă usuc aici, pe prag?

— A, sigur. Te rog, Sondra, intră.

Se dădu la o parte și îi făcu semn să pășească în laborator.

Fata intră și privi în jur, cu ochii mari și cu gura căscată. Era ca o fetiță în magazinul de dulciuri. Puse punga cu mâncare pe birou și continuă să exploreze laboratorul. Se uită cu atenție la fiecare monitor, server, cablu și buton. Alex rămase în picioare, lângă ușa închisă, cu brațele încrucișate, și o urmări amuzat.

— Ar trebui să-ți percep taxă de intrare. Aici nu-i Luvrul, știi? râse el.

Trezită din uimire, Sondra se întoarse către el.

— Wow! E... wow. Habar n-aveam că ai toate chestiile astea. Dar, scuză-mă, ce naiba faci cu ele? Dacă n-aș ști că nu-i așa, aș crede că te pregătești să construiești o navă spațială. Sau o super bombă. Deci, care din două?

Alex râse cu poftă:

— Nici una, nici alta. Fac doar cercetare.

— Doamne, dar ce anume cercetezi? Big Bang-ul?

— Nu chiar, însă pe-aproape. Adică...

Burke, te-ai tâmpit? Erai gata să-i spui?

Obișnuit să fie mai degrabă necomunicativ, lui Alex îi era extrem de greu să creeze o conexiune cu oricine altcineva decât Mora. Abia dacă vorbea despre munca lui cu alte persoane; se săturase de mult să fie judecat și considerat „savantul nebun“. Și totuși, fata asta cu părul roșu îl făcea să se deschidă atât de ușor... parcă prea ușor. Pur și simplu simțea că Sondra l-ar înțelege și nu l-ar judeca pentru visurile lui. Dar să-i povestească despre mașinăria de călătorit în timp ar fi însemnat să-i acorde o încredere uriașă, iar el nu era pregătit pentru asta. Cel puțin, nu încă.

— Deci – Alex își frecă palmele – zici că te-ai gândit la stomacul meu, hm?

— Păi, dacă semeni vreun pic cu mine – iar eu cred că semeni – uiți să mănânci atunci când lucrezi.

Fata își îngustă ochii și-l privi pieziș:

— Ai mâncat ceva azi?

— Hm... cafeaua se pune? spuse el, iar stomacul lui răspunse imediat cu un ghiorăit puternic.

Sondra râse și luă mâncarea de pe birou.

— Nu-i problemă, că nici eu n-am mâncat nimic. Vezi? Tot luăm prânzul împreună, până la urmă.

Fata începu să scoată cutiile de carton din pungă și să le înșire pe

birou, împingând într-o parte câteva hârtii, înainte ca Alex să apuce s-o oprească.

— Aha, și tu ești un gânditor dezordonat, spuse ea, trăgând cu ochiul la notițele mâzgălite.

El se repezi să ia hârtiile și le aruncă la grămadă, pe un scaun.

— Gata! Am făcut ordine.

— Văd. Și eu fac exact la fel, știi? Și după aceea sap prin ele ca un câine care a uitat unde și-a îngropat osul, pentru că, evident, nu mai găsesc acea hârtie unde am notat unica idee genială. Dar zi-mi, totuși, ce s-a întâmplat? Ce problemă ai de rezolvat? Povestește-mi în timp ce mâncăm, poate că am cum să te ajut.

Figura ei exprima atâta deschidere și sinceritate, încât Alex se abținu cu greu să nu-i povestească despre aventura nedorită a Morei. Doar că secretul nu-i aparținea numai lui.

Eh, Burke, să te văd acum pe unde scoți cămașa.

***

Exact când stingea a doua țigară, Mora auzi o bătaie slabă în ușă. Grăbită să arunce mucul de țigară pe geam, se arse la un deget; se strâmbă de durere și puse vârful limbii pe mica rană. Agită cealaltă mână în aer, încercând să dea fumul afară pe fereastră. Pulverizâ și puțin parfum dintr-un flacon înșfăcat de pe măsuța de toaletă.

— Imediat! strigă, aruncând rapid o privire prin cameră, ca să se asigure că toate erau la locul lor. Apoi se grăbi la ușă pe care o deschise unui Julian dărâmat.

— Ce s-a întâmplat?

Tânărul ridică privirea din podea și atunci ea văzu că durerea pe care o zărise mai devreme în ochii lui se amesteca acum cu jena.

— Marie... Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat astă seară, la cină. Știu că nu se cade să mă aflu aici, la această oră târzie, dar voiam să îmi cer scuze. Ce s-a întâmplat cu sora mea, Anne, este nenorocirea familiei mele, atât; tu nu ar trebui să ai de-a face cu asta. Încă o dată, permite-mi să...

Nările i se dilatară, iar gâtul i se întinse peste umărul Morei; toate simțurile îi fură brusc activate de izul de ciclame și de tutun care răzbătea din încăpere.

— Ce miroase așa?

Oops.

— M-ai făcut curioasă în legătură cu sora voastră. Am vrut să

încerc măcar să ghicesc ce fel de femeie este. Mai ales că stau în camera ei... Se spune că simțul mirosului evocă cele mai puternice amintiri. Firește, nu am întâlnit-o niciodată pe Anne, așa că nu aș avea ce să-mi amintesc, dar cred că, într-un fel, am vrut să mă simt mai aproape de ea. Să permit prezenței ei să umple acest loc. În fond, chiar tu ai spus că vrei ca odaia ei să fie vie, nu? Sper că nu te-am supărat.

Îi oferi lui Julian un zâmbet palid care, spre mirarea ei, se reflectă pe fața bărbatului.

— Te-ai gândit bine. Doar că nu am mai simțit acest parfum din ziua în care am văzut-o pe Anne pentru ultima oară. Iar acum parcă are ceva schimbat, ceva în plus, dar nu-mi dau seama ce anume...

E doar tutun de Virginia.

— Poate că vine din grădină; am ținut fereastra deschisă ca să intre aer proaspăt.

— Poate.

Julian zâmbi din nou, de data asta mai convingător; era pe cale să-i ureze „noapte bună“ și să plece, când o voce veselă venind din spatele lui îi făcu pe amândoi să tresară:

— Ce faceți? Ați mutat cina aici, sus?

Mora se uită peste umărul lui Julian și ochii ei întâlniră două lacuri albastre și zâmbitoare.

— Nu, Daniel, am venit doar să-i cer doamnei să mă scuze pentru felul în care m-am purtat la cină.

— Dragul meu frate, în cazul ăsta ar trebui să-ți păstrezi scuzele pentru momentul plecării dumneaei, fiindcă purtarea ciudată e ceva care face parte din felul tău de a fi. Ce-ai de gând? Să-ți ceri iertare la fiecare cinci minute?

— Am să te rog să-l scuzi pe fratele meu, Marie. Totul e prilej de amuzament pentru el. Chiar și suferința celor care sunt sânge din sângele lui.

— Ei, haide, Julian, nu trebuie să fii atât de dramatic. Am mâncat tot felul de bunătăți la cină, Marie a părut să se simtă bine și, pentru scurt timp, chiar am uitat de necazuri. Măcar pentru asta și tot ar trebui să fim recunoscători.

Vai, sunt ca doi cățeluși care se bat pe o jucărie.

— Domnilor, vă asigur pe amândoi că într-adevăr am petrecut o seară frumoasă, pentru care vă mulțumesc. Îi mulțumesc și tatălui vostru. Și lui Sally, care este o bucătăreasă excepțională. Așadar, nu aveți de ce să regretați această seară. Dimpotrivă. Ați fost o companie minunată! Vă mulțumesc din suflet pentru ospitalitate și încredere. Noapte bună

amândurora.

Mora zâmbi și începu să împingă încet ușa. Ceva i se părea ciudat, dar nu reușea să arate cu degetul spre ceva anume. A, asta era! Degetul. Cel pe care și-l arsese cu doar câteva clipe mai devreme. Usturase ca naiba; acum nu mai simțea nimic. Trase discret cu ochiul, dar nu se zărea nicio arsură.

Julian rămăsese în ușă, încă vrăjit de parfumul surorii lui, care continua să se reverse din cameră. Daniel îi puse o mână pe umăr:

— Haide, frățioare. Ai auzit-o pe doamna. Nu e supărată, dar sunt convins că este epuizată. Mai bine o lași să se odihnească acum și continui să-ți ceri scuze dimineață.

Furia fulgeră pentru o clipă în ochii lui căprui, dar Julian își puse rapid un zâmbet pe față și îi făcu Morei o scurtă plecăciune.

— Îmi pare rău că ți-am tulburat odihna, Marie. Să ai o noapte bună!

— Noapte bună! strigă Daniel de pe hol, trăgându-și fratele după el.

După ce închise ușa în urma lor, Mora auzi cearta în surdină dintre cei doi frați și chicoti, dând din cap. Apoi se apropie de una dintre lămpi și ridică spre lumină degetul vindecat în mod miraculos: pielea era intactă.

Ce naiba? Dar cum? Slavă Domnului, nu e prima oară când mă ard cu țigara; pe lângă faptul că doare ca dracu', mai rămâne și semn câteva zile. Doar dacă nu cumva...

Brusc, îi venise o idee. Se duse la fereastră și aprinse altă țigară. Cu ochii închiși, lipi vârful incandescent de pielea subțire a încheieturii mâinii. Ustura atât de rău, încât Mora își mușcă buza ca să nu țipe. Când îndepărtă sursa durerii, senzația de arsură fu înlocuită de o furnicătură. Își întinse brațul în afara ferestrei, sub lumina lunii: în locul unei arsuri proaspete, încheietura avea sclipirea argintie pe care o căpăta întregul ei corp atunci când trecea prin portalul deschis de mașinăria lui Alex.

Ce-i asta? Doar nu mă ia acasă bucată cu bucată, deci ce dracu' e asta?

Dorindu-și cu disperare să înțeleagă ce se întâmpla, Mora repetă întregul proces de câteva ori. Era la fel. Arsura durea, vibra, sclipea, apoi se vindeca aproape instantaneu. Aruncă țigara pe geam și porni prin cameră, în căutarea unui obiect ascuțit. Deschise pe rând sertarele măsuței de toaletă și găsi pe fundul unuia dintre ele o mică foarfecă.

Fără să se gândească prea mult, apropie tăișul de vârful degetului arătător și îl înfipse adânc, țipând ușor când metalul îi sfâșie carnea. Sângele care curgea din rana deschisă îi acoperise deja prima falangă. Băgă degetul în gură ca să-și aline durerea, iar când îl scoase, cu excepția

sclipirii argintii, pielea era intactă.

Bun. N-o să mă apuc acum să-mi tai gâtul de dragul demonstrației științifice: cred că pot spune, liniștită, că sunt imposibil de rănit. Adică da, mă rănesc, dar mă vindec imediat. Ce înseamnă asta, totuși? Ceva trebuie să o fi provocat atunci când mașinăria m-a trimis aici. Deci, să recapitulăm: sunt în Louisiana secolului XIX, am un mp3 player funcțional și s-ar zice că sunt indestructibilă. Ce mai urmează? Să-mi iasă fulgere din palmă?

***

Alex era de-acum sătul și se uita în tăcere la Sondra, care încă scormonea în cutiile cu mâncare. Zâmbi când realiză că fata punea o pasiune copilărească în tot ceea ce făcea. Indiferent dacă era vorba despre cercetare științifică, o discuție despre muzică sau mâncare la pachet, Sondra se implica total.

Mă întreb cum face când...

— Așa... Ești gata să vorbim? întrebă Sondra, lingându-și de pe degete ultimele urme de sos.

— Poftim? Despre ce să vorbim?

— Problema aia care trebuia rezolvată. Aia atât de gravă, încât te-a făcut să uiți că stabiliserăm să ne întâlnim la prânz.

Sondra își dădu ochii peste cap:

— Haide, Alexander Burke, doar nu sunt spion sau mai știu eu ce. Pune-mă să semnez un acord de confidențialitate, dacă vrei, însă ciripește odată, că mor aici.

Alex râse când auzi propunerea ei, dar trebui să recunoască în sinea lui că nu era chiar exagerată.

— Păi... cum să-ți zic: din cauza unei probleme de alimentare cu energie, computerul principal a înțeles greșit o comandă și a derulat un alt algoritm decât cel care trebuia. Asta a dus la o serie de erori și s-au pierdut date esențiale, iar acum îmi e foarte greu să le recuperez.

— Nasol... OK, am înțeles. Presupun că ai încercat deja să readuci sistemul la starea din momentul în care s-a produs eroarea, nu?

— Cum adică?

— Păi, ce s-a întâmplat cu alimentarea? A fost o creștere bruscă sau o cădere de tensiune?

— A fost mai degrabă un fel de sughiț, dacă vrei...

— Aha. Știi ce anume l-a provocat?

— Uitasem să reconectez generatorul, și, cum toată lumea și-a dat aerul condiționat la maximum din cauza valului de căldură... cred că-ți

imaginezi.

— Cam da. Hmmm... Și ce-ar fi să deconectezi iar generatorul? Știu, pare o nebunie ce spun, dar dacă funcționează? Ar fi ca șocul electric care face să pornească din nou o inimă intrată în stop.

E genială! Dar tot nu mă pot baza pe „ce-ar fi dacă". E vorba despre Mora.

— Ca să-ți spun drept, e cea mai deșteaptă idee pe care o putea avea cineva. Sunt invidios că nu mi-a venit mie. Totuși, vorbim despre date extrem de sensibile. Dacă le pierd definitiv, pot să închid șandramaua și să vând cârnați la colț de stradă pentru tot restul vieții mele.

— Știu, mi-ai mai spus asta. Bun, atunci e cazul să te apuci să faci un backup, în caz că lucrurile o iau la vale.

O, dar sunt deja la vale. La vale rău, spre mlaștină. Spre mlaștinile din Louisiana.

***

Mora nu știa cât e ceasul, dar era hotărâtă să nu adoarmă. Voia să fie trează când avea să pornească spre prezent. Se schimbase la loc în hainele ei și stătea pe pervaz, ascultând sunetele nopții.

La un moment dat, deschise încet ușa, se uită în lungul coridorului pustiu și coborî cu mare grijă treptele care scârțâiau, atentă să nu trezească toată casa.

Hm... Mă întreb dacă mai e cineva aici în afară de Jim, de băieți și de Sally. A zis el că unii dintre sclavii eliberați au rămas în casă, dar eu n-am văzut pe nimeni.

În fine, ajunse la parter și ieși pe veranda luminată de lună. În curte, torțele se stinseseră; se vedeau doar umbrele alungite ale copacilor, ca niște colți uriași care mușcau din alei, sub luna plină și argintie.

Exact când se pregătea să se așeze pe treptele verandei, Mora auzi un murmur încet venind dinspre grădină. Brusc deveni atentă și ciuli urechile. Părea să fie vocea unei femei care îngâna un cântec liniștit, ca și cum ar fi încercat să adoarmă un copil. Se aplecă în față, încercând să distingă silueta femeii în întuneric:

— Sally? Sally, tu ești? șopti ea, destul de tare cât să se facă auzită.

Murmurul încetă.

O-o. Asta nu e bine.

Începu să se retragă cu spatele spre ușă; chiar atunci, cântăreața nocturnă apăru dintre tufele din grădină. Era, într-adevăr, o femeie cu

pielea închisă la culoare; dar cu siguranță nu era Sally. Purta haine viu colorate, în jurul gâtului se odihneau câteva șiraguri de mărgele, iar pe cap purta un turban roșu, împodobit cu flori și pene.

— Iertare, coniță, n-am vrut să vă trezesc, spuse femeia, cu mâinile împreunate peste șorțul ei cu buzunare.

Ridică timid ochii spre Mora.

— Nu e nimic, oricum eram trează. Doar că m-ai speriat, atâta tot. Nu știam că mai e cineva aici. Pot să te întreb ce făceai?

— Am venit dăcât să-mi culeg ierburile. Da' nu vreau să vă supăr, așa că plec acu'. Iertare.

— Nu! spuse Mora și se apropie cam repezit de femeie, care făcu un pas în spate.

Mora se opri și încercă s-o liniștească:

— Îmi pare rău dacă te-am înspăimântat. Eram doar curioasă, nu supărată. Lucrezi aici, la conac?

Femeia râse încet:

— Nu, coniță, cum așa? Io stau colo, în mlaștini. Mi-s vrăjitoare. Conașu' Julian mă lasă să viu aci și să-mi culeg ierburile când e lună plină. Nu cresc toate alea colo, în nămol. Așa că io curăț grădina de buruieni și-mi iau și ce-mi trebuie.

— Conașul Julian? Nu conul Jim?

Zâmbetul femeii păli.

— Conu' Jim nu mai vrea să mă vază. Da' mai bine să nu-l vorbesc de rău, că-i om bun. Decât că suferă mult, atâta tot.

— Ascultă... cum te cheamă?

— Ettie, coniță.

— Ettie. Eu sunt Marie. Nu vrei să ne plimbăm prin grădină și să-mi povestești despre ierburile tale? Mereu am vrut să știu care-s bune și care nu, cum te ajută, chestii de-astea.

Mora o bătu ușor pe umăr și o conduse înapoi în grădină.

Află ce ierburi erau bune pentru un stomac deranjat, pentru dureri de cap, ca să naști un băiețel sau, dimpotrivă, o fetiță, ca să aduci un bărbat înapoi sau ca să alungi țânțarii. Mai află că Ettie se numărase printre sclavii familiei Thevaux. Chiar și atunci își vedea de treburile ei „vrăjitorești". După ce fusese eliberată, rămăsese la conac ca ajutor la bucătărie. Atunci când dispăruse Anne, femeia arsese ierburi, vorbise cu spiritele sau cine știe ce altceva făcuse și trăsese concluzia că fata trăia. Jim o crezuse la început; mai târziu, însă, renunțase la căutări și reușise să-și bage în cap că fiica lui era plecată pentru totdeauna, poate chiar din proprie voință.

În schimb, Julian continuase să creadă. Se agăța de cuvintele lui Ettie ca înecatul de pai. Tatăl lui o alungase pe vrăjitoare; susținea că nu făcea decât să alimenteze convingerea nebunească a lui Julian că Anne avea să vină acasă curând. Dar, fără știrea bătrânului, Julian mergea în mlaștini s-o întrebe pe Ettie despre sora lui. În schimbul serviciilor ei, o lăsa să culeagă ce-i trebuia din grădină, plante care nu puteau crește în solul dificil unde Ettie își avea acum casa.

— ...și cam asta e povestea, coniță Marie.

— Wow. Trebuie să fie tare interesant să poți face atât de multe cu atât de puțin.

— Meșteșugu' l-am deprins de la mama, care l-a învățat de la mama ei și tot așa.

Mora încuviință din cap, fără convingere. Aprecia eficiența remediilor naturale pentru afecțiuni minore, dar nu credea în vrăjitorie. Cât despre Ettie, o vedea ca pe un fel de terapeută pentru Julian. Cineva cu care tânărul putea vorbi despre cele mai ascunse și întunecate gânduri, fără să fie judecat. Așadar, în felul ei rudimentar și needucat, Ettie îi oferea lui Julian consiliere psihologică.

Și ceva speranțe false. Dar na, trebuie să-i recunosc meritul de a-l fi ridicat de pe fundul prăpastiei. Asta chiar e un fel de magie.

— Eh, coniță, aș face bine să plec, spuse Ettie, ridicând privirea. Vin zorii și n-aș vrea să mă prindă conu' Jim p-acilea. Mulțumesc că m-ați lăsat să-mi adun buruienile și nu m-ați alungat.

— Ce prostie, de ce aș fi făcut una ca asta? Eu îți mulțumesc că m-ai învățat atâtea în noaptea asta, Ettie.

Ia stai. A zis „zorii"?

— Ăăă, Ettie, nu prea au cum să vină zorii. Adică e întuneric încă.

Femeia îi zâmbi îngăduitor, ca unui copil, și arătă spre cer:

— Ui' la stele, coniță. Se pregătesc să dea binețe soarelui. Mai e puțin. Frumoasă să vă fie ziua!

Ettie porni spre fundul grădinii, dar se opri și șovăi puțin, apoi se întoarse către Mora:

— Coniță, cre' c-ar trebui să vă spui ce-am văzut acu' despre domnia voastră.

— Ah?

— Da. Nu vă e locu' aci; da' aci vă era sortit s-ajungeți.

— Ettie, n-are noimă ce spui. Cum adică?

Femeia zâmbi din nou:

— Asta tre' să vă dați seama singură. Și-o să vă dați.

Acestea fiind spuse, Ettie își tăie potecă printre tufe până la poarta

mică din spatele grădinii și dispăru în negura dinspre pădure.

Deci vine dimineața... În mod normal, cam acum ar trebui să pornesc spre casă. Dar poate că s-a înșelat, poate că nu se pricepe să citească semnele naturii atât de bine pe cât crede ea.

Ca și cum ar fi vrut să-i facă în ciudă, cerul începu să capete o strălucire trandafirie care contamină negura ce invadase grădina. Soarele avea să răsară în câteva minute. Mora se trânti pe treptele verandei.

Ehe, Dorothy, s-ar părea că azi n-ai parte de nicio cărare de cărămizi galbene. Și-acum ce faci?

***

După ce stătuse pe trepte până când soarele se ridicase de-a binelea și începuse deja să încălzească aerul umed, Mora decise să exploreze împrejurimile. Ocoli conacul prin grădina de sub fereastra camerei și descoperi că toată casa ei din Los Angeles, cu tot cu piscină, ar fi încăput în „curtea“ din spatele conacului familiei Thevaux.

Acolo unde se sfârșea grădina, începea o pășune îngrădită care se întindea până la grajdurile spațioase. În spatele lor era pădurea în care Ettie dispăruse mai devreme. Chiar când începu să traverseze pășunea, dintr-un grajd ieși un bărbat care ducea de căpăstru un cal murg, proaspăt țesălat. Din ce putea vedea de la distanță, omul acela nu era vreunul dintre frați și nici tatăl lor. Continuă să meargă spre el, ținându-și mâna streașină la ochi, să-i ferească de soarele care deja ardea. Înainte să ajungă la străin, din spatele ei se auzi o voce:

— Ești tare matinală... Bună dimineața, Marie.

Se întoarse și dădu cu ochii de Julian, zâmbitor, îmbrăcat în costum de călărie. Toate semnele tristeții din seara precedentă dispăruseră de pe fața lui.

— Bună dimineața, Julian. Nu prea am putut să dorm. Știi cum e, într-un pat străin...

— Știu, și eu sunt la fel.

Făcu o scurtă pauză.

— Dacă nu ești prea obosită, ți-ar plăcea să faci o plimbare călare înainte de micul dejun? Văd că deja ai costumul... Deși, trebuie să recunosc – și nu mi-o lua în nume de rău – însă nu am mai văzut o femeie îmbrăcată așa, nici măcar pentru o cavalcadă.

Și o luăm de la capăt. Ăștia toți parcă sunt de la nenorocita aia de poliție a modei.

— ...dar e interesant, totuși. Și sunt sigur că e mult mai confortabil

decât să călărești îmbrăcată în rochie, pe o șa de damă. Isteți oamenii din nord, hm? spuse Julian și îi făcu Morei cu ochiul.

— Da, trebuie să recunosc că e, într-adevăr, confortabil. Și da, accept invitația, adăugă Mora după un moment de gândire.

Apoi zâmbi și luă brațul oferit de Julian.

Merseră împreună către grăjdarul care își scoase pălăria de paie și îi întâmpină cu un zâmbet larg, în vreme ce mângâia gâtul iepei; animalul sforăi ușor și începu să freamăte la vederea lui Julian. Era evident încântată de reuniunea cu omul ei, fapt care făcea tot mai dificile încercările argatului de a o ține pe loc.

— Gata, gata, Ginger. Sunt aici acum și o să mergem la o plimbare cu această doamnă drăguță, așa că poartă-te frumos, m-auzi? spuse Julian, luând frâiele de la celălalt bărbat și ținând palma deschisă pentru ca iapa să-și culeagă de acolo bucățica de zahăr.

Apoi îl bătu pe umăr pe grăjdar:

— Mulțumesc, Joe. Bună dimineața!

— Bună dimineața, conașu' Julian, răspunse acesta, ștergându-și palma lui mare pe salopeta din pânză aspră.

Chiar și el avea alura unui cal: suplu, dar trădând o forță care părea să iasă prin toți porii pielii de culoarea abanosului, direct din mușchii înnodați sub ea.

— Joe, vrei te rog să mai pregătești un cal pentru doamna? Este oaspetele nostru, doamna Marie Bonnechance. A ajuns aseară.

— Cum să nu, conașu' Julian. Coniță... spuse el, făcând o scurtă plecăciune spre Mora, apoi dispăru rapid în grajd.

— A, Joe! Pregătește-o pe Pistrui, te rog! Cu șa normală, strigă Julian în urma lui.

Fața bărbatului apăru în ușa grajdului:

— Conașu' Julian, Pistrui nu-i bună de călărit azi.

Julian păli brusc.

— Ce-a pățit?

— A, nu-i nimica așa de rău. Doar un mușchi întins, atâta. A fugit ca nebuna pe pășune ieri și cre' că a fost cam mult. Nimica de care să vă faceți griji, da' cre' că mai bine o lăsăm să se odihnească. Mă gândeam să-l scot pe Tunet.

Julian râse.

— Desigur. Probabil că Daniel o să se supere, dar n-o să fie chiar sfârșitul lumii. Prea bine atunci, pregătește-l pe Tunet.

Mora urmărise în tăcere întreaga scenă și era ușor nedumerită:

— Julian, de ce s-ar supăra fratele tău dacă îl călăresc pe Tunet? E

calul lui?

— Da. E un armăsar splendid, iar fratele meu îl adoră. De fapt, Daniel e singurul bărbat care poate sta pe calul ăla mai mult de un minut fără să fie aruncat din șa.

Mora își frecă bărbia, gânditoare:

— Hm... Julian, dacă deranjez, îmi puteți spune, pur și simplu, să plec. Adică nu e necesar să mă omorâți ca să mă faceți să pricep.

Tânărul se uită nedumerit la Mora, apoi înțelese:

— Aaaaa... A, nu, nu, nu. Am spus că fratele meu e singurul *bărbat* care poate călări acel cal. Dar Tunet are o slăbiciune pentru doamne. Cu tine o să fie blând ca un ponei, n-ai de ce să-ți faci griji. O să vezi, chicoti el.

— Și Pistrui? întrebă Mora, încet.

— E a lui Anne.

Joe ieși din grajd târând armăsarul negru care nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Tot încerca să se ridice în două picioare sau măcar să se tragă în spate; iar când Joe îi opunea rezistență, animalul fornăia amenințător. Coama lungă și neagră se învolbura la fiecare mișcare a calului, iar Mora era vrăjită. Tunet îi amintea de Neg'An, draga ei iapă din Susa, dar și de un bărbat pe care îl cunoscuse de curând.

Dacă acest cal ar avea ochi albaștri, aș zice că e spiritul geamăn al lui Daniel. Într-un mod ciudat și nebunesc, Tunet îi seamănă.

În fine, Joe reuși să-l aducă pe Tunet lângă Mora și Julian. Animalul continuă să fornăie și să se agite până când simți prezența femeii. Încet, începu să se liniștească și își întinse gâtul ca s-o adulmece. Ea ridică palma în dreptul nărilor lui, ca să-l lase să-i simtă mirosul. Botul lui moale atinse pielea Morei, iar ea profită ca să-l mângâie delicat pe dunga albă care pornea dintre urechi și se oprea la bot. Iar calul nu protestă, doar îi răspunse cu un plescăit ușor.

Julian chicoti:

— Vezi? Ce ți-am spus? Chiar are o slăbiciune pentru doamne.

Hm. Și eu cum am zis? Spiritul geamăn al lui Daniel. Fix.

***

Mora călări în tăcere alături de Julian pentru o vreme. Mergeau prin pădure, Tunet se purta impecabil, iar principala ei grijă era ca plasele de *barba-marinarului* care atârnau din copaci să nu o lovească peste față. Frumusețea sălbatică a locului îi tăia respirația. Sunetul vocii lui Julian o făcu să tresară:

— Ai vrea să mergem să-ți căutăm cortul?

Să căutăm ce?! Ah.

— Mda, sigur, dacă nu e prea mare osteneala...

— Hei, n-am altceva de făcut. Oricum aș fi ieșit să mă plimb, așa că nu văd de ce n-am face și ceva util. Tata mi-a spus că te-a găsit pe drumul spre Poydras, așa-i?

Habar n-am unde eram când m-a găsit el. Ce-s eu, GPS?

— Da, cred că acolo.

— Ai idee cât timp ai mers pe jos atunci când te-ai pierdut?

— Hm... nu sunt sigură. Și mă tem că, la un moment dat, e posibil să mă fi învârtit în cerc. Nu sunt obișnuită cu zona asta, iar toate potecile îmi par la fel. Atunci eram doar fericită că reușisem să ies în drum, răspunse Mora, zâmbind timid.

— Înțeleg... Ei, să încercăm totuși să-ți găsim cortul. Nu poate fi prea departe. Și dacă nu-l găsim azi, mai încercăm și mâine.

Mora păli și îl privi panicată.

Ești cu capu'? Prietene, mușcă-ți limba. Mâine n-o să mai fiu aici. Cel puțin așa sper.

Tânărul interpretă greșit expresia feței ei și o privi adânc în ochi, oferindu-i un zâmbet menit s-o liniștească.

— Nu-ți face griji, nu e nicio grabă. Ești binevenită să stai la conac atât cât ai nevoie.

Julian își smulse ochii dintr-ai ei și își aținti privirea în față:

— ...sau atât cât îți dorești. Eu, unul, mă bucur că ești și tu în casa aia mare și veche. Nu m-am mai simțit așa de aproape doi ani, spuse cu voce șovăielnică.

Amice, frână...

— Tu... tu îmi amintești cumva de sora mea. Într-un fel ciudat, e aproape ca și cum s-ar fi întors acasă, știi?

A, la asta te refereai. Pfu.

— ...și ai avut dreptate când ai spus că mirosul evocă cele mai puternice amintiri. Cred că seara trecută, când am venit la ușa Annei – a ta – să-mi cer scuze și i-am simțit parfumul, m-au năpădit toate, ca un șuvoi. În plus, ești prima femeie care ocupă acea odaie, după mai bine de un an. Verișoara noastră Clarice a venit în vizită primăvara trecută și i-am oferit camera Annei. Și asta a fost tot. Nu prea primim vizitatori pe aici, știi? Tata e retras, Daniel își petrece timpul cu prietenii, femeile și jocurile lui de noroc, iar eu... eu o aveam doar pe Anne. Și ea nu mai e aici.

Julian își feri privirea, încercând să stăvilească lacrimile care deja începuseră să-i întunece ochii căprui, amenințând să-l sufoce.

Mora simți nevoia să-l ia pe tânăr în brațe și să-l legene ca pe un copil singur și trist.

— Julian...

— Iartă-mă, Marie. N-ar fi trebuit să stric această frumoasă plimbare matinală plângându-mi de milă. Ceea ce voiam să-ți spun de fapt e că ne bucurăm să te găzduim, oricât ai decide să rămâi.

— Julian.

Continuă să-și ferească privirea, însă mormăi ceva și dădu din cap, semn că o auzise.

— Julian, te rog, uită-te la mine.

Mora trase de frâie și Tunet se opri. Ca la un semn, Ginger se opri și ea. Julian își șterse discret fața cu dosul mâinii și, într-un final, se întoarse către Mora. O privi în tăcere.

— Nu mă voi preface că am cunoscut durerea pricinuită de pierderea unui frate sau a unei surori. Mai ales a unei persoane cu care aveai – cu care ai – o legătură atât de strânsă ca aceea cu Anne. Nici măcar nu-mi pot închipui cum este. Îmi pare cumplit de rău că trebuie să treci prin asta. Mă bucur că prezența mea te ajută să treci mai ușor peste suferință, dar – și îmi pare rău dacă asta va suna dur – eu nu sunt Anne. Nu sunt sora ta. Pot, în schimb, să-ți fiu prietenă. Pentru atâta timp cât voi fi aici, indiferent dacă asta înseamnă o zi sau o săptămână. Desigur, dacă nu cumva tatăl tău decide să mă arunce afară mai repede.

O mică scânteie sclipi în ochii lui Julian, iar colțurile gurii i se ridicară puțin. Mora luă asta ca pe o încurajare de a continua:

— Așadar, atât cât sunt aici, voi asculta tot ce ai de spus. Nu voi judeca, nu voi încerca să te conving că greșești. Voi asculta și atât. Iar tu vei vorbi cu mine și nu te vei scuza pentru asta; fiindcă așa fac prietenii. Se ascultă și se consolează unul pe altul, fie și pentru o zi.

De-acum, de pe fața lui Julian dispăruse suferința de mai devreme. În ochii lui de culoarea alunei se citea surpriza și... încă ceva.

Recunoștință. Este recunoscător că are cu cine vorbi, altcineva decât vrăjitoarea. Bietul de el. Aproape că îmi pare rău că trebuie să plec mâine... Ăăă, ia termină cu asta, Mora. Ai grijă ce-ți dorești.

***

Merseseră în cercuri tot mai largi preț de vreo două ore, timp în care Julian încercase s-o facă pe Mora să-și amintească pe unde putea să-și fi așezat tabăra, iar ea se străduise să nu râdă de eforturile lui zadarnice.

— Ei bine, Marie, cred că putem spune liniștiți că nu-ți vom găsi

cortul în această frumoasă dimineață. Îți propun să ne întoarcem la conac și să luăm micul dejun; asta dacă nu cumva vrei să fii și pierdută, și înfometată, spuse Julian.

Zâmbea. După foarte mult timp, simțea că are un rost. Că trăiește. Mora îi zâmbi și ea și încuviință scurt.

— Ți-aș spune să ne întrecem până la conac, dar habar n-am încotro se află. Și, dacă mă rătăcesc iar, nu sunt sigură că voi avea norocul să mă găsească un om la fel amabil ca tatăl tău.

Se hotărî să bage puțin bățul prin gard:

— Ca să spun drept, aseară, când a dat de mine, m-a prevenit în legătură cu aligatorii și vrăjitoarele de pe aici.

Julian se încruntă ușor:

— Aligatori da, mlaștinile colcăie de ei. Dar vrăjitoare? Nu în partea asta a Bayou-ului. Poate la New Orleans, acolo ele sunt stăpâne. Sau poate...

Vocea îi șovăi, iar Mora știu imediat la cine se gândea.

— Am întâlnit-o deja pe Ettie. Pare o femeie de treabă, încercă ea.

Julian se înecă, uimit:

— Ce? Cum? Când, adică?

— Azi noapte, în grădină. Își culegea ierburile și ne-am cam speriat una de alta, râse Mora.

— Aha, înțeleg.

— Da... Am aflat multe de la ea.

Mora zâmbea, dar Julian părea în continuare îngrijorat.

— Haide, Julian, liniștește-te, doar n-o să te pârăsc, spuse ea, făcându-i cu ochiul tânărului stânjenit din fața ei. Ce îi voi spune însă tatălui tău este că m-ai răpit și ai încercat să mă ucizi înfometându-mă, dacă nu pornim înapoi mai repede.

— Pornim imediat. Doar că... mai am ceva de făcut. Ai promis să nu mă judeci, da?

— Absolut.

— În regulă, atunci. Te rog să aștepți aici, nu durează mult.

Ginger îl purtă la pas mai adânc în pădure; destul de departe ca să dispară din câmpul vizual al Morei, dar nu prea departe ca ea să nu audă chemarea lui sfâșietoare pentru Anne.

Wow. Mi-a povestit Sally, dar nu-mi imaginam că e atât de... emoționant. Mi se face pielea de găină.

Gândul o făcu pe Mora să-și treacă, instinctiv, palma peste brațul gol. Nu avea pielea de găină, dar simțea furnicături, iar pielea îi emana o vagă luminescență argintie. Când Julian strigă numele Annei pentru a

doua oară, senzația reveni. Era ca și cum strigătul lui ar fi trimis o undă prin aerul greu până la pielea Morei.

Asta ce mai e? Ce s-a întâmplat, am devenit un afurisit de medium? De data asta, totul pare un balamuc în toată regula.

După ce strigă pentru a treia oară, fapt care îi dădu Morei furnicături și sclipiri argintii pe tot corpul, Julian reveni, cu privirea coborâtă. Când se apropie de ea, tânărul ridică încet ochii spre ai ei:

— Îmi pare rău... Aproape că a devenit un ritual pentru mine de când a dispărut. Obișnuiam să călărim împreună în partea asta de pădure. Aici a venit să se plimbe singură în acea zi blestemată, și tot aici a dispărut. Cumva, am impresia că, dacă o strig mereu, până la urmă o să răspundă. Știu că pare o nebunie...

Mora îl întrerupse pe un ton blând:

— Nu. Nu pare o nebunie dacă e ceea ce te ajută să mergi mai departe.

Tăcu preț de o clipă.

— Îmi permiți să te întreb ceva?

Julian zâmbi trist:

— Marie, te-ai declarat prietena mea. În mai puțin de o zi, ai aflat despre mine lucruri pe care le știu foarte puțini oameni. Nici nu înțeleg cum de m-am deschis așa în fața ta. Sau de ce am făcut-o. Așadar, fără doar și poate, întreabă-mă ce dorești.

— De ce nu o însoțeai pe Anne în ziua în care a dispărut?

Zâmbetul lui Julian se stinse, iar privirea i se pierdu.

— Eram... eram în New Orleans, să-mi prezint omagiile unei doamne pe care o apreciam.

Să... ce? Ah. Adică vizita o femeie pe care i se pusese pata. Aoleu, deci despre asta-i vorba?

— Julian, nu trebuie să te simți vinovat. Dar știi asta, nu?

Cuvintele îl părăsiseră, așa că scutură din cap și ridică mâinile într-o încercare de a respinge o asemenea blasfemie. Ce știa fata asta? Bineînțeles că era vina lui. Trebuia să fi fost aici, s-o apere pe Anne; nu în New Orleans, unde încerca să seducă o femeie oarecare după care i se aprinseseră călcâiele. Era vina lui și numai a lui.

Acesta era motivul pentru care, după plecarea misterioasă a Annei, își refuzase orice fel de bucurie și fugise până și de cel mai inofensiv flirt.

Trecut de treizeci de ani, aproape cu un deceniu mai vârstnic decât el, Daniel își luase foarte în serios rolul de frate mai mare după dispariția surorii lor. Desigur, și el suferea. Dar o făcea în felul lui – amorțindu-și durerea cu băutură, jocuri de noroc și cu carnea femeilor ale căror nume

și fețe nici nu și le mai putea aminti. Încercase de nenumărate ori să-l ia pe mai tânărul Julian la petrecerile unde mergea el, îi prezentase fete extraordinar de frumoase; degeaba. Julian părea hotărât să nu renunțe până când fie avea să o găsească pe Anne, fie să-și piardă mințile.

— Este sora mea. Sora mea geamănă. Era datoria mea să o apăr.

— Tocmai pentru că este sora ta, dacă ar fi aici în acest moment, și-ar dori ca tu să te bucuri cât poți de mult de fiecare zi care se scurge până la revenirea ei. Tu nu ți-ai dori același lucru pentru ea?

— Probabil că da.

Julian îi dărui Morei un zâmbet șters. Apoi își aminti:

— Doamne, stăm aici și vorbim despre durerea mea, dar am înțeles de la tatăl meu că și tu ai suferit de curând o pierdere cumplită.

— Da... așa este.

— Îmi pare nespus de rău. Te rog, iartă-mi lipsa de delicatețe.

Mora zâmbi:

— Nu-i niciun necaz. Am reușit să mă împac cu ceea ce s-a întâmplat. În fond, a fost un accident. Iar soțul meu era un bărbat atât de vesel și de plin de viață, încât știu sigur că nu i-ar plăcea să mă privească de acolo, de sus, și să vadă că sufăr. De aceea prefer să-i celebrez viața, în loc să-i jelesc moartea.

Scuze, Xerxes.

Julian păru mai liniștit:

— Știi, Marie, mânuiești tare bine vorbele. Cred că ai fi în stare să-l convingi pe Diavol însuși să spună *Ave Maria* și să meargă duminica la biserică.

— S-ar putea să ai dreptate. Doar că nu l-am întâlnit încă.

— N-aș fi așa de sigur. De fapt, aș zice că tocmai călărești pe calul lui.

Mora râse:

— Ei, nu-i frumos să vorbești așa despre fratele tău. Sunt sigură că nu e un om atât de rău. Acum, hai să mâncăm înainte să mă transform eu în diavol.

---

[1] noroc (fr.)

***

Când Mora și Julian se întoarseră la conac, lăsară caii în grija lui Joe și încercară să se strecoare în casă ca niște adolescenți, chicotind și făcându-și semn unul altuia să tacă, deși asta nu făcea decât să-i amuze și mai tare. Înghețară amândoi când Sally își drese glasul chiar în spatele lor:

— Vai de mine, văd că v-ați hotărât în sfârșit să vă alăturați lu' conu' Jim și lu' conașu' Daniel la masă. Bună dimineața.

— Și ce dimineață frumoasă este, nu-i așa, Sally? spuse Julian, zâmbind larg.

Sally se pregătea să-i dea una dintre replicile ei usturătoare, când realiză că ceva era schimbat la Julian. Tânărul părea să fi recăpătat un lucru care-i lipsise de ceva vreme. Avea o vivacitate, un aer de bucurie sinceră și pură pe care ea nu-l mai văzuse la mezinul Thevaux din ziua în care Pistrui venise acasă purtând o șa goală.

Își înghiți cuvintele care îi stăteau deja pe vârful limbii ei ascuțite și îi răspunse la zâmbet:

— Ei, ia mergeți în sufragerie și vă aduc imediat ceva de-ale gurii.

Dispăru înapoi în bucătărie, în vreme ce Mora și Julian intrară în camera unde Jim și Daniel tocmai își terminau micul dejun. Îi salutară.

Bărbatul mai vârstnic ridică privirea și le spuse celor doi un „bună dimineața", înfundat de șunca pe care o mesteca. Daniel, în schimb, lăsă jos furculița, își împleti degetele sub bărbie și îi urmări cu o privire amuzată pe nou-veniții care își ocupau locurile la masă.

Sally intră cu două farfurii uriașe pe care era un mic dejun copios și le așeză în fața Morei și a lui Julian. Tânărul îi mulțumi nerăbdător și începu să mănânce; Mora îi mulțumi și ea, dar nu-și putu desprinde ochii din cei ai lui Daniel.

Ce-ai, frate? Zici că mai ai puțin și ne întrebi dacă ne-am protejat.

— Julian, pot să te întreb unde ați fugit voi doi când s-a crăpat de ziuă?

Daniel i se adresase fratelui său, fără să-și ia ochii de la Mora.

— Am mers la o plimbare cu caii prin pădure. Speram să găsim cortul Mariei.

— Ești sigur că asta sperai?

— Da, dar n-am reușit. Poate că vom încerca din nou mâine. Deja i-am spus Mariei că e binevenită să stea aici atât cât are nevoie. Sunt sigur că ești de acord.

— Oh, cu siguranță sunt. Dar nu atât de „de acord“ pe cât ești tu, dragul meu frate.

— Daniel! mârâi Jim.

Vai de capul meu... Mă întreb cât de rău se certau când erau mici. Mă mir că nu și-au scos ochii unul altuia încă din leagăn. Iar eu oare ce-ar trebui să fac acum? Doar sunt o doamnă*, în pana mea, nu? Ar fi bine să roșesc? Să-i trag o palmă lui Daniel? Să leșin? De ce n-am citit niciodată despre „Așa da și așa nu în Epoca Victoriană“ sau ceva? Tare bine mi-ar fi prins.*

Mora se aștepta ca Julian să explodeze, dar tânărul reacționă cu totul diferit: râse, mai luă o gură de omletă și se uită la Daniel, dând din cap.

— Dragul, scumpul meu frate. Nivelul de nemernicie pe care îl atingi atunci când vrei nu încetează să mă uimească.

— Ei, asta înseamnă că nu sunt tocmai previzibil. O să consider spusele tale un compliment, mulțumesc.

Neabătut, Julian continuă:

— Ca să-ți răspund și la întrebarea nerostită: Marie este o doamnă blândă, atentă și frumoasă. Este, de asemenea văduvă, iar eu un gentleman. Spre deosebire de tine, eu chiar țin cont de astfel de lucruri. Așadar, tot ce am făcut în pădure a fost să ne plimbăm cu caii și să vorbim. Atât și nimic mai mult. Sper că ți-am satisfăcut curiozitatea.

Daniel își privi lung fratele, apoi râse:

— Prea bine. Dacă spui asta, eu te cred. În fond, chiar ești un gentleman, iar un gentleman nu minte niciodată.

Se întoarse către Marie:

— Iertare, dar fratele meu părea pur și simplu prea fericit ca buna lui dispoziție să se datoreze unei simple plimbări prin pădure. Nu am vrut să te jignesc în niciun fel; dacă s-a întâmplat așa, îmi cer scuze.

Aaaa... cum să mă jignești? Sugerând că frate-tău și cu mine am tras o partidă mică lângă mlaștini? Nooo, ce-ai?

— Ca să spun drept, insinuările din afirmația pe care ai făcut-o m-au surprins. Însă voi pune atitudinea ta pe seama neașteptatei, dar fericitei schimbări de dispoziție a fratelui tău. Așadar, nu o voi considera o ofensă, spuse Mora, pe un ton reținut.

Daniel îi mulțumi cu o mică înclinare a capului și cu toții își îndreptară din nou atenția spre farfuriile din fața lor. Totuși, fratele cel mare o intriga cumva pe Mora. Toată povestea cu „îmi cer scuze bla bla“ era teatru. Și ea nu-și putea da seama pentru cine îl juca. Însă avea lucruri mult mai importante de care să fie preocupată: încă nu reușise să

priceapă care era legătura dintre ea și Anne și cum apăruse ea de fapt.

***

După ce Sondra plecase, Alex își acordase un moment de respiro, ca să-și astâmpere furtuna din gânduri. În mintea lui, sclipirile ochilor de smarald ai fetei se ciocneau cu strategii menite să înșele curgerea firească a timpului, ca s-o poată aduce pe Mora înapoi.

N-am făcut decât să mâncăm, să stăm în fața computerului și să vorbim despre algoritmi și backup. Cu toate astea, mă simt de parcă aș fi avut parte de cea mai tare partidă de sex din viața mea. Nu mai știu cine a zis că atunci când două minți sclipitoare se întâlnesc e ca și cum ar face dragoste între ele, dar mare dreptate a avut! Alexander Burke, dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că ești pe cale să cazi în cap după fata asta.

Zâmbi acestui gând și se întoarse la treabă. Săpa adânc în măruntaiele computerului principal, până la fundația mașinăriei lui de călătorit în timp. Ca să slăbească acele cusături prin care trebuia s-o strecoare pe Mora, trebuia mai întâi să le descopere în țesătura impecabilă pe care tot el o crease.

Umpluse din nou cafetiera și, chiar când își turna o ceașcă proaspătă de cafea, observă ceva ciudat într-unul dintre jurnalele de călătorie arhivate de mașina timpului.

Ce dracu'...

Părea a fi o anexă a jurnalului respectiv, dar știa sigur că nu o crease el, și nici mașina nu avea vreun motiv aparent pentru care să fi generat-o. Codul semnala că fusese creat un soi de duplicat. Dar cum? Și duplicat de ce?

Se uită la dată: era cu doi ani în urmă, din ziua de 22 mai.

Este exact ziua în care Mora a mers în Persia pentru prima dată. Poate că are legătură cu faptul că a fost trimisă acolo accidental? Că moleculele ei și ale lui Xerxes au fost combinate? Dar nu se poate să fie asta, pentru că e clar că se referă la un duplicat. Dar ce fel de duplicat, pentru Dumnezeu?... Vai! Vai de mine.

Nu avea habar dacă exista vreo legătură între situația în care era Mora și această descoperire a lui; știa doar că tocmai aflase ceva uimitor și înfricoșător totodată.

Este duplicatul unui proces*. Cum de nu am observat încă de pe atunci? Asta înseamnă că, atunci când Mora a fost dislocată din prezent, din Los Angeles, și dusă în Susa antică, un alt obiect a fost, la rândul lui dislocat. Sau... o altă persoană. Dar de unde? Și unde dracu' a ajuns?*

***

După momentele stânjenitoare de la micul dejun, Jim se închisese în birou cu un teanc de acte de proprietate și alte hârțoage, Julian se retrăsese în bibliotecă, iar Mora își luase și ea o carte și ieșise în grădină, în căutarea unui loc umbros sub copaci. Reușise să se fofileze și să scape de ochii de vultur ai lui Sally, așa că nu o mai obligase nimeni să se schimbe în rochie. Acum stătea pe iarbă, rezemată de scoarța unui stejar bătrân.

— Mereu am avut cel mai profund respect pentru o femeie care preferă să-și petreacă timpul citind, în loc să brodeze.

Absorbită de carte, Mora nu-l auzise pe Daniel venind. Acum ridică privirea și îl văzu stând în picioare, deasupra ei, cu zâmbetul acela arogant și cu mâna proptită de stejar.

— Mulțumesc... cred.

Oare de ce am mereu impresia că, de fapt, vrea să spună exact opusul cuvintelor care îi ies din gură?

Bărbatul râse și, fără să ceară voie, se așeză lângă ea.

— O, dar e adevărul-adevărat. Înainte să se prăpădească, iubita mea mamă a tot încercat să-mi pețească una dintre fetele de pe aici. Doamna Caroline Thevaux nu voia ca fiu-său să rămână „singur pe lume și nevegheat de un ochi de femeie“, așa zicea. Dar faptu' că femeile de pe aici par să citească doar Biblia și cărți de bucate nu prea a fost de ajutor. De fapt, n-a ajutat deloc.

— Cum așa? Sunt sigură că fiicele Sudului sunt pregătite din fașă să devină soții perfecte, spuse Mora, cu politețe ușor malițioasă.

— Sunt, dar, din păcate, nu pentru mine. Nu sunt genul de bărbat care se mulțumește cu o viață banală și liniștită.

— Vrei să trăiești riscant și zgomotos, hm?

Daniel râse cu poftă și o privi pe Mora de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Dar, vai, doamnă Marie Bonnechance, aș zice că sunteți prima persoană care înțelege asta despre mine. Sunt impresionat.

Mora zâmbi și lăsă, răbdătoare, cartea din mână. Simțea că urmează o *discuție*. Iar Daniel nu o dezamăgi.

— Dar tu, Marie? Cum vrei să trăiești?

Femeia își adună genunchii sub bărbie și îi cuprinse cu brațele, reflectând înainte să răspundă:

— Liber. Liniștit. Însă nu plictisitor, ci interesant.

— Hm, „liniștit“ și „interesant“ nu prea fac casă bună. Cre' că așa ai

intrat și în buclucul ăsta, nu?

O, dac-ai ști exact cât de interesantă e viața mea cu adevărat, ai inventa un cuvânt nou care s-o descrie.

— Probabil că da. Îmi place mult să călătoresc. Am convingerea că asta e singura avuție pe care un om o poate păstra cu sine peste ani: cunoașterea. O căpătăm din cărți, din locurile noi pe care le vizităm, de la oamenii noi pe care îi cunoaștem... Toate aceste amintiri sunt cele care ne îmbogățesc.

Daniel continua să o privească surprins. Apoi, dintr-odată, de parcă ar fi vrut să scoată cuvintele înainte să se poată răzgândi, o întrebă:

— Ai vrea să vii cu mine la New Orleans?

— Ha?

Uitând de etichetă, Mora privea de-acum la cel mai mare dintre frații Thevaux cu ochi mijiți din care răzbătea o singură întrebare: „ce zici, mă?“.

Frate, ce-ai fumat?

Bărbatul râse de expresia ei confuză și ușor revoltată și continuă:

— Îmi cer scuze dacă nu am formulat întrebarea așa cum se cuvine. Ce am vrut, de fapt, să întreb, este dacă mi-ai face onoarea de a mă însoți într-o scurtă călătorie la New Orleans pe care o voi întreprinde în această după-amiază. Înțeleg că ai vizitat deja orașul, dar aș putea paria că nu ai avut un om de-al locului care să-ți prezinte cele mai frumoase părți ale lui.

— Îți mulțumesc pentru invitație, dar nu sunt sigură că se cade. În fond, deja mi se pare că am stat aici mai mult decât ar fi fost politicos. Fratele tău s-a oferit să mi se alăture și mâine în încercările mele de a-mi găsi cortul și, dacă nu reușesc, atunci îi voi scrie mamei mele și îi voi explica exact ce s-a întâmplat. Sper să mă poată ajuta să revin acasă.

— De ce spui că nu se cade?

Normal că ignori tot ce am spus după asta. Tipic.

— Păi, pentru că am devenit văduvă destul de recent, iar tu ești, din câte înțeleg, unul dintre cei mai vânați burlaci de pe aici. Așadar, dacă nu vrei să devii principalul subiect de bârfă al orașului, cred că este mai bine să-ți vezi de treburi pe acolo fără mine.

Pfoa! Sper din suflet că asta a sunat ca și cum ar fi ieșit din gura unei doamne respectabile, cumsecade și cu frica lui Dumnezeu.

Daniel chicoti:

— Dar sunt deja principalul subiect de bârfă al orașului, Marie. Cât despre tine, nu vreau să fiu nedelicat, însă nu cred că cineva din New Orleans are idee măcar că Marie Bonnechance există, așa că nu-i niciun

pericol de a-ți murdări reputația, așa-i? Nu vrei să te îmbogățești?

Sprânceana Morei se ridică vizibil, așa că bărbatul adăugă imediat:

— ...prin cunoaștere. Parcă așa ai zis mai devreme, nu?

Tu și gura ta mare, Mora Greene.

— O să mă gândesc la asta. Oricât de mult mi-ar plăcea să cunosc orașul prin ochii unui localnic, tot nu vreau ca toată această poveste să se transforme într-un scandal, spuse ea.

Însă, în ciuda efortului Morei de a se opune tentației, drăcușorul din capul ei deja făcea bagajele pentru New Orleans.

***

Familia se adună din nou la prânz. Mora remarcă faptul că manierele lui Jim nu se îmbunătățiseră deloc de la micul-dejun. Julian mânca automat, ignorându-i complet pe comeseni. Daniel îi arunca din când în când câte o ocheadă Morei, cu acel zâmbet în colțul gurii pe care ea ar fi vrut să i-l șteargă cu un dos de palmă.

— Iubite tată, dragul meu frate, vă pot aduce ceva din oraș? Voi pleca acolo în scurt timp. Iar doamna Bonnechance va avea amabilitatea de a mă însoți.

Mora rămase, literalmente, cu gura căscată. Nici măcar nu se hotărâse, darămite să fi apucat să-i spună că acceptă invitația; și totuși, iată-l făcând anunțul de parcă totul ar fi fost deja stabilit. Jim ridică ochii din farfurie și își lăsă capul într-o parte, ca să-l privească pe Daniel, zâmbind cu buzele unse de grăsime. Julian uitase să mai mestece și se înecă atunci când încercă să vorbească.

Daniel îl necăji:

— Ei, haide, iubite frate, o s-o aduc înapoi bine și sănătoasă. În fond, o doamnă are nevoie și de ceva distracție. Tu i-ai arătat mlaștina, eu îi voi arăta orașul. Nu-i vina mea că am gusturi mai bune, nu?

În vreme ce Julian încă își dregea glasul, Jim spuse:

— Eu, unu', cre' că e o idee minunată. Nu-i face bine să zacă p-aici, bosumflată. New Orleans e un oraș frumos și plin de viață, care o s-o facă să uite de... na, de lucruri triste.

Mora interveni:

— Domnilor, dacă îmi permiteți. Poate că, într-adevăr, această... excursie mi-ar face bine. Dar așa cum i-am spus deja tânărului domn Thevaux aici de față, nu cred că se cade. De aceea încă *nu am confirmat* că îl însoțesc, spuse ea, cu ochi care înfigeau pumnale într-ai lui Daniel.

— Prostii. Sunteți doi oameni tineri care merg împreună într-o

călătorie. Fiu-meu e un bărbat liber; și tu ești liberă. N-o să s-apuce nimenea să puie întrebări, nu-ți mai face griji.

— Să știi că, în privința asta, sunt de partea Mariei, tată, spuse Julian în cele din urmă. Lăsând la o parte bârfele, poate că această călătorie în compania unui bărbat, atât de curând după moartea timpurie a soțului, îi va face rău în loc s-o ajute să se vindece.

— Vai, frățioare, nu fi gelos. Mergem ca prieteni. Știi tu, așa cum ați mers voi doi azi dimineață să vă plimbați călare.

Ochii de culoarea alunei se înfipseră în adversarii lor albaștri, dar Daniel susținu privirea lui Julian, zâmbind. Apoi se întoarse către Mora, care se simțea ca o păpușă de cârpă smucită între doi copii ce se ciondănesc.

— Deci, Marie, aș zice că ar fi bine ca, după masă, să te schimbi în niște haine mai potrivite, în vreme ce eu mă voi duce să-i spun lui Joe să pregătească trăsura de drum.

Surprinsă, Mora descoperi că nu simțea nevoia să riposteze. Ba chiar îi plăcea felul nerușinat în care Daniel preluase frâiele. Și pentru nimic în lume nu pricepea de ce.

***

Sally se agita prin camera Morei, împachetând haine și cosmetice. Menajera îi pregătise pe pat o rochie de drum și pusese alte câteva într-un cufăr măricel. Era evident că toate îi aparțineau Annei.

— Sally, o strigă Mora.

Femeia îngâna un cântecel vesel și se mișca rapid prin încăpere, așa că nu o auzi.

Ce naiba au toți de sunt așa de încântați că plec cu Daniel?

— Sally! strigă ea mai tare.

Menajera se întoarse, cu un zâmbet până la urechi.

— Da, coniță?

— Pot să te întreb de ce faci bagaje ca și cum aș pleca o săptămână?

— Când merge la New Orleans, conașu' Daniel stă acolo măcar două zile.

— Aoleu, ia stai așa, Sally. Credeam că petrecem acolo doar după-amiaza asta și că ne întoarcem diseară.

Negresa râse:

— Don'șoară Marie, în primu' rând, n-are rost așa un drum scurt. Apoi, e vineri. Acu', de ce Doamne iartă-mă ar vrea conașu' Daniel să steie la sfârșit de săptămână aci, în mlaștini? Ui', ți-am pus și trei rochii mai de

ocazie, că nicio seară n-o s-o petreci dormind, îmi pun capu'!

Brusc, Mora realiză două lucruri: în primul rând faptul că, înainte ca Sally să spună că e vineri, habar n-avea ce zi a săptămânii e acolo și, mai important, ce an; apoi că, în afară de Julian, toată lumea părea suspect de hotărâtă s-o expedieze cu Daniel.

Hai să-ncerc ceva.

Se apropie de pat și pipăi delicat stamba ciocolatie a rochiei pe care menajera i-o întinsese acolo.

— Sally, asta era – este – a Annei, așa-i?

— Da, este. Tot ce ți-am pus în bagaj e a lu' don'șoara Anne. Rochiile, cosmeticalele, toate alea. Și cufăru'.

— Înțeleg. Ce-i drept, e cam ciudat să folosesc obiecte atât de intime ale unei femei pe care nu am întâlnit-o niciodată. E frumos din partea ta că le păstrezi pe toate în ordine, de parcă Anne nici n-ar fi plecat. Dar când a dispărut, de fapt? Îți amintești cumva?

— Ooo, da' cum aș putea să uit? Cum ar putea să uite oricine din casa asta? S-a-ntâmplat pe 22 mai 1855. Era o zi frumoasă și don'șoara plecase să se plimbe călare. De obicei mergea cu conașu' Julian, da' el era în oraș în ziua aia. Tot nu-și poate ierta că n-a fost aici, săracu'. Și-au trecut doi ani de-atunci...

Vocea lui Sally se pierdu în amintire.

Deci... asta înseamnă că acum suntem în 1857. Dar... 22 mai? De ce e relevantă pentru mine ziua asta? Ce s-a întâmplat pe 22 mai atât de important? Oare... O, doamne! Atunci am mers în Persia pentru prima dată. Ce coincidență ciudată... Sau, mai știi?!

Fără să-și dea seama ce face, Mora își puse palma pe pielea brațului, acolo unde simțise furnicături mai devreme, când Julian își strigase sora lângă mlaștini. Pielea îi vibră din nou.

Chestia asta e prea stranie deja. Alex, scoate-mă naibii de aici, până nu o iau razna complet.

***

Oare trecuseră ore? Zile? Ani? Nu era sigură. Tot ce știa era că se plimba călare prin pădure, pe lângă mlaștină; era o dimineață frumoasă, înmiresmată, iar aburii care se ridicau în aer îi dădeau un sentiment de libertate și aventură. Dintr-odată, se făcuse frig. Și întuneric. Și durerea aceea... Avea senzația că cineva – sau ceva – îi smulge fâșii din carne. Că o rupe în bucățele mici. Apoi nu mai fusese nimic. Nici durere. Nicio senzație. Nu putea să vadă, să miroasă, să audă sau să atingă nimic. Oare era

moartă?Așa era moartea? Atunci unde era Dumnezeu? Unde erau toți sfinții? Îngerii? Unde era Raiul, așa cum învățase despre el la școala de duminică? Sau poate că ajunsese în Iad? Ăsta avea să-i fie chinul etern? Dar de ce? Ce făcuse ca să merite asta? Ar fi plâns, dacă ar fi putut. Dar nu putea. Era ca și cum nu ar mai avut un corp.

Și tocmai atunci se întâmplase: simțise. Nu își dădea seama ce este exact, dar era ceva. *Ca o furnicătură. O vibrație. De parcă un fulger ar fi pătruns în trupul ei invizibil, iar energia lui ar fi gonit prin ea. Apoi se întâmplase iar. Și iar. Nu știa cât timp trecea între aceste impulsuri. Dar nu părea să urmeze un model anume. Ce era asta? Și de ce se întâmpla? Habar n-avea. Dar, pentru prima oară de când căzuse în neant, putea simți ceva. Iar asta îi dădea speranță. Încercă să-și reducă mintea la tăcere și să aștepte, pur și simplu, următorul moment în care avea să simtă. Oricât ar fi durat așteptarea.*

***

Corect îmbrăcată, cu părul strâns și cu hainele ei moderne ascunse bine pe fundul cufărului, Mora era pe cale să urce în trăsură, sprijinită de brațul lui Daniel, când Jim și Julian apărură pe treptele de la intrare.

— Marie, îți doresc din tot sufletul să te distrezi de minune în New Orleans. Dacă trebuie să-i recunosc vreun merit fratelui meu, este acela că știe cum să facă oamenii să se simtă bine. Cât o să fiți acolo, veți fi înconjurați de voie bună; profită din plin. E un oraș vesel și merită să împărtășești asta cu cineva care iubește viața așa cum o face Daniel.

— Vai de mine, dar îți mulțumesc, iubite frate. Cine ar fi crezut că apreciezi atât de mult calitățile mele de a întreține atmosfera? spuse Daniel și îi făcu o plecăciune, mai mult în glumă.

— Haideți, copii, plecați de-acu'. Să ai grijă de domnița asta, Daniel, m-auzi? Să n-aud plângeri când vă-ntoarceți. Ești un gentleman, vii dintr-o familie bună și m-aștept să te porți cum se cuvine.

— Desigur, tată. Și chiar dacă nu mă port cum se cuvine, aș putea să jur că Marie, aici de față, o să mă țină din scurt, spuse el și îi făcu Morei cu ochiul.

Cât pe ce să izbucnească în râs, Mora se abținu în ultima clipă; avu inspirația să lase privirea în pământ și să roșească.

Abia aștepta această călătorie, deși erau șanse mari ca următoarea dimineață s-o găsească în Los Angeles. În continuare, însă, i se părea ciudat zelul tuturor de a o trimite de-acasă cu fiul cel mare al familiei. Aproape că retrăia vânătoarea de mirese din Susa.

E, hai, nu te mai umfla atât. Nu e ca și cum în fiecare secol o să-i pici cu tronc unui bărbat. Îmbătrânești și ai început s-o iei razna. Încetează.

Se urcă în trăsură; Daniel o urmă imediat și se așeză lângă ea. Vizitiul – un bărbat pe care nu-l mai văzuse, dar care probabil că era, și el, un fost sclav al familiei Thevaux – puse caii în mișcare după ce Daniel bătu ușor în peretele trăsurii.

— Și-am plecat, spuse Daniel, cu zâmbetul lui strâmb. Mă bucur că mă însoțești în călătoria asta. Îți promit că nu vei fi dezamăgită. Și nici n-o s-o uiți curând.

De asta poți să fii sigur, amice. Nu mi se întâmplă des să văd Louisiana de dinaintea Războiului de Secesiune și nici să vizitez New Orleans-ul de la 1800 și ceva cu un ghid personal.

Mora îi întoarse zâmbetul:

— Sunt sigură că va fi o experiență minunată. Chiar mă bucur că am acceptat, deși trebuie să recunoști că nu prea mi-ai dat de ales.

Daniel râse la ultima ei frază și, cu un gest, își luă rămas bun de la tatăl și fratele lui, care rămăseseră pe treptele conacului, în vreme ce trăsura începu să se miște pe pietriș.

Cei doi bărbați intrară în casă, urmați de o Sally foarte veselă.

— Ei, conașu' Jim, poate că domnița asta e răspunsul la toate rugăciunile bietei jupânese Caroline.

Jim se opri și ridică mâna, să calmeze entuziasmul menajerei:

— Uite, Sally, să nu punem caru-naintea boilor, bine? A apărut de cu noapte, de nicăieri...

— ...tocmai d-aia cred io că Dumnezeu drăguțu' a trimis-o. Vai de mine, conu' Jim, conașu' Julian, n-ați văzut cum o soarbe din priviri conașu' Daniel? Și cum s-a hotărât el așa s-o ducă la oraș... Hmmm...

— Sally, asta doar fiindcă fratele meu e un afemeiat. Nu fiindcă ar simți cu adevărat ceva pentru ea. Și cum ar putea?! A cunoscut-o doar preț de câteva clipe.

Sally se uită lung la Julian. Tânărul își dădu ochii peste cap:

— Ce-i, Sally?

— A, nimic, conașu' Julian. Dăcât mă gândeam... câteodată nici nu trebuie mai mult de-atâta.

— E văduvă, pentru Dumnezeu! I-a murit bărbatul de numai trei luni, sau cel puțin așa mi-a zis tata. Probabil că încă-l mai bocește.

Se uită întrebător la Jim, așteptând o confirmare.

— Da, fiule, așa-i. Mi-a zis că bărbatu-său a murit acum trei luni. Da' nu'ș ce să zic cu bocitu', să știi. Io aș crede că a cam terminat cu asta, chicoti Jim. Ia stai, nu cumva îți plăcea și ție de ea, hm?

Julian pufni, îi aruncă o privire furioasă tatălui său și porni pe scări, spre camera lui. Se opri la jumătate și se întoarse:

— Nu, tată, nu-mi place. Adică îmi place, dar nu așa cum crezi tu. Marie... Marie mă înțelege. O fi din cauză că și ea, și eu am pierdut câte un om drag, nu știu. Dar, pentru prima oară în doi ani, am simțit că cineva chiar mă ascultă, nu doar mă aude. Or, asta n-am simțit niciodată cu tine. Sau cu Daniel. Însă, desigur, dacă tot ce contează pentru tine e să te alegi cu o noră, nu mă lua în seamă. Dă-i înainte. Leag-o de un scaun când se întorc, de ce nu? Ca să fii sigur că rămâne aici. În fond, tot ce-ți dorești e ca lucrurile să iasă mereu așa cum vrei tu.

După ce îi aruncă și asta, Julian îi întoarse spatele lui Jim și aproape că alergă până sus, unde trânti ușa de la camera lui.

Jim ridică din umeri și se uită la Sally, care rămăsese în spatele lui cu ochii pironiți în podea.

— Poate că are dreptate. Da', na, dacă fata pe care am găsit-o în mlaștini e aia care să-l îmblânzească pe Daniel și să aducă ceva veselie în căsoaia asta veche, atunci așa să fie. Cine-s eu să mă pun de-a curmezișu' la planurile Domnului?

— Amin, spuse Sally și trecu în bucătărie.

La fel ca Jim, și ea bănuia că Julian începea să se îndrăgostească de străina aceea; dar Julian era foarte tânăr. Avea destul timp să ajungă să iubească o fată de vârsta lui și s-o uite pe Marie Bonnechance.

Daniel, pe de altă parte, era mai înaintat în vârstă și scăpase aproape complet controlul; se îndrepta în viteză spre punctul în care avea să-și înece viața într-o mlaștină de băutură, jocuri de noroc și nenumărate femei de duzină. Dacă îi era sortit să fie cu doamna aia ciudată care trecuse pragul acestei case purtând pantaloni și un steag de pirați în loc de bluză, nimeni nu putea să împiedice asta.

Femeia ridică din umeri și începu să cânte în vreme ce umplea masa din bucătărie cu ingredientele pentru cina din acea seară.

***

Pe bune, o să stai acolo ca mutul? Mai bine rămâneam la taclale cu moș Jim, la conac, decât să plec în weekend cu tine în varianta figură de ceară.

Mora se uită chiorâș la Daniel și, fără tragere de inimă, întoarse iar capul spre geamul trăsurii pe lângă care defila o priveliște superbă. După ce plecaseră de la conac, buna dispoziție a lui Daniel se ofilise rapid, iar acum părea secat de orice urmă de veselie. Cu mâinile așezate pe coapse

și fruntea sprijinită de geam, părea să fie undeva, departe de trăsura care îi purta spre ceea ce ar fi trebuit să fie un weekend de distracție în New Orleans.

OK, deja e ciudat rău. Suntem pe drum de ceva vreme și e atât de liniște, că-mi aud celulele cum se regenerează.

Mora își drese glasul și încercă un început de conversație:

— Deci, ce facem în noaptea asta?

Rahat, asta nu mi-a ieșit chiar bine.

Ca trezit din vis, Daniel se întoarse spre ea, cu o privire surprinsă și amuzată. Cu zâmbetul agățat în colțul gurii, își frecă bărbia gânditor. În ochii albaștri era o sclipire năzdrăvană:

— Hmmm... nu știu ce să zic, doamnă Bonnechance. N-ar fi mai bine să-mi spuneți dumneavoastră ce aveți de gând? Eu plănuiesc să mă las condus de grațioasa dumneavoastră mână în această seară.

Rânjetul îi crescu odată cu ochii Morei, și plusă:

— ...sau noapte.

Pentru a doua oară de când ajunsese în locul acela, Mora simți că roșește.

Da' ce-ai, Mora Greene? Nici regele Persiei nu a avut efectul ăsta asupra ta când l-ai cunoscut; și... și... bădăranul *ăsta te face să roșești și să te jenezi ca o școlăriță? Fir-ar...*

— Dați-mi voie să vă amintesc că nu cunosc orașul, domnule Thevaux, așadar nu pot propune nicio ieșire care să fie cu adevărat distractivă. Regret nespus dacă vă dezamăgesc, spuse Mora, holbându-se la materialul cafeniu al fustei.

Daniel îi remarcă obrajii stacojii și râse.

— Îmi cer scuze dacă gluma mea a fost nepotrivită, Marie. Sigur că nu cunoști orașul, doar de asta m-am oferit să te iau cu mine. Ca să ți-l arăt. Acum, să-ți răspund la întrebare: vom ajunge la hotelul unui prieten; acolo ne vom împrospăta, ne vom schimba în haine elegante și îi vom face o vizită unui alt prieten, care organizează niște serate absolut delicioase. Știi să joci cărți?

Pokerul online se pune?

— Ăăă... mă tem că nu prea.

— Nu face nimic. Vei învăța în seara asta, dacă vei dori. Dacă nu, măcar sper că-mi vei purta noroc.

O bătu ușor pe braț și își lipi din nou ochii de geam, căzut în aceeași letargie de mai devreme.

Mora nu mai rosti un cuvânt tot restul drumului. Din fericire, nu peste multă vreme zări luminile orașului sclipind în semiîntunericul

apusului. Se apropiau tot mai mult. Apoi un gând, ca un semnal de alarmă, începu să-i răsune în minte:

Hopa... sper că avem camere separate. Nu știu cum făceau oamenii în secolul XIX, dar eu sigur nu vreau o aventură de o noapte cu tipul ăsta.

***

Așteptând în holul împodobit al hotelului ostentativ de scump unde o dusese Daniel, Mora nu putea să nu remarce cum fratele cel mare din familia Thevaux revenise în mod inexplicabil la viață de-ndată ce intraseră în oraș. Băiatul de serviciu le luase cuferele din trăsură și aștepta răbdător lângă tejgheaua de la recepție.

Deși părea că admiră dantelăria din lemn de pe lambriuri și modelul tapetului de mătase care acoperea pereții holului, Mora trăgea cu urechea la conversația dintre Daniel și bărbatul roșcat, scund și îndesat care părea să fie proprietarul locului.

— Deci, Daniel, ce să fie? Să înțeleg că vrei camera ta obișnuită, da? spuse bărbatul, trăgând cu ochiul spre Mora.

Super. Crede că sunt „fata de săptămâna asta“.

Daniel se uită la ea, cu zâmbetul arogant care îi revenise, și ezită. Dar numai un moment.

— Da, Louis.

Mora îl privi cu ochi care aruncau flăcări, iar el o înfruntă cu un chicotit și completă:

— ...dar voi lua încă o cameră pentru doamna, dacă se poate.

— Păi, aș mai avea ceva liber... însă e mai degrabă o cameră de serviciu și e lipită de a ta. Nu cred că doamna ar fi mulțumită cu aranjamentul...

— E perfect, mulțumesc, spuse repede Mora.

Se tot apropiase de cei doi bărbați și hotărâse să-i întrerupă în momentul în care i se păru că proprietarul hotelului se pregătea s-o cazeze în aceeași încăpere cu Daniel. Spre surprinderea ei, descoperi că avea mai puțină încredere în ea însăși decât în Daniel.

Ai înnebunit? Ai un bărbat minunat care te așteaptă acasă – mă rog, în casa lui din Susa, dar astea-s detalii. E frumos de pică, e rege și mai e și nebun după tine. Încetează.

De asta acceptase să fie cazată în cămăruța despre care vorbea tipul ăsta, Louis. Doar ca să se asigure că ea, nu Daniel, n-o să facă vreo tâmpenie.

Odată ajunsă sus, Mora descoperi că odaia chiar era strâmtă. Dar

avea un pat bun, un dulap, o mică măsuță de toaletă și un lavabou; era suficient.

Mă rog, un duș și o baie adevărată ar fi fost bune, dar na, măcar n-am ajuns în vreo cabană de lângă mlaștini.

Daniel încercase s-o convingă să facă schimb de camere, dar ea nici nu voise să audă. N-avea de gând să se așeze în patul în care el dormise nopți de-a rândul. Și cu siguranță nu dormise singur.

Dar de ce să mă deranjeze asta atât de tare încât să-i refuz oferta?

Se temea fie și să încerce să răspundă la o astfel de întrebare.

Se împrospătă și desfăcu una dintre rochiile de seară pe care Sally i le împachetase cu atâta grijă. Își scoase și hainele ei de la fundul cufărului și zâmbi unui gând răzleț. Spălă tricoul în lavabou și îl întinse la uscat pe spătarul scaunului de la măsuța de toaletă.

Apoi începu procesul îngrozitor de a intra în rochia cu corset. Era o ținută splendidă, făcută din tafta grena, cu un decolteu adânc și garnituri din dantelă neagră. Din cosmeticalele Annei, Mora alese puțin kohl pentru ochi, o idee de roșu pe buze și obraji și un puf din parfumul de santal pe care îl luase din camera de la conac. Ca tușă finală, își ridică părul și îl prinse cu un pieptăn de sidef. Picioarele nu îi erau prea fericite în botinele de mătase ale Annei, dar ghetele ei de motor ieșeau din discuție de data asta.

Se răsuci în fața oglinzii și își aruncă o ultimă privire critică: *hai că am scos om din tine.*

Zâmbi când își aminti că exact acelea fuseseră cuvintele pe care i le spusese lui Xerxes chiar înainte de petrecerea lor de burlaci din Los Angeles, când el se îmbrăcase în blugi și cămașă și era gata să ia cluburile la rând.

Îi era dor de el. Pentru prima oară în doi ani, petrecuse o noapte departe de persan și era tare ciudat. Oftă când se gândi la frumoșii lui ochi, tăiați ca safirele pe fața măslinie. Pentru o fracțiune de secundă, acele safire fură înlocuite în mintea Morei de o altă pereche de ochi albaștri adânci.

Mora Greene, stăpânește-te, ce dracu'. Fii cuminte. Încetează.

O privi lung pe femeia care se holba la ea din oglindă și coborî să se întâlnească în hol cu Daniel.

***

Așezat într-unul dintre fotoliile confortabile din hol, Daniel stătea de vorbă cu Louis, fiecare cu câte un pahar de bourbon în mână. Mișcarea

de pe scară îi atrase atenția lui Thevaux care, din reflex, întoarse capul în acea direcție. Făcu ochii mari când o văzu pe Mora coborând în hol – *Doamne, de n-aș cădea în bot; e cumplit să mergi pe scară cu rochia asta umflată și cu botine ascuțite*. Lăsă paharul și se ridică s-o întâmpine.

— Doamnă Bonnechance, dați-mi voie să vă spun că arătați pur și simplu uimitor în această rochie. Toți bărbații de la petrecere mă vor invidia. Și toate femeile vă vor urî, spuse Daniel și îi oferi brațul său.

Mora îi mulțumi cu un zâmbet. Și el arăta bine. Jiletca neagră cu garnitură de mătase și cizmele înalte, lustruite, îi dădeau o alură nobilă. Contrastul dintre cămașa imaculată și părul negru-albăstrui nu făcea decât să concentreze atenția spre fața lui și spre cele două lacuri adânci care îi serveau drept ochi.

— Nici dumneavoastră nu arătați prea rău.

De îndată ce vorbele îi zburară de pe buze, Mora ar fi vrut să-și lipească ambele palme peste gură, dar era prea târziu. Daniel râse și o strânse de mână:

— În sfârșit, începi să te destinzi, Marie. Mă bucur; ar fi fost păcat să fii atât de crispată într-un loc așa de viu. Ești gata? Lucius ne așteaptă cu trăsura.

Mora încuviință din cap și îl lăsă pe Daniel s-o conducă prin hol, spre ușă.

Ei, la naiba cu toate! Hai să ne distrăm un pic, dacă tot ieșim; după aia o să dorm și, dimineață, o să mă întorc în Los Angeles. Singură.

***

Orașul vibra. La fiecare colț se auzea muzică, peste tot erau oameni care râdeau și se aruncau în furnicarul din stradă, mutându-se de la o cârciumă la alta; până și felinarele aveau un aer festiv.

— Mereu e așa? întrebă Mora, uitându-se pe geamul trăsurii.

— Credeam că ai mai fost aici, răspunse Daniel, privind-o ușor bănuitor.

Rahat. Iar începi?

— Da, dar numai ziua. Cum aș fi putut să umblu pe străzi, singură, la această oră târzie?

— Sigur că nu, iartă-mă. Ei bine, Marie, îți prezint minunatul oraș New Orleans. Acesta e locul în care vin ca să uit de moarte și de pierdere și să sărbătoresc viața. O să vezi, orașul are efectul ăsta asupra oamenilor.

Ah, da. Sunt „văduvă“. Escapada asta ar trebui să funcționeze ca antidot la suferința mea.

Mora îi răspunse cu un zâmbet timid:

— Sper să fie așa.

Trăsura încetini și se opri în fața unei vile imense, a cărei terasă luminată generos se întindea pe toată fațada. Era plină de oameni, iar veselia lor curgea până jos unde se întâlnea cu vuietul străzii.

Daniel coborî din trăsură și o ajută și pe Mora să se dea jos, apoi o conduse în uriașa curte interioară a vilei. Mora se opri, uimită de tabloul din fața ei: într-un colț cântau muzicanții, în vreme ce bărbați și femei îmbrăcați în rochii de seară și jiletci atent croite și cu ornamente prețioase umpleau curtea cu o rumoare plăcută, sub lumina a nenumărate lampioane chinezești suspendate. Mâna care îi atinse ușor spatele o făcu să tresară.

— Marie? Ăăă... n-o să stăm în drum toată noaptea. Îmi permiți să te conduc mai departe?

Daniel se strecură pe lângă ea și tocmai îi oferea brațul, când un bărbat zgomotos, cu pielea închisă la culoare, apăru de nicăieri:

— Daniel, *mon ami*, bine ai venit în umila mea casă! *Mademoiselle*, e o plăcere să vă avem ca oaspete!

— Nathaniel, drag și vechi prieten, e minunat să revin aici. Marie, ți-l prezint pe Nathaniel LeDoux, unul dintre cei mai bogați și mai influenți creoli de culoare din Louisiana. Nathaniel, ți-o prezint pe doamna Marie Bonnechance, care, printr-o nefericită întorsătură a sorții, a devenit văduvă; dar tot soarta a decis de curând să se revanșeze față de această doamnă fermecătoare și a adus-o la conacul nostru, unde locuiește momentan. Tatăl meu și cu mine ne-am gândit că i-ar prinde bine o schimbare de peisaj; ce ocazie mai bună de a o înveseli, decât una dintre faimoasele tale petreceri?

Bărbatul pe nume Nathaniel se înclină deasupra mâinii întinse de Mora și le făcu semn să înainteze spre mijlocul atriumului, acolo unde fusese montat un bufet imens, înconjurat de servitori pregătiți să umple farfuriile oaspeților cu tot felul de delicii.

— Ei bine, îți mulțumesc, prietene, pentru aprecierile la adresa priceperii mele de gazdă. Ar trebui să-i spunem doamnei că mâncarea servită la petrecerile mele poartă o bună parte din vină pentru această faimă. Poate că v-ar face plăcere să gustați, doamnă Bonnechance?

— Vă mulțumesc, domnule LeDoux; cred că mi-ar plăcea.

În drumul lor spre bufet, gazda luă două pahare de pe tava unui servitor care trecea pe lângă ei și le puse în mână Morei și lui Daniel.

— Nu se poate să fiți însetați în casa mea.

Cupele de șampanie scoaseră un clinchet, iar mâna liberă a Morei

fu imediat ocupată cu o farfurie delicată, plină de aperitive. Daniel o conduse spre o masă liberă, în vreme ce Nathaniel se scuză și merse să întâmpine alți musafiri.

— Cel mai bogat creol de culoare, zici? comentă Mora, mai mult pentru sine decât pentru Daniel, care trecuse deja la al doilea pahar.

— Da. Mama lui era o Placée faimoasă aici, în New Orleans; tot Marie o chema, dacă-ți vine să crezi. Bărbatul care o întreținea venea dintr-una dintre cele mai vechi familii creole albe din Louisiana. Acea Marie a cheltuit cu folos banii bărbatului ei: și-a trimis băiatul la școală și l-a încurajat să investească și să-și sporească averea.

— ...ceea ce a și făcut, remarcă Mora, privind în jur, la casa extrem de frumoasă în care se aflau.

Știa că Louisiana era diferită de alte state din sud, chiar și înainte de Secesiune. Negrii sau metișii liberi erau numiți *gens de couleur*, dar puteau avea o viață bună în afara sistemului sclavagist. Puteau conduce afaceri, puteau strânge mici averi și deveni proprietari de case opulente, așa cum făcuse Nathaniel. Mora ridică din umeri și întinse paharul spre Daniel, să ciocnească. Al lui era din nou gol, iar ochii începuseră să capete o strălucire datorată în bună parte alcoolului.

Deja? Nici măcar nu știu cum face la beție. Auzi, până nu devii mascotă a Alcoolicilor Anonimi, poate că e momentul să iei o gustare.

— Daniel, nu vrei să încerci ceva de aici? întrebă ea și împinse ușor spre el farfuria aproape plină.

— Nu... Astă seară ne distrăm, iar mâncarea nu e genul meu de distracție. De fapt, când ești gata, aș vrea să te duc acolo, spuse el, arătând spre un colț mai îndepărtat al atriumului.

Mora nu vedea bine ce se întâmpla în locul respectiv, dar era o zonă destul de animată a petrecerii.

— Sigur, de ce nu? spuse ea și se ridică, lăsându-l pe Daniel să deschidă drumul.

Când se apropiară, văzu că era o masă de joc, cu un morman de bani în mijloc. Bărbații și femeile care stăteau de jur împrejur își țineau strâns cărțile și strigau pariuri.

A, bun așa. Bețiv și *cartofor*. *Super*.

După multe mâini jucate și pahare de șampanie băute – de el –, Mora era tot în picioare, în spatele lui Daniel, care își ocupase locul rezervat la masa de poker. O versiune învechită și rudimentară a jocului, dar poker. Thevaux mai pierdea, mai câștiga, însă reușea să rămână pe linia de plutire. Ea nu putu să nu remarce faptul că, deși destul de beat, rămânea calculat și rațional.

Dac-o ține așa, poate că totuși n-o să piardă averea familiei la masa asta. Cel puțin, nu astă seară. Așa cred.

— Decartez și... hai, la dracu' cu toate: ridic miza! Pun totul pe cartea asta! strigă Daniel.

Am crezut prost.

Mora trase cu ochiul peste umărul lui, la cărțile pe care le avea în mână.

Avea două perechi: popi și dame. Fără să fie vreo jucătoare profesionistă, până și Mora își dădea seama că era un bluff. Zâmbetul arogant nu îl părăsise nicio clipă, dar asta era cam tot ce se afla în spatele mizei ridicate.

Hm, nu se spune „față de pocherist" degeaba. Are o expresie complet impenetrabilă; poza lui ar trebui pusă în dicționar sub expresia aia.

Dar făcu ochii mari de uimire când ultima carte se adăugă celor din mâna lui: era dama de inimă roșie. Mora zâmbi ca pentru sine și se relaxă. Daniel câștigă acea mână cu full de dame.

Bărbatul râse printre blestemele pe care i le aruncau ceilalți jucători, își strânse banii de pe masă și se ridică.

— Haide, Marie, să lăsăm copiii să se joace în vreme ce noi, oamenii mari, ne vedem de ale noastre.

Se întoarse și încercă să pășească spre ea, dar se clătină; Mora îl apucă de braț și îl ajută să-și recapete echilibrul. Pentru cei din jur, el părea doar un gentleman care îi oferă unei doamne brațul lui ca să se sprijine. Daniel îi spuse un „mulțumesc" mut și o lăsă să-l ducă la cea mai apropiată masă, unde se trânti pe un scaun.

— Ce ți-am zis? Că-n seara asta o să mă las condus de mâna ta grațioasă. Și chiar asta ai făcut, Marie, râse el.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

— Ei bine, mă bucur că ți-am fost de ajutor. Deși am o vagă bănuială că te-ai fi descurcat de minune și fără mine.

El râse din nou.

— Ascultă-mă, Marie: hai să plecăm de aici. Putem să ne întoarcem oricând, dacă vrem; casa lui Nathaniel e deschisă până luni dimineață. Petrecerile lui nu se termină niciodată. Nu vrei să vezi și restul unei nopți din New Orleans?

Mora știa că asta putea însemna o grămadă de lucruri, dar nu se putea abține. După ce Daniel îl reperă pe Nathaniel și îl anunță că se retrag, ieșiră din vilă și se alăturară fluviului de veselie care curgea în stradă.

***

Alex își petrecuse ultimele câteva zile închis în laborator. Pentru că da, Mora lipsea de zile întregi. De zile întregi ajunsese în Louisiana, iar el tot nu avea habar cum s-o aducă înapoi.

Tot e bine că Xerxes nu are cum să vină aici și să-mi rupă oasele că i-am rătăcit nevasta.

Tânărul savant nu aplicase încă soluția pe care i-o sugerase Sondra; cum putea să facă așa ceva, după acea descoperire ciudată? Înainte de orice, trebuia să afle toate detaliile duplicatului pe care îl găsise. Și să vadă dacă asta putea afecta în vreun fel revenirea în bune condiții a Morei.

Și începea să afle. După ce comparase codul înregistrării din jurnalul de bord cu mai multe coordonate georgrafice, văzuse că obiectul sau omul respectiv fusese dislocat din Louisiana.

Dar cum? Oare asta are legătură cu faptul că Mora a fost trimisă acolo? Și care ar putea fi legătura? S-a întâmplat în urmă cu peste doi ani, iar vizita neașteptată a Morei în Louisiana e recentă. Ce coincidență ciudată e asta?

În strădania lui de a pricepe ce se întâmplase, în aceste zile în care se îngropase în muncă reușise s-o îndepărteze complet pe Sondra. Nu putea decât să spere că fata avea să-i înțeleagă comportamentul.

Așa, ca de la tocilar la tocilar. Dacă o să mai vrea să se vadă cu mine după ce se termină toată nebunia, înseamnă că e sufletul meu pereche.

***

Mora și Daniel se plimbaseră o bună bucată de timp pe străzile însuflețite; ea reușise să-l convingă să elibereze trăsura și să meargă pe jos până la hotel. Spera că plimbarea îl va ajuta să se mai trezească. Ce nu ajutase deloc era faptul că, la fiecare cârciumă pe lângă care treceau, bărbatul se oprea și mai dădea peste cap câte un pahar.

Daniel încă putea merge drept, dar brațul din jurul umerilor ei o strângea tot mai tare. Mora încercă să ignore asta și să se bucure, pur și simplu, de cantitatea uriașă de energie pozitivă pe care orașul i-o arunca în față. Ba chiar bău și ea un păhărel la una dintre cârciumile de colț de stradă.

Era puțin amețită și își simțea capul ca de vată când intrară în holul hotelului. Urcară la etaj, unde își aveau camerele, și se opriră în fața ușii lui Daniel. Aproape că se simțea răspunzătoare pentru bărbatul beat de lângă ea, care se clătina în timp ce încerca să descuie. Când, în fine,

reuși, Mora răsuflă ușurată în sinea ei.

— Noapte bună, Daniel. M-am distrat în seara asta; îți mulțumesc.

— Puteai să te distrezi și mai mult, spuse el, cu un zâmbet ușor deformat.

Nici nu vreau să știu la ce se referă.

— ...dacă acceptai să ne întoarcem la petrecerea lui Nathaniel, adică.

Ah.

— Ai spus că petrecerile lui durează la nesfârșit. Deci cred că putem să mergem acolo mâine, dacă vrei neapărat.

— Cre' că putem.

Daniel îi dărui un zâmbet alunecos, de bețiv, și o plecăciune ezitantă; Mora intră în camera ei.

Își aruncă botinele din picioare și era pe cale să-și dezlege corsetul ca să poată să respire cu adevărat pentru prima dată în acea seară, când auzi o bătaie slabă.

Ce mai e?

Își dădu ochii peste cap și întredeschise ușa. Dădu cu ochii de Daniel, care stătea proptit de toc, legănându-se ușor.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Marie. De fapt, totul este foarte bine. Mi-ai mulțumit pentru seara asta, însă voiam să-ți mulțumesc și eu ție.

Mora se încruntă:

— Pentru ce?

— Pentru că ai avut atâta grijă de bețivu' ăsta, aici de față. Și că mi-ai adus noroc cu caru'.

Mora se uită iar la el cu ochi în care scria „despre ce pana mea vorbești?". Daniel râse.

— Dumneavoastră, doamnă Marie Bonnechance, sunteți absolut adorabilă când faceți fețișoara asta, dacă îmi permiteți s-o spun.

— Asta e „fețișoara" pe care o fac când nu pricep ceva. Iar acum nu pricep despre ce Dumnezeu vorbești.

— Păi, datorită ție, de data asta nu m-am făcut de râs. Și tot datorită ție am câștigat mormanu' ăla de bani la poker.

— Daniel, nu-mi stă în fire să accept laude necuvenite. Or, eu nu te-am ajutat să... nimic. Te-ai purtat civilizat pentru că ești un gentleman. Iar faptul că ai câștigat mâna aia a fost noroc chior. Poate că s-au aliniat stelele cum trebuia, habar n-am.

— Ooo, dar am eu habar. De asta am vrut să-mi exprim recunoștința înainte să te culci.

— Am înțeles. Apreciez gestul, să știi. Noapte bună, spuse Mora și începu să împingă ușa, dar aceasta se lovi de piciorul lui Daniel.

Ah. Deci așa face la beție. Acum știu.

— Daniel, te superi dacă te rog să-ți iei piciorul din prag...

Bărbatul rânji, o apucă pe Mora de umeri și o răsuci, lipind-o cu spatele de ușă.

— Vreau să-ți mulțumesc cum se cuvine, atâta tot.

Mora îi simți pe față răsuflarea cu miros de băutură, în vreme ce gura i-o căuta pe a ei. Se strâmbă și întoarse capul, dar el o apucă de bărbie și o forță să se uite spre el.

— Marie, am văzut cum mă privești. Și eu te plac, așa că... de ce nu?

— Daniel, nu știu ce-ți închipui că ai văzut, dar nu e bine ce faci acum, reuși să îngăime Mora printre dinți și încercă să-i slăbească strânsoarea mâinii de pe falca ei.

— Cum să nu fie bine, dacă sentimentul e reciproc?

— Pentru că ești beat mort, iar acum mă rănești.

Bărbatul îi eliberă fața din strânsoare, dar o apucă de mâini.

— Gata. Acu' e bine.

— Nu, Daniel, nu e bine. Dă-mi drumul și du-te la culcare. Vorbește băutura, ăsta nu ești tu.

— Ai dreptate. Pot să fiu mult mai rău de-atât, spuse el și încercă din nou să o sărute.

OK. Chestia asta e de porc din toate punctele de vedere. E frumușel și simpatic, dar acum e deja prea mult. Oare ar trebui s-o fac?

Ezită o secundă.

Dap. Clar o fac.

Cu o mișcare scurtă, genunchiul Morei întâlni prohabul lui Daniel. Când durerea îl luă prin surprindere, bărbatul căscă gura și făcu ochii mari, mâinile i le eliberară pe ale ei și se opriră pe locul rănit. Profitând de durerea și confuzia lui, ea îl împinse afară și încuie ușa.

Ce mama naibii... Să sperăm că peste câteva ore plec acasă. Altfel, micul dejun o să fie mai ciudat decât atunci când te trezești dimineața lângă cel mai nasol tip din club.

***

Julian călărea încet prin pădure, îndreptându-se către casă. În mintea lui era o furtună de gânduri, la care se adăugau spusele lui Ettie. Da, fusese din nou la vrăjitoare. Și din nou ea îi spusese că Anne era vie. Mă rog, „aproape vie“, nuanțase ea.

— Ce înseamnă asta? întrebase el, cu glas ascuțit de frustrare.

— Nu po' să-ți explic, conașu' Julian. E ca și cum ar fi prinsă undeva între cer și pământ. Nici nuș' cum de e posibil, da' asta văz.

— Atunci de ce-mi spui că o vină acasă? Poate că e moartă și ceea ce vezi tu doar sufletul ei prins undeva, într-un fel de purgatoriu.

Ettie râsese:

— Nooo, conașu' Julian. Nu-i așa. Nu-i moartă. Iar cheia ca s-o aduci înapoi pe don'șoara Anne e mai aproape decât crezi, și deja îți dă ceva semne.

— Ettie, ce spui tu pur și simplu nu are sens.

— Conașu' Julian, câteodată văd lucruri fără sens. Da' pe urmă, când le vine vremea să se-ntâmple, e ca atunci când răsare soarele și luminează totu'. O să știi când o să vezi.

Julian plecase de la baraca vrăjitoarei mai confuz și mai frustrat decât era când ajunsese acolo.

Și dacă tatăl lui avea dreptate? Dacă Ettie nu făcea altceva decât să-i toarne minciuni? Dacă sora lui nu avea să se mai întoarcă niciodată, iar el era nebun să creadă altceva?

Dar, pe când Ginger îl ducea acasă, pe poteca învățată, undeva în adâncul sufletului știu că ceea ce simțea era corect. Că Anne chiar era vie. Și că avea să se întoarcă. În curând. Inima lui asta-i spunea.

În noaptea aceea, când reuși să adoarmă chiar înainte de ivirea zorilor, o visă pe Anne. Venise acasă într-o frumoasă trăsură argintie. Sora lui arăta exact la fel ca atunci când dispăruse. Coborî din trăsură și fugi spre el, cu brațele deschise. În timp ce o îmbrățișa, auzi cum roțile trăsurii se mișcau pe pietrișul aleii; pleca. Se uită peste umărul Annei și văzu că altcineva îi luase locul în trăsură și îi făcea cu mâna. Era Marie.

***

După ce îl scosese atât de neceremonios pe Daniel din camera ei, Mora proptise de clanță scaunul de la măsuța de toaletă, în caz că bărbatul avea să se simtă din nou inspirat să încerce ceva; nu se întâmplase asta. Când în fine îi auzise sforăitul de bețiv venind din camera alăturată, se schimbase în hainele ei și se așezase în pat, sperând să adoarmă și să se trezească în laboratorul lui Alex.

Acum, o rază de soare se strecurase printre jaluzelele de lemn și îi gâdila nasul. Mora își scărpină fața și deschise ochii pe jumătate.

Mda. Tot la hotel, tot în New Orleans și presupun că tot în 1857. Ce bucurie!

Oftă, se întinse și se ridică din pat. Când să pornească spre lavabou, auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Ce-i? strigă, arțăgoasă.

— Marie, ăăă... bună dimineața. Te aștept în hol, când ești gata.

Mă întreb dacă își mai amintește măcar ce-a făcut azi-noapte.

— ...asta, desigur, dacă mai vrei să ai de-a face cu mine după comportamentul meu de aseară, pentru care nu am nicio scuză.

Ah. Ce să vezi, își amintește.

— Nu știu ce să zic. Așteaptă-mă cu cafea și o să iau asta drept o ofertă de pace.

Mora putea să jure că auzise un oftat de ușurare de după ușă. Apoi pașii lui se îndepărtară spre scară.

Se îmbrăcă în altă rochie de-a Annei, se aranjă și merse în holul hotelului, după Daniel. Îl studie puțin din capul scărilor. Așa cum îi ceruse, lângă el, pe măsuța dintre fotoliile lor, o aștepta o ceașcă de porțelan plină cu cafea neagră și aburindă. Cu privirea pierdută în gol, cel mai mare dintre frații Thevaux fuma și sorbea din propria ceașcă; litrii de alcool băut în seara precedentă nu păreau să fi lăsat urme. Poate că cearcănele îi erau mai întunecate, dar asta îl făcea și mai interesant.

De ce naiba trebuie să fie atât de arătos? Iar acum zici că-i cine știe ce afurisit de erou tragic.

Mora porni spre el și privirea bărbatului se opri la ea. Se ridică în picioare și trăsăturile i se destinseră într-un surâs; ea i-l întoarse.

— Marie, eu...

— Bună dimineața, Daniel, spuse, așezându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bună dimineața. Vreau să-mi cer o mie de scuze pentru...

Mora îl opri cu un gest:

— Daniel! Acela a fost un incident extrem de nefericit. E adevărat, nu mă așteptam la asta din partea ta. Poate că așa ești obișnuit să faci când vii aici. Dar... probabil că depinde de companie.

Făcu o pauză și abia se abținu să râdă când îl văzu cum își mușca buzele ca să nu scoată vreuna din replicile lui sarcastice. Continuă:

— ...nu pot decât să sper că nu se va mai întâmpla niciodată. Nu cu mine.

— Nu, în niciun caz. Îți mulțumesc pentru bunătate și înțelegere. Chiar ești o doamnă plină de grație.

— Eh, n-aș fi atât de sigură despre asta, răspunse ea, cu ochii lipiți de țigara din mâna lui.

— Ah?

— Aș putea cere încă o ofrandă, ca să considerăm acest armistițiu încheiat?

— Sigur că da, orice...

— Aș putea primi una d-aia? întrebă Mora, arătând spre obiectul dorinței ei.

Daniel îi urmări privirea, apoi se uită la ea, șocat.

— Vrei... vrei să fumezi? În public?

— Nu văd de ce nu. Aseară era să te prăbușești la ditamai petrecerea. Mă însoțeai. Oare nu era tot în public?

— Ba da, dar...

— Prea bine. Atunci, nu există un armistițiu. Cum dorești.

Daniel se gândi câteva clipe, apoi scoase din buzunarul interior al jachetei o tabacheră de argint, cu monogramă. O cântări puțin în palmă, apoi o deschise și i-o oferi Morei.

Ea îi mulțumi cu un zâmbet, scoase o țigară de foi și o duse în dreptul nărilor, inspirând cu ochii închiși aroma intensă de tutun.

Daniel râse ușor:

— Nu știam că femeile din nord apreciază tutunul de Virginia.

— Nu știu despre alte femei, rânji ea și îi făcu semn să-i dea un foc, ceea el execută imediat.

Trase primul fum și îi savură gustul. Nu avea nicio legătură cu ceea ce numim acum „țigări“.

Mă întreb câte porcării inhalăm de fapt și credem că-i fum de tutun. Asta din mâna mea e adevărata șmecherie.

Apoi luă o gură de cafea și, dintr-odată, lumea deveni un loc mai bun.

Daniel uitase și să soarbă din cafea, și să tragă din țigară; se uita pur și simplu la ea și se întreba dacă ființa din fața lui e într-adevăr femeie sau nu cumva e un bărbat care arată bine în rochie.

***

Mora se simțea perfect. Din când în când, îi arunca o privire lui Daniel; se aștepta ca, din clipă-n clipă, el să se transforme în Mr. Hyde sau ceva asemănător, pentru că prea fusese gentlemanul perfect după ce-și băuseră cafeaua dimineață. Amuzant, dar gentleman. Se plimbaseră pe străzile din New Orleans, se opriseră la cafenele drăguțe să bea câte un ceai rece de fiecare dată când ea se plângea că o dor picioarele...

Thevaux o cufundase în istoria bogată a orașului – realitate și mituri ale locului. Mora tot punea întrebări despre poveștile legate de

vrăjitorie care învăluiau într-o aură de mister și ciudățenie această zonă. Daniel râsese de ea:

— Vai de mine, doamnă Bonnechance, e un domeniu de care sunteți interesată?

— Nici măcar nu cred în lucruri ca vrăjile și magia, însă ele fac parte din folclorul local; în plus, o să fie amuzant să-i povestesc toate astea... ăăă... mamei mele, când ajung acasă.

La naiba, era să zic „soțului meu". Bietul Xerxes, mă întreb ce-o fi făcând acum. Cred că explodează de furie.

— Când ajungi acasă... Înțeleg. Marie, cât aveai de gând să stai aici, în Louisiana, înainte să te întorci în nord? Care era planul?

Amice, m-ai prins. Tehnic vorbind, am fost deturnată, așa că n-aveam niciun plan. Nimic-nimicuț. Zero. Nada.

— Poate vreo săptămână... Poate mai puțin... Nu-mi făcusem un program foarte clar.

Tocmai treceau pe lângă o dugheană ciudată, cu ierburi și tot felul de săculeți cu conținut misterios care atârnau sub copertina din pânză.

În speranța că asta va pune capăt conversației care se îndrepta într-o direcție deloc confortabilă, Mora se prefăcu a studia cu mare atenție marfa expusă.

— Uite! Ce-i aici? Un fel de... bârlog al vrăjitoarelor, sau ce?

Daniel o apucă de braț și o opri înainte să intre.

— Marie, așteaptă.

— Daniel, încetează. Știu că n-ar fi politicos să fac asta în mijlocul străzii, dar dacă trebuie, te pocnesc din nou. Mă doare.

— Nu, nu, iartă-mă, spuse el repede și își slăbi strânsoarea. N-am vrut să te rănesc. Voiam doar să te întreb dacă există o șansă, cât de mică, să rămâi aici mai mult timp.

— Aici, adică în New Orleans?

Așaaa, Mora. Fă pe proasta. O să se plictisească la un moment dat.

— Nu. Aici, în Louisiana. Mă rog, în New Orleans, dacă îți place. Sau la conac. Ceea ce vreau de fapt să te întreb este dacă ți-ar plăcea să petreci mai mult timp... cu mine. Și, așa cum ți-am promis, niciodată nu mă voi mai purta altfel decât ca un gentleman. Știu că ți-ai pierdut soțul de curând, tocmai de aceea nu vreau să grăbesc lucrurile. Dar... mi-aș dori tare mult să-mi permiteți să vă curtez, doamnă Bonnechance.

Mora coborî privirea. Nu găsea nimic care să sune potrivit. În ciuda rațiunii care îi spunea nu, îl plăcea pe Daniel Thevaux. Era un bărbat extraordinar de atrăgător, care putea avea cam orice femeie pe care ar fi vrut-o – și avusese destule. Era bogat, inteligent și suficient de profund ca

să fie torturat de propriii demoni. Era exact genul de bărbat de care s-ar putea îndrăgosti. Doar că era un accident. O eroare.

Da, dar la fel a fost și Xerxes.

Mora simți cum o cuprinde panica. De ce îl compara pe Daniel cu Xerxes? Abia îl cunoscuse pe omul acesta, și asta doar pentru că un computer dăduse chix.

Exact ca atunci.

Subconștientul îi râdea în față rațiunii. Ce făcea? Era pe cale să aibă o aventură? Se gândea să-l părăsească pe Xerxes? Să-l înșele? Se distra, pur și simplu, flirtând nevinovat cu un tip oarecare? De ce se gândea măcar la lucrurile astea?

— Marie...

Mora ridică privirea și întâlni ochii albaștri ai lui Daniel care îi căutau îngrijorați pe ai ei.

— Nu am vrut să te sperii sau să te jignesc.

Bărbatul îi ținea mâna în căușul palmelor, ca pe o pasăre rănită.

— Nu m-ai speriat și nici nu m-ai jignit, Daniel. Doar că... nu pot face asta. Nu acum. Trebuie... Trebuie să mă gândesc bine. Nu e ușor, știi?

Pentru prima oară, îi dădea un răspuns sincer, adevărat, izvorât din inimă.

Numai ei nu știa ce să-și răspundă.

***

Daniel nu mai deschisese acea discuție. Se hotărâse să lase lucrurile să curgă în ritmul lor. Această femeie avea ceva care îl contraria, îl făcea să vrea s-o protejeze și s-o frângă în același timp. Ființa ei părea și fragilă, și sălbatică. Nici măcar nu pricepea cum de se putea una ca asta; știa că femeile pot fi ori delicate, fragile și neajutorate, ca acelea dintre care mama lui și-ar fi dorit să-și aleagă mireasa, sau sălbatice și dezlănțuite, ca cele cu care petrecea în New Orleans. Dar Marie... reușea să-i pună la încercare autoritatea masculină și, totodată, să atingă acea strună din adâncul lui care îl făcea să-și dorească să devină cavalerul perfect pentru ea. Oare la asta se referea mama lui atunci când spunea că, atunci când avea să cunoască femeia care-i era sortită, o să știe? Oare soarta fusese cea care făcuse ca drumul lui Marie Bonnechance să se intersecteze cu al lui?

Adâncit în propriile gânduri, nu mai fusese atent la Mora. Mergeau pe străzile Cartierului Francez și ea era chiar în spatele lui, uitându-se cu ochi mari de uimire la dantelăriile din fier forjat ce ornau clădirile pe

lângă care treceau.

Tocmai de aceea, niciunul dintre ei nu observă trăsura care se apropia în viteză. Când vizitiul trase de frâie ca să întoarcă din scurt caii, partea din spate a trăsurii se balansă, iar una dintre cutiile grele, prost fixate pe portbagaj, căzu și o lovi pe Mora în cap.

Femeia gemu, iar sunetul îl făcu pe Daniel să se întoarcă. Văzu că era prăbușită la pământ. Nemișcată. Panicat, îngenunche lângă ea și atunci observă că la tâmplă avea o rană deschisă din care țâșnea sânge. Își scoase batista și o apăsă pe pielea sfâșiată, încercând să oprească sângerarea.

— Marie! Marie, uită-te la mine! Doamne, Dumnezeule, Marie, te rog, deschide ochii!

Nu, nu putea fi adevărat! Aruncă o privire furioasă în lungul străzii când realiză că vizitiul trăsurii care tocmai trecuse era de vină; însă omul dispăruse de mult, cu siguranță fără să bănuiască măcar ce se întâmplase.

Câțiva trecători se opriră să-și ofere ajutorul; Daniel le strigă să plece, neștiind însă ce putea face el, singur, ca s-o aline pe femeia inconștientă. Până la urmă o ridică în brațe, atent să nu îi smulgă batista de pe rană, și o cără până la banca din fața unei prăvălii. Avea de gând să oprească o trăsură și s-o ducă înapoi la hotel. Poate că acolo putea să cheme un doctor și...

— Daniel? Ce s-a întâmplat?

Mora deschisese ochii și își pipăia rana.

Daniel oftă ușurat:

— Marie, te-ai trezit, slavă Domnului! Dar nu te ridica, sângerezi!

Ea nu-l ascultă; ba chiar își scoase batista cu care el îi bandajase capul. Simțea niște furnicături sub pansamentul improvizat.

— Marie, nu face asta! Sângerezi, ți-am spus...

Doar că nu era așa. Nevenindu-i să creadă, Daniel se aplecă și se uită la tâmpla ei, acolo unde o lovise cutia. Sângele aproape că se uscase și nu mai curgea. Întinse mâna și atinse locul cu vârful degetelor. Pielea era mânjită de sânge, însă intactă.

— Cum se poate?

Rahat. Probabil că am fost rănită nasol și deja m-am vindecat. Nu mă plâng, chiar nu aveam nevoie de vreo comoție acum, dar cum să-i explic ce s-a întâmplat?

Mora îi aruncă o privire nevinovată:

— Ce e, Daniel?

— Adineauri, de aici îți curgea sânge. Mult. Iar acum... a dispărut. Am văzut cu ochii mei!

— Ei, sunt sigură că nu a fost nimic grav. Sângerez foarte ușor când mi se sfâșie pielea, dar se oprește la fel de repede. Semăn cu mama, am vene subțiri. Nu-i nevoie să-ți faci griji, zău.

Ea zâmbi ușor, iar el mormăi aprobator, mai mult din politețe, decât din convingere.

— Îmi dai voie?

Își folosi mâneca pentru a încerca să curețe tâmpla Morei. Cu excepția sângelui aproape uscat, nu se mai vedea nimic. Părea că nici nu e sângele ei. Totul arăta perfect. Nu doar că nu se zărea vreo rană adâncă, dar nu era nici măcar vreo urmă de zgârietură.

— Daniel?

— Da, nu-i nimic. Ai avut dreptate, probabil că e o rană superficială.

Nu înțelegea ceea ce tocmai se întâmplase. O clipă, Marie părea că e pe cale să sângereze de moarte; în următoarea, se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să cerceteze. Nu era sigur cum anume avea să facă asta, dar simțea că trebuie să afle care era povestea. Poate că această femeie ascundea secrete mult mai grave decât părea.

***

Le simțise din nou. Furnicăturile. Acea zvâcnire de energie, ca un fulger. Doar că de data asta fusese altfel. Era ca și cum și-ar fi recăpătat trupul. Capul, de fapt. Și o durea. Preț de o clipă, simțise o durere ascuțită în... tâmplă, poate? Apoi locul vibrase, o furnicase și încetase s-o mai doară.

Îi revenise și auzul. Cineva o striga, îi spunea să deschidă ochii. Părea să fie... dar n-avea cum, nu? De unde să fi apărut? Și totuși... era vocea lui Daniel? Dar de ce o striga pe alt nume? Cu siguranță, fratele ei știa că o cheamă Anne, nu Marie.

Voia să-i răspundă, să-i spună asta, însă nu reușea să scoată niciun cuvânt.

Senzația trecu și reveni liniștea. Și amorțeala. Și o speranță renăscută.

***

Daniel oprise o trăsură care îi dusese la hotel. Insistase ca Mora să se întindă în pat și să-l lase să cheme un doctor, însă ea refuzase toate încercările de a avea grijă de ea.

Sub supravegherea lui, își limpezi fața și părul cu apă curată, apoi se întoarse către el, ținându-și buclele ude deoparte, pentru ca el să

observe că nu avea nicio rană.

— Vezi? Nu-i nimic. E așa cum ți-am zis, poate o zgârietură care a atins o venă de la suprafața pielii. Probabil că nu se vede urma din cauza părului, dar n-am nimic. De vreme ce sunt pe picioare, e clar că nu a fost nimic grav.

Zâmbi liniștitor, dar Daniel continua să o privească suspicios. Știa bine ce văzuse. Când zăcea întinsă pe stradă, sub capul ei se formase o baltă de sânge. Lovitura fusese atât de puternică, încât o făcuse să leșine. Iar acum totul era ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Pur și simplu nu exista o explicație pentru asta.

Ce nu știa Daniel era că și Mora căuta niște explicații. Când leșinase, se întâmplase un lucru extrem de ciudat: simțise că ceva o smulge din loc și o duce undeva, într-un spațiu nedefinit unde plutea, amorțită. Nu-și simțea decât capul care pulsa de durere. Și îl auzea pe Daniel strigând-o. Își aminti că își dorea cu disperare să-i spună că nu o cheamă Marie.

Dar de ce dracu' aș vrea să fac așa ceva și să mă dau de gol? N-are cum, cred că mi s-a părut.

Apoi realiză că nu i se păruse: cât timp fusese în acel spațiu incert, chiar voia să-i spună că o strigă pe un nume care nu-i aparține; doar că se gândea să-i spună că numele ei este Anne.

Fir-ar să fie, cred că m-am lovit la cap mai rău decât credeam. Ori asta, ori o iau pe miriște cu totul.

***

Interfonul suna fără întrerupere. Părea că cineva s-a rezemat cu cotul de buton.

Alex înjură și se ridică de la birou. Porni spre ușă, țipând:

— Ce dracu' ai, frate? Ești nebun? Dacă așa crezi că o să-mi vinzi ceva, o să ai parte de țeapa vieții tale!

Smuci ușa, gata să-i ardă un pumn celui care îl deranja în felul ăsta necioplit. Dar când văzu fața neașteptatului vizitator, inima i se topi instantaneu.

— Sondra?!

Cu buzele strânse și brațele încrucișate, fata îi aruncă o privire subțire.

— Ei?

Sondra îi scuipase lui Alex în față acea scurtă întrebare, ca o pisică furioasă. Alex scutură din cap, neînțelegând.

— Ei, ce?

— Alexander Burke, nu crezi că e cazul să dai cărțile pe față?

Pufni și se strecură în birou pe lângă el, apoi se așeză țeapănă și îmbufnată pe un scaun.

— Dar te rog, poftește înăuntru, se poate? spuse Alex, ironic, și închise ușa în urma fetei.

Fără prea multă convingere, trase un scaun și se așeză în fața ei.

— Sondra, începu el, ți-am spus deja că lucrez la un proiect foarte important. Nici nu am cum să-ți descriu cât de...

— Da. E ceva legat de o persoană pe nume Mora, corect?

Alex fu atât de surprins, încât ochelarii îi alunecară pe vârful nasului.

— Poftim? Dar cum...

— Data trecută când am fost aici, când ți-am adus prânzul, ai luat hârtiile de pe birou ca să avem loc să mâncăm. Ai fost rapid, dar nu destul de rapid. Pe una dintre hârtii era scris numele Mora. Cu majuscule. După mintea mea, asta înseamnă că e o persoană importantă pentru tine. Și, de vreme ce acele hârtii aveau legătură cu proiectul ăsta misterios despre care tot vorbești, n-a fost greu să le pun cap la cap. Nu crezi?

Sondra îi zâmbi răutăcios.

Alex se holbă la ea câteva clipe, deschise gura fără să poată scoate vreun sunet, apoi umerii i se prăbușiră, frânți. Oftă.

Să-i spun?

— Sondra, o să ți se pară o nebunie, dar Mora este...

— Iubita ta? Asta e ideea? De ce nu mi-ai zis de la început?

— Ce?! Nu...

Alex râse ca de o idee complet stupidă. Mora? Iubita lui? Niciodată nu o privise așa.

— Mora este una dintre – dacă nu chiar cea mai veche și cea mai dragă prietenă pe care o am. Atât. Nimic mai mult. Iar atunci când o s-o aduc înapoi sunt sigur că o să fie încântată să te cunoască și să facă un mișto crunt de tine pentru că te-ai gândit că ea și cu mine...

O umbră de zâmbet destinse colțurile gurii Sondrei.

— Când o s-o aduci înapoi, zici?

Oops.

Alex înghiți în sec.

— Așa cum ți-am spus, Sondra, o să ți se pară o nebunie, dar Mora este... Ăăă...

Sonda îl opri:

— Uite, Alex: văd că ți-e greu să o spui, așa că o spun eu. Și da,

poate părea o nebunie, dar uite ce cred eu, după ce am văzut câte ceva din ce lucrezi.

Îl măsură din cap până-n picioare și adăugă:

— Și din ce îmi spune limbajul corpului tău, chiar acum: cred că ai făcut un progres major în cercetările tale.

Alex dădu din cap și înghiți din nou în sec.

— Ei, haide, Alexander Burke, toată comunitatea științifică e la curent cu studiile tale privind manipularea timpului. Și eu știu asta. Toată lumea știe. Faptul că la un moment dat te-ai săturat de comentariile răutăcioase și ai încetat să mai vorbești despre asta nu înseamnă că ai oprit și cercetările. Mă apropii?

Alex își împinse ochelarii la loc și își drese glasul:

— Ca să spun drept, da, te apropii. Însă continuă, te rog, sunt curios să-ți aud raționamentul.

Dacă o spune ea, măcar n-o să mă simt ca un trădător.

Sondra zâmbi, ca un elev ce tocmai a luat nota zece pentru că a fost singurul din clasă care a știut răspunsul la o întrebare capcană:

— Bun. „Raționamentul“ meu spune că ai reușit – sau, cel puțin, ai ajuns foarte aproape de a reuși –, iar Mora ți-a fost cobai. Presupun că s-a oferit. Doar nu e cea mai bună prietenă a ta degeaba, nu? Însă ai pierdut-o în acel „sughiț“ al sistemului. De asta încerci cu atâta disperare să repari lucrurile. Nu ai pierdut date, cum susții; ai pierdut-o pe ea.

Plesnea de mândrie și se uită la el cu satisfacție.

Alex își umezi buzele; oare aerul din încăpere se încinsese și se rarefiase brusc? Își scoase ochelarii și își frecă fața cu palmele, încercând să reducă viteza cu care mintea îi alerga în toate direcțiile. Apoi se hotărî:

— Sondra, ai dreptate. Întru totul. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar nu puteam, pentru că nu era vorba doar despre mine. Sunt sigur că înțelegi. În altă ordine de idei, tare mi-aș dori să păstrezi pentru tine tot ce ai aflat. Te rog?

Sondra zâmbi, se aplecă spre el și îi puse o mână pe umăr:

— Alex. Ți-am spus deja: nu sunt aici ca să te spionez sau ca să-ți fur munca. Însă aș fi fericită dacă m-ai lăsa să te ajut.

— Ca să spun drept, nu mi-ar strica un creier în plus. Și oricum tot ce am făcut până acum e patentat, așa că...

Sondra râse. Avea un râs ca o melodie ce părea să vină direct din inimă.

— Bun. Deci fără griji, da?

În sfârșit, Alex se relaxă, se lăsă pe spătarul scaunului și zâmbi.

— OK. Îți mulțumesc.

— Ești nebun? E o adevărată onoare. A, și încă ceva: să știi că n-am fost geloasă pe Mora nicio secundă. Am jucat teatru ca să te fac să vorbești. Era groaznic de frustrant să știu, dar tu să nu știi că eu știam.

Alex râse, la rândul lui.

— Mă rog, tot nu sunt convins că ai *dedus* toate astea...

Sondra chicoti:

— Se pare că ai uitat unde ne-am întâlnit. Suntem doi tocilari obsedați de știință, Alex. Ce te mai surprinde? *E elementar, dragul meu Watson.*

***

Mora și Daniel luaseră prânzul la hotel. La masă vorbiseră nimicuri, iar Daniel se forțase să se comporte normal cu ea; ba chiar reușise să nu mai aducă vorba despre deznodământul incidentului din acea dimineață. Însă Mora nu se lăsa păcălită de atitudinea lui. Zâmbise și făcuse conversație, dar în tot acest timp se întrebase ce-i pregătea bărbatul din fața ei. Pentru ea era clar că Daniel n-avea de gând să lase lucrurile așa.

Acum era în cămăruța ei, unde se pregătea să meargă din nou la vila lui Nathaniel. Daniel o întrebase de câteva ori dacă se simțea în stare să iasă în acea seară, dar ea îi expediase rapid frământările.

Anne avea niște rochii tare frumoase, trebuie să recunosc.

În sfârșit, Mora învățase cât de cât cum să-și pună toate jupoanele, pantalonașii și alte desuuri complicate și reușise să se îmbrace fără să mai ducă lupte grele.

Măcar eu pot să-mi leg singură corsetul; nici nu vreau să mă gândesc cum o fi fost să ți-l lege altcineva și să te strângă până te lăsa fără aer. Nu-i de mirare că femeile leșinau non stop pe vremea aia.

Făcu o piruetă în fața oglinzii; se declară mulțumită de ce văzu. Verdele adânc al rochiei se potrivea perfect cu pielea ei, iar acul de păr cu un safir mare înconjurat de diamante îi făcea ochii să scânteieze.

Își zâmbi și ieși din cameră, să coboare în hol, unde ar fi trebuit să îl întâlnească pe Daniel. Doar că acesta tocmai ieșea din camera de alături, iar ea se lovi de pieptul lui, exact așa cum se întâmplase la conac.

— Vai de mine, doamnă Bonnechance, este acesta modul în care obișnuiți să salutați oamenii? Sau onoarea îmi este rezervată?

Zâmbetul strâmb era la locul lui. Numai că de data asta nu o mai inspiră pe Mora să-l ia la palme. Ba chiar găsi că aroganța lui era atrăgătoare.

Mora, nu.

— Așa fac eu, domnule Thevaux. Nu trebuie să vă simțiți special. Sunt destul de neîndemânatică și ar trebui să vă considerați norocos că nu v-am făcut să cădeți pe scări... încă.

Daniel râse:

— Ei, mai e timp pentru asta.

Îi oferi brațul, să coboare împreună. Atunci când ea își strecură mâna lângă a lui, se întoarse și o privi lung în ochi:

— Și chiar dacă s-ar întâmpla asta, tot m-aș considera norocos.

***

Trăsura îi duse la vila unde petrecerea nu părea să se fi oprit deloc.

— Vezi? Ce ți-am zis? Eu cred că Nathaniel e posedat; altfel, pentru nimic în lume nu-mi pot explica de unde are omul ăsta atâta viață în el.

Într-adevăr, curtea interioară era la fel de plină ca în seara precedentă. Mora recunoscu unele fețe, dar văzu și altele noi. Nathaniel ieși din mulțime și veni spre ei în pas vioi, așa cum făcuse și cu o noapte înainte. Îi zâmbi larg Morei și îi strânse mâna lui Daniel.

— Ai revenit, *vieux ami*. Îmi pare rău că ieri ați părăsit petrecerea atât de devreme; au venit niște muzicanți senzaționali la scurtă vreme după ce ați plecat.

Îi aruncă o privire apreciativă Morei și adăugă:

— ...dar, cu o doamnă atât de frumoasă la brațul tău, orice altă formă de distracție pălește.

Mora scrâșni din dinți, însă reuși să-și pună pe față o tentativă de zâmbet, în vreme ce Daniel râse și îl bătu pe umăr pe Nathaniel, fără să comenteze.

Ea se aștepta ca tânărul Thevaux să înhațe un pahar și să se îndrepte spre masa de poker. Bărbatul luă, într-adevăr, două cupe de șampanie de pe o tavă și îi oferi una; dar, în loc să li se alăture celorlalți jucători, puse o mână pe talia Morei și o împinse ușor spre una dintre măsuțele de lângă zidul plin de iederă care înconjura atriumul.

După ce se așezară, Mora îl întrebă:

— Cum așa? Fără poker azi? Crezi că ți s-a terminat norocul?

El râse și ciocni paharul de al ei:

— Nu, draga mea. Însă Nathaniel are dreptate: cu o doamnă atât de frumoasă alături, orice altă formă de distracție pălește.

— Mărturisesc că am vrut să-l pălmuiesc pentru vorbele astea. „Distracție“? Serios?

Bărbatul râse și scutură din cap:

— Marie, n-ar trebui să i-o iei în nume de rău. Oamenii din New Orleans sunt, poate, cei mai puțin rigizi și critici din această frumoasă țară. Ei pur și simplu cred că viața ne aparține și că trebuie s-o trăim așa cum credem de cuviință. Călătoria noastră aici, pe Pământ, e scurtă. Nu ar trebui s-o petrecem îngrijindu-ne de ceea ce este „acceptabil“ din punct de vedere social, ci mai degrabă de lucrurile pe care ni le dorim cu adevărat. Nu ar trebui să avem ca țel lupta pentru a fi între „cei drepți“. Dacă merită să luptăm pentru ceva, atunci merită să luptăm pentru a fi fericiți.

Ce să vezi... Cam asta i-am zis eu lui Xerxes pe vremea când încă se mai producea „ciocnirea civilizațiilor“ la mine-n sufragerie.

Gândul la Xerxes aruncă o umbră de vinovăție peste buna dispoziție a Morei.

Ei, n-ai de ce să te simți vinovată. N-ai făcut nimic rău... Nu încă.

Acel final de gând o sperie pe Mora și o făcu să-și golească paharul dintr-o singură înghițitură lungă.

Daniel o privi amuzat și surprins:

— Doamna mai dorește un pahar?

Ochii ei fugiră la cupa goală.

— Dacă vrei să știi, da. Și, dacă domnul nu se supără, doamna ar dori și o țigară la acel pahar. Că tot vorbeai despre oameni deschiși la minte.

Râzând, Daniel îi făcu semn unui servitor să-i aducă Morei de băut și îi oferi o țigară.

Marie Bonnechance era o provocare; tocmai asta îi plăcea. Însă nu uitase de vindecarea ei inexplicabilă. Avea un plan legat de asta.

***

Era a doua noapte la rând pe care Julian o petrecea plimbându-se prin pădure; de astă dată o lăsase pe Ginger să-l ducă pe unde dorea. Nu era chiar beat, doar ușor amețit. Ce bine ar fi fost s-o aibă pe Marie acolo! Mezinul Thevaux simțea că are o conexiune stranie cu femeia care apăruse în mod misterios în casa lor. Iar tatăl lui se înșela. La fel și fratele lui. Tânăra văduvă nu îl interesa ca femeie. Mai degrabă... Dar aproape că îi era teamă să se și gândească la asta. Mai degrabă simțea că în Marie își regăsește, într-un fel, sora pierdută.

Nu exista nicio urmă de asemănare fizică între cele două femei. Marie avea pielea oarecum închisă la culoare, ca indienii sau spaniolii; ochii erau negri-tăciune, iar părul, ca pana corbului, era creț. Ochii Annei

erau căprui, stropiți cu puțin verde și străluceau ca nestematele pe pielea ei albă ca laptele. Părul ei era chiar mai deschis decât al lui; în lumina soarelui, părea făcut din fir de aur.

Era, deci, clar că nu înfățișarea Mariei era cea care îi amintea de geamăna lui. Să fie felul în care se purta? Anne o exasperase mereu pe iubita lor mamă cu pasiunea ei băiețească pentru călărit. Și toată casa fusese scandalizată când tânăra domnișoară Thevaux plecase la o plimbare călare îmbrăcată cu pantalonii lui și cu o cămașă pe care o împrumutase tot de la el.

Zâmbi amintirii.

Totuși, era ceva mai mult de-atât. Nu putea spune cum sau de ce, însă avea senzația că o parte din Anne îi vorbește prin Marie.

Își dădu seama că ajunsese în locul de unde se credea că dispăruse Anne. Trase adânc aer în piept și începu ritualul pe care îl îndeplinea, fără greș, de doi ani.

Strigătele lui după Anne Thevaux sfâșiară pădurea ca urletele de lup.

***

Mora savura gustul delicios al cărnii de somn gătit în stil Cajun. Nu se mai sătura de mâncarea din Louisiana. Tocmai era pe cale să ia din furculiță următorul dumicat, când o simți. Vibrația. Lăsă repede tacâmurile și își frecă brațele goale; era sigură că începuseră să sclipească și nu voia ca Daniel să observe.

— S-a întâmplat ceva, Marie? Nu-ți place mâncarea?

— Ba da, cum să nu? Am avut... am avut un fel de frison, atât.

— Doar nu ți-e frig... New Orleans e ca un cuptor vara.

— Nu, nu, nu-i asta. Poate că am băut puțin cam multă șampanie.

Mora îi zâmbi și trase discret cu ochiul la pielea de pe mâinile ei. Arăta normal. Apoi senzația reveni. Își strânse șalul de dantelă neagră în jurul umerilor, străduindu-se să-și acopere brațele.

— Daniel, aș vrea să ies să iau puțin aer.

Bărbatul sări în picioare.

— Desigur, dă-mi voie să te însoțesc.

Se uită la ea întrebător:

— Dar ești sigură că te simți bine?

— Sigură.

Mora porni spre poartă, iar Daniel o susținu delicat de cotul care sclipea argintiu sub șal.

***

Da! Revenise! Vibrația. Furnicăturile acelea. Le simțea. Doar că acum nu le mai simțea la cap, ci pe brațe. Nu și le putea vedea, dar își amintea cum era pe vremea când știa că are un corp. De prima dată când i se întâmplase, Anne se hotărâse să nu-și pună întrebări. Doar să se bucure de faptul că simțea ceea ce simțea, orice ar fi fost. Într-un fel, asta o făcea să fie vie, deși nu avea niciun motiv să creadă că mai era în viață. De data asta se întâmplase de trei ori, apoi se oprise. Înainte, nu știa că se poate zâmbi fără buze. Dar tocmai o făcuse. Își eliberă mintea și așteptă următorul moment care să o facă să zâmbească în suflet.

***

Se întâmplă iar. Și iar. În total, brațele Morei vibraseră și sclipiseră de încă două ori după ce se ridicase de la masă. Daniel nu părea să fi observat nimic, iar ea răsuflă ușurată. S-ar zice că se terminase. Cel puțin în noaptea aceea.

Probabil că Julian s-a întors în pădure, s-o caute pe Anne. E același lucru pe care l-am simțit atunci când a strigat-o acolo, lângă mlaștină. Of, Julian, îmbată-te sau ceva și culcă-te de-acum. Sper să n-o ții așa până dimineață.

Mora stătea chiar lângă poarta vilei, sprijinită de zid, și se uita la mulțimea care însufleța strada. Daniel era lângă ea, ținând-o de umeri, într-un gest protector. Nu o deranja atingerea lui. Ba chiar o făcea să se simtă bine. Apărată. Poate că asta era acea parte din Daniel care îi amintise de Xerxes cu două zile în urmă, când îl văzuse pentru prima oară.

Era un bărbat puternic, dar eminamente bun, cu o parte imprevizibilă și sălbatică; adevărata lui natură reușea să iasă la suprafață din când în când. Era neîmblânzit, dar capabil de cele mai profunde sentimente și pasiuni.

În acel moment, gândurile lui Daniel erau foarte diferite de ale Morei.

Mintea și inima îi goneau. Acum era momentul să-și pună planul în aplicare. Își șterse de poalele jiletcii mâna tremurândă și asudată și își drese glasul, apoi reuși să vorbească pe un ton aparent relaxat:

— Marie, acul de păr e pe cale să-ți cadă și ar fi păcat să-l pierzi. Mai ales că e moștenire de familie, știi? Îmi dai voie să ți-l aranjez ca lumea?

Smulsă din meditație, Mora își duse mâna la păr.

— Sigur că da, Daniel. Chiar îți mulțumesc.

Bărbatul scoase acul care, în realitate, stătea foarte bine, se prefăcu într-adins că-l scapă și, înainte să-l înfigă înapoi în coc, trecu vârful micului obiect de argint peste ceafa ei, ca din greșeală. Ascuțișul îi zgârie Morei pielea și lăsă o urmă roșie.

— Au!

— Iertare! S-ar zice că nu ești singura neîndemânatică pe-aici, glumi Daniel.

Apoi văzu, cu groază, cum zgârietura capătă o sclipire argintie și dispare.

Mora simțise furnicăturile.

Rahat.

Se întoarse rapid cu fața spre el. Și știu că el văzuse. I se citea asta în ochi.

— Daniel...

— Ce... ce ești?

În ochii lui albaștri era teamă și o umbră de dezgust.

Amintindu-și cum primise Xerxes confesiunea ei și care fusese primul gând al persanului, Mora trase aer în piept și se pregăti pentru o reacție proastă.

— În primul rând, *nu* sunt vrăjitoare.

— Atunci ce? Fantomă? Dar asta nu se poate. Te-am atins, ești făcută din carne și oase, ca și mine. Ești unul dintre strigoii despre care vorbesc cajunii?

Morei îi venea să râdă, în ciuda situației care numai amuzantă nu era.

Frate, pe bune, ți se pare că semăn cu un nenorocit de zombie?

— Nu, Daniel. De fapt, chestiunea asta nu are nicio legătură cu vrăjitoria sau necromanția. E știință pură. Îți pot explica, însă nu sunt sigură că vei înțelege.

— Știință? Ce fel de știință transformă o ființă umană într-o creatură indestructibilă?

— E, ăsta e un efect secundar neașteptat. Chiar și pentru mine. Dar, așa cum am spus, pot încerca să-ți explic. Dacă îmi dai voie.

Încercă să-i pună mâna pe umăr, însă el i-o împinse la o parte.

— Nu mă atinge, Marie Bonnechance. De fapt... e ăsta numele tău real? E ceva adevărat din tot ce mi-ai spus despre tine?

Mora zâmbi obosit.

— Daniel. Te rog; sunt tot eu, fata care citea sub copacul din curtea casei tale. Asta nu s-a schimbat.

Ochii ei îl implorau.

— Poți să ai încredere în mine? Măcar puțin? Ia niște bourbon și hai să ne întoarcem la hotel. E o poveste dată dracului, chiar n-avem cum să facem chestia asta treji.

***

Daniel se uita în gol, cu degetele încleștate pe sticla de băutură. Cum era posibil? Părea una dintre istoriile pe care Ettie le spunea lui și celorlalți copii din casă, când erau mici. Se putea întâmpla așa ceva în viața reală?

Mora își terminase povestirea și acum sorbea în tăcere din paharul cu bourbon, aruncând câte o privire neliniștită bărbatului din fața ei. Știa că toate astea erau prea mult pentru el. La naiba, erau prea mult chiar și pentru ea.

Îi povestise despre călătoriile în timp, despre legătura stranie pe care aflase că o are cu Anne Thevaux, despre descoperirea ciudată pe care o făcuse atunci când se arsese la deget... Omisese faptul că era măritată cu regele Persiei. Îi spusese doar că imperiul antic fusese primul loc în care mașina timpului o trimisese, exact într-o zi de 22 mai. Bărbatul o ascultase în tăcere, sorbindu-și băutura fără să se uite la ea nici măcar o dată.

Mora se ridică de la masă și începu să se plimbe prin camera lui Daniel. Remarcă, în treacăt, că era mult mai mare decât a ei și mult mai aranjată.

Normal, e făcută pentru un creol de înaltă clasă. Camera mea e pentru servitori, sclavi, animale de casă, chestii d-astea.

Mângâie, absentă, una dintre cămășile lui, agățată pe spătarul unui scaun și zâmbi amar.

Ei, cred că i-a trecut definitiv îndrăgosteala de mine.

În mod ciudat, simțea asta ca pe o pierdere.

Și, oricum, la ce-ți folosea? Doar n-aveai de gând să-l înșeli pe Xerxes... nu?

Gândul îi fu întrerupt de vocea lui Daniel, răgușită de alcool:

— Știi ceva? Nu te cred. Totul sună prea... prea nebunește ca să fie adevărat. Tre' să fie altceva la mijloc. Ceva ce nu-mi zici.

Mora oftă și își reluă locul la masă, în fața lui.

— Ți-am spus deja că nu e ușor de înțeles. Nu știu ce aș mai...

— Arată-mi ceva. Atunci o să te cred, spuse Daniel și își ridică spre ea privirea încețoșată.

— Cum adică?

— Nuș'... Un obiect din viitoru' ăsta din care zici că ai venit. Ceva. Orice.

Fața Morei se lumină când îi veni o idee.

— Așteaptă, revin imediat.

Sări în picioare și fugi în camera ei. Se descotorosi rapid de complicata ținută de seară și se schimbă cu hainele ei. Căută în buzunarul pantalonilor: playerul era acolo. Zâmbind, se întoarse la Daniel.

Când îi văzu hainele, bărbatul făcu ochii mari. O mai văzuse îmbrăcată așa atunci când luaseră micul dejun împreună la conac, după plimbarea ei cu Julian prin pădure. Dar la acel moment singura lui grijă era să-și tortureze fratele cu glume legate de ce făcuseră sau nu lângă mlaștini. Acum, după tot ce auzise, faptul că o vedea îmbrăcată în felul acesta căpăta un sens complet nou pentru el. Se rezemă de spătar și trase o dușcă lungă direct din sticlă.

— Deci asta vor purta femeile în viitor? Bine că n-o să fiu acolo ca să văd așa ceva.

Mora râse și se așeză.

— Știu, arătăm ca niște băieței. Nu-i de mirare că, prima dată când m-a văzut, tatăl tău chiar a crezut că sunt băiat.

Mai luă o gură din paharul pe care Daniel i-l umpluse în scurta ei absență.

— Să știi, însă, că tot mai purtăm rochii, tocuri, dantelă și decolteu. Doar că nu tot timpul și nu pe toate odată.

Daniel dădu din cap, holbându-se la sticla din mâna lui.

— Asta ai vrut să-mi arăți? Hainele tale? Le-am mai văzut. Și ce dacă? Până și soră-mea a purtat o dată pantaloni și cămașă bărbătească. Mama s-a supărat atât de tare atunci, că am crezut că o să moară de inimă rea.

— Nu, stai.

Mora scoase playerul din buzunarul de la spate și îl puse pe masă. Micul led încă mai clipea; cumva, energia care îl încărcase nu era epuizată. Părea că, acum, are propria sursă de încărcare perpetuă.

— Poftim. Sper că asta e o dovadă suficientă pentru tine și că n-o să ajung totuși la balamucul orașului.

Daniel puse jos sticla și se aplecă, încruntat, să studieze micul și ciudatul obiect.

— Ce-i asta?

— E un player de muzică. Un obiect pe care îl folosim ca să punem pe el cântece care au fost imprimate de muzicieni. Și le putem asculta ori de câte ori vrem.

Mora zâmbi când își aduse aminte că muzica înregistrată fusese unul dintre primele șocuri ale lui Xerxes în lumea modernă. Se scutură de amintire și continuă.

— Vrei să asculți ceva de pe dispozitivul ăsta? Din păcate, e unul dintre playerele pe care le folosesc atunci când alerg sau când fac exerciții, așa că nu sunt piese foarte melodioase. Chiar deloc.

— Când alergi? Cum adică? Atunci când fugi de ceva tu asculți muzică?

Daniel nu mai pricepea nimic. Mora nu se putu abține să nu râdă de privirea lui nedumerită.

— Păi... fugim de grăsime, de boli de inimă și de probleme cu articulațiile. Ceea ce vreau să spun e că omul modern a cam pierdut contactul cu natura, cu activitățile fizice desfășurate în afara casei. Avem mașini care ne duc de colo-colo și rareori mai mergem pe jos. De plimbări călare nu mai spun... De asta simțim nevoia să facem lucruri care să ne aducă aminte că trebuie să ne extragem dosul din fotoliu și să ne mișcăm.

Căută rapid prin listă și alese o piesă care să nu sune prea agresiv. Dădu volumul aproape de minimum și apăsă pe play. Apoi se uită la expresia feței lui.

Daniel își înclină capul într-o parte, încercând să priceapă ceva din ritmul de dance care îi lovea timpanele.

Doamne, are exact mutra pe care o face Roddie când latru eu la ea, și nu invers. Nu, Mora, asta nu înseamnă că e drăgălaș ca un cățel.

— Asta... *asta* e muzică?

Ea dădu din cap, amuzată.

— Doamne... Cum de puteți trăi așa? întrebă Daniel și o făcu să râdă în hohote.

— Ca să-ți spun drept, e destul de greu. Din fericire, unii dintre noi avem prieteni deștepți care inventează mașinării ale timpului și ne ajută să călătorim spre epoci mai interesante.

Îi făcu cu ochiul sperând să reducă tensiunea din încăpere cu gluma ei.

Daniel arătă spre player:

— Te rog, oprește-l. Asta e tortură.

Luă o înghițitură mare din sticlă și își lăsă capul într-o parte, privind-o adânc în ochi:

— Probabil că ți-am părut nebun sau prost când ți-am vorbit despre dorința mea de a te curta, Marie. Sau Mora. Sau cum te-o chema...

— De ce spui asta?

— Pentru că, draga mea doamnă M., doar un nebun sau un prost se

putea îndrăgosti pentru prima oară în viața lui – altfel complet lipsită de iubire – de singura femeie pe care nu o poate avea.

Mora își auzea inima bătându-i în urechi.

Vai. Vai, vai, vai. Tocmai a zis cuvântul ăla? Îndr... Vai.

— Daniel...

Bărbatul îi făcu semn să tacă.

— Te rog, Marie – mai pot să-ți spun așa? Te rog, nu încerca să mă consolezi. Dă-mi orice, dar nu mila ta.

— Nici nu aveam de gând să te consolez. Pentru că nu ai de ce să fii consolat. M-ai întâlnit acum două zile. Iar timpul pe care l-am petrecut împreună nu ți-ar fi ajuns nici ca să-ți dai seama dacă mă placi, darămite dacă mă iubești.

El râse amar și se aplecă spre ea, privind-o cu ochi strălucitori.

— Marie, tot timpul din lume l-am avut în momentul acela când ieșeai din camera Annei, în noaptea în care ai venit la conac. Când ai ridicat ochii spre mine și mi-ai oferit o strângere de mână, am fost pierdut. Atunci, pe loc. O strângere de mână, Dumnezeule mare!

Râse și dădu din cap când își aminti. Mora râse și ea.

— Mda, iar când mi-ai luat mâna și mi-ai sărutat-o m-am simțit ca naiba. Pentru că mi-am dat seama că sărisem din orice cod al bunelor maniere. Dar, na, măcar acum știi de ce.

— Aș fi vrut să nu știu niciodată, spuse el, redevenit serios.

— Păi... nu e ca și cum *eu* aș fi insistat să-ți spun. Dar pur și simplu nu te-ai putut abține să sapi.

— Marie, era prea ciudat. Tu ce-ai fi făcut dacă ai fi văzut pe cineva atât de grav rănit că se vindecă pe loc?

— Corect.

Daniel ezită o clipă, apoi își apropie scaunul de al Morei. Se întinse și îi luă mâinile în mâinile lui.

Aoleu.

— Înțeleg că tot ce mi-ai spus despre tine e... o invenție. Dar cum rămâne cu ce am văzut cu ochii mei? Felul în care mă priveai... Aseară am fost un netrebnic pentru că am făcut ce am făcut și nu am cum să îmi cer iertare destul pentru asta. Dar, chiar și așa beat cum eram, îmi amintesc privirea ta. Și felul în care te-ai uitat la mine când încă eram la conac... E doar imaginația mea de vină?

Mora își abandonase mâinile între palmele lui și simțea că tâmplele stau să-i pocnească. Privi podeaua pentru câteva clipe care le părură amândurora ore. Apoi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Daniel. În acel moment, loviturile de ciocan din inima și din mintea ei tăcură și șoapta se strecură

singură:

— Nu.

Trăsăturile lui frumoase se topiră într-un zâmbet; îi luă mâinile și le aduse la buze, închise ochii și le sărută îndelung.

— Îți mulțumesc, Marie.

— Dar asta nu înseamnă că...

Vorbele Morei se lipiră pe buzele lui.

***

Sally îi servise cina lui James Thevaux, făcuse ordine în sufragerie, iar acum stătea la masa din bucătărie și își dădea seama că nu-i era somn deloc. Ba chiar se simțea plină de energie, însuflețită de povestea care i se derulase în minte în ultimele zile.

Știa bine ce văzuse; felul în care conașu' Daniel se uita la străină. Sally nu-l văzuse niciodată să se uite așa la cineva, însă ar fi recunoscut acea privirea oriunde: era un amestec de dorință, amuzament și tandrețe. Tânărul se îndrăgostea, chiar dacă era posibil ca nici măcar el să nu-și dea seama de asta.

Sally zâmbi acestui gând și porni în sus pe scări, spre camera Annei, cea care de curând devenise a Mariei. De vreme ce nu îi era somn, putea foarte bine să o deretice nițel. În fond, a doua zi era duminică. Avea să meargă la biserică dimineață, să se ocupe de masa de prânz, apoi voia să se bucure, pur și simplu, de o după-amiază liberă.

Odată ajunsă sus, menajera aprinse lămpile cu gaz și aruncă o privire prin încăpere. Preț de o clipă, simți o undă de tristețe pentru fata care crescuse în acel loc. Dispărută atât de devreme... Însă nu-și dădu voie să cadă în melancolie și regrete; chiar dacă nu recunoștea, Sally împărtășea convingerea lui Julian că Anne avea să revină într-o zi. Doar că nu în ziua aceea.

Oftă, se scutură și începu să adune rochiile pe care Mora nu le luase cu ea la New Orleans. Le împacheta ordonat și le punea înapoi în dulapul unde le era locul, printre săculeți de tul cu lavandă și glicină.

Când termină, menajera trecu la bovindou și îl deschise, lăsând aerul proaspăt al nopții să pătrundă în odaie. Când se pregătea să șteargă praful de pe pervaz, observă în colțul ferestrei o cutie mică, din carton alb. O luă și o întoarse pe toate părțile, curioasă. Îi găsi capacul și îl dădu la o parte.

Scoase un mic țipăt surprins: înăuntru erau țigări. Mai ciudate, dar tot țigări. Spre deosebire de cele rulate în foi de tutun, pe care le fumau

conu' Jim și băieții, astea erau mult mai subțiri, învelite în foiță de hârtie albă, fină. Cu siguranță erau ale lui Marie Bonnechance – trebuie că le adusese din nord, unde toată lumea știe că găsești tot felul de ciudățenii.

Sally pufni și se încruntă: ăsta nu era un comportament ca lumea pentru posibila viitoare soție a unui nobil creol, născut într-una dintre cele mai vechi familii din Louisiana. Apoi mintea îi zbură la Daniel și la firea lui sălbatică.

Cântărind în palmă pachetul de țigări uitat de Mora, Sally începu să zâmbească. Zâmbetul i se lărgi pe măsură ce realiză că Daniel Thevaux nu putea fi îmblânzit de o doamnă „ca lumea". Pentru asta era nevoie de o femeie la fel sălbatică și de puternică pe cât era el.

Încă zâmbind, puse țigările acolo unde le găsise, închise fereastra și stinse lămpile înainte de a ieși din cameră. Nu dădu peste brichetă, ascunsă într-unul dintre sertarele măsuței de toaletă.

Îngânând un cântec vesel, coborî în cămăruța ei de lângă bucătărie. Avea să viseze frumos în noaptea aceea.

***

Mora putea să jure că nu mai respira. Inima se zbătea să-i sară din piept, mâinile îi tremurau, iar ochii îi rămăseseră lipiți de bărbatul din fața ei.

M-a sărutat. Iar eu i-am răspuns. Și a fost bine, Dumnezeule mare, cât de bine a fost!

— Marie?

Daniel încă îi ținea mâinile într-ale lui, iar ochii îi cercetau fața în căutarea unei cât de mici reacții, fie bună sau rea. Aproape că și-ar fi dorit ca femeia din fața lui să-i dea o palmă. Să facă orice, dar să nu rămână așa, încremenită.

— Marie, te rog, spune ceva. Lovește-mă din nou, dacă vrei, însă, te rog... fă ceva, orice!

Mora voia să strige că nu ar fi trebuit, că el nu trebuia să simtă ce simțea pentru ea, că nu aveau dreptul la așa ceva, pentru că pur și simplu nu era să fie, că era ceva rău... Dar nu putea. Pentru că fusese *atât* de bine.

De parcă ar fi fost altcineva care o privea pe Mora Greene din afară, își trase mâinile din ale lui Daniel, își puse palmele pe obrajii lui și, încet, îl trase spre ea pentru încă un sărut; unul în care puse toată dorința, regretul și pasiunea pe care acest bărbat le stârnise în ea.

Tot ea fu cea care se retrase. Palma ei îi mângâie fața, iar el se lăsă în voia atingerii calde. Își trase încet mâna și îngenunche înaintea lui,

privindu-l în ochi. Atunci când vorbi, vocea îi era blândă, ca un alint:

— Daniel. Nu putem. Tot ce vom avea vreodată este această... această clipă. Nu pot decât să sper că amândoi o vom păstra ca pe un dar prețios. Și că vom putea rămâne cu ce am simțit acum. Nu credeam că mă va durea atât de tare să te resping; dar mă doare. Și e greșit să simt așa. E greșit să regret nu că am făcut asta, ci că nu putem face mai mult. Dar... chiar nu putem. Te rog, nu-mi cere ceva ce pur și simplu nu-ți pot da.

Înfrânt, Daniel o urmări pe Mora care se ridică, ieși din cameră și închise încet ușa în urma ei.

În acea noapte, tânărul Thevaux bău bourbonul din sticlă până la ultima picătură și într-un târziu adormi pe dușumea.

Mora încuie ușa și se trânti pe pat. Ar fi vrut să urle, să plângă în hohote, să înjure, să arunce cu scaunul prin geam; nu făcu nimic din toate astea. Rămase prăbușită și inertă, în vreme ce lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji.

***

Alex făcuse progrese importante. Obișnuit să fie un lup singuratic, niciodată nu se gândise că un asistent l-ar putea ajuta să avanseze mai rapid. Mai ales unul ca Sondra, care compensa lipsa de experiență în domeniul manipulării timpului cu o perspectivă proaspătă asupra lucrurilor.

— Chiar mă ajuți foarte mult. Dar știi deja asta, nu-i așa? spuse el, în timpul unei binemeritate pauze de cafea.

Sondra zâmbi și se uită la el peste rama ochelarilor.

— Știu. De asta m-am și oferit.

— Și da, ai dreptate. Ar trebui să nu mă mai stresez atât cu duplicatul ăla. Dacă n-a afectat-o pe Mora în ăștia doi ani în care s-a fâțâit înainte și înapoi în timp, n-ar trebui s-o afecteze nici acum. Doar că originea duplicatului e în Louisiana, acolo unde e ea acum, și...

Sondra își trânti zgomotos cana pe birou și din ea săriră stropi de lichid fierbinte.

— Alexander Burke! Iar faci chestia aia. Iar intri în buclă. Ai spus-o chiar tu: dacă n-a afectat-o pe Mora până acum, n-o s-o afecteze nici de data asta. Acum trebuie să te concentrezi s-o aduci înapoi. Ai făcut toate testele, au ieșit bine, mai trebuie doar să alegi momentul în care să dai impulsul ăla sistemului.

— Da, mă rog, încă nu sunt sigur că nu-i nevoie să merg eu acolo ca s-o aduc. Dacă apare altcineva, și nu ea?

Sondra gemu, frustrată.

— Ai rezolvat și problema asta, nu mai știi? Doamne, Alex, uneori am impresia că parcă n-ai mai vrea s-o aduci înapoi și de asta îți inventezi atâtea scuze.

Alex râse:

— Ești razna? Normal că vreau s-o aduc înapoi. Dar, na, dacă te uiți în dicționar, la „obsesiv-compulsiv“ vezi poza mea. Sunt obsedat de control și am nevoie să fiu sigur că totul funcționează perfect și că ea ajunge înapoi fără niciun incident. Pe lângă asta, nu ne permitem să facem praf istoria antică mai mult decât am făcut-o deja, nu? Adică, îți dai seama ce se întâmplă dacă frate-meu Xerxes o ia razna fără soțioara lui și declară război nu știu cărei națiii care are ghinionul de a-i ieși în cale?

Sondra își dădu ochii peste cap și începu să recapituleze:

— Nu ai absolut niciun motiv să amâni. Ai rescris algoritmul, așa că acum computerul știe că trebuie să inverseze ultimul proces derulat, adică pe cel care a trimis-o acolo. Pur și simplu, o s-o aducă pe Mora înapoi. Sperăm că singură. Și, după ce-ți va fi tăbăcit fundul pentru tot balamucul ăsta, n-ai decât să-ți faci griji pentru duplicat. OK?

Alex chicoti.

— OK.

Sondra nu râse. Nici măcar nu zâmbi. De fapt, era cât de poate de serioasă:

— Alexander Burke. Nu zic să faci asta mâine. Dar poimâine fă-o. Te rog. Se împlinește o săptămână, pentru Dumnezeu! Femeia aia o să te omoare când ajunge înapoi. Și știi ceva? În momentul ăsta, sunt dispusă s-o ajut să scape de cadavru. Nu mă tenta.

***

Deloc surprinsă, Mora se trezise tot în camera ei de hotel din New Orleans. De-acum, începuse să se întrebe la modul serios dacă avea să se mai întoarcă vreodată la vechea ei viață.

Poate că ar trebui să accept oferta lui Daniel și să-mi fac o viață aici. Au trecut deja câteva zile. Dacă mașinăria lui Alex s-a stricat de tot? Dacă nu mă mai întorc niciodată? Ia stai, dacă aș fi măritată cu doi bărbați pe care îi despart secole întregi, aș fi bigamă?

Continuă cu tentativele de a se înveseli, dar eșuă lamentabil. Toată situația asta era complet nouă pentru ea. Mereu crezuse că e imposibil să *iubești* pe cineva și să fii *îndrăgostit* de altcineva. Îl iubea pe Xerxes. Era soțul ei, bărbatul căruia îi salvase viața și care o salvase pe a ei de multe

ori și în multe feluri. Aveau atâtea împreună; era parte din ea. El era viața ei, iar ea, a lui.

Însă mai era și Daniel. Era convinsă că ceea ce simțea pentru tânărul Thevaux nu suferea comparație cu sentimentele ei pentru Xerxes; dar simțea *ceva* pentru Daniel, și acel ceva era mai mult decât simplă atracție fizică. Era magnetizată de partea lui întunecată, de hoarda de demoni care dansau în adâncurile sufletului lui.

E un caz clasic de „fetele bune adoră băieții răi"? Atâta-s de proastă?

Nu reuși să găsească un răspuns la întrebarea asta, așa că oftă și se îmbrăcă pentru micul dejun.

Când ajunse jos, îl găsi pe Daniel la masa *lor*, așa cum fusese cu o zi înainte. Doar că nimic nu mai era la fel.

Inspiră adânc și se apropie de el.

— Bună dimineața, Daniel.

Privirea îi fu întâmpinată de doi ghețari albaștri.

— Bună dimineața, doamnă Bonnechance.

Tonul lui rece o înfioră.

— Domnule Thevaux, spuse înainte să se așeze.

— Doamnă Bonnechance, m-am gândit destul de mult și cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem la conac astăzi. Nu sunteți de acord?

Mora oftă și luă o înghițitură din cafeaua care o așteptase pe masă.

— În regulă. Dacă ți-e mai ușor să mă urăști, atunci așa să fie. Vreau doar să știi că nimic din toate astea nu e din vina mea. Uneori lucrurile se întâmplă pur și simplu și nu putem mereu să ne căutăm fericirea. Nu atunci când asta înseamnă să aducem nefericire altor oameni. Dar da, vom pleca din New Orleans dacă asta îți dorești.

— Prea bine, voi face aranjamentele necesare.

Fură singurele cuvinte pe care Daniel le rosti înainte de a continua să-și bea cafeaua în liniște deplină.

***

Julian nu dormise aproape deloc. O visase din nou pe sora lui. În mare parte, era același vis pe care îl mai avusese: Anne ieșea dintr-o trăsură argintie în care Mora îi lua locul și îi făcea cu mâna în timp ce se îndepărta. Doar că, de data asta, lângă el era Daniel. Care plângea. Și nu erau lacrimi de fericire, datorate revederii cu sora lor. Părea complet nefericit. Oare păți̦se Daniel ceva la New Orleans?

Mezinul Thevaux își făcuse plimbarea matinală prin pădure, înainte de a merge la biserică. Ezitase înainte să strige numele surorii lui,

cum făcea de obicei. Visul îl bântuia. Și chiar își făcea griji în privința lui Daniel. Pentru prima oară în doi ani, părăsi locul dispariției Annei fără s-o strige. Se hotărî să ignore sentimentul straniu care nu-i dădea pace și merse direct la biserică. Sally avea să fie furioasă pentru că sărise peste micul dejun, dar mustrarea ei era ultimul lucru care-l preocupa acum.

***

Câteva ore mai târziu, Mora și Daniel ieșeau din trăsură în fața conacului Thevaux. Bărbatul o ajută să coboare și intrară amândoi, urmați de Lucius, care le descărca bagajele.

Drumul spre casă fusese apăsat de o tăcere stânjenitoare, dar Mora se aștepta la asta. Probabil că era prima oară în viața lui când Daniel își dăduse voie să aibă sentimente și să le și manifeste; și se lovise cu capul de un zid. Sau, cel puțin, asta credea el. În realitate, ea era orice altceva, însă nu un zid rece și dur. Sufletul îi era rupt în două. Vinovăția față de Xerxes și tandrețea pentru bărbatul lângă care stătuse în trăsură o sfâșiau.

Reuși să îi dăruiască un zâmbet palid lui Sally, care nu-și ascunse surpriza de a-i vedea înapoi atât de repede, apoi zbură pe scări, spre camera ei. Spre camera lui Anne.

Mora simțea nevoia să fie singură, ca să-și poată trăi durerea de a fi pierdut ceva care, de fapt, nu-i aparținuse niciodată cu adevărat. Care nici nu ar trebui să-i aparțină. Era pe cale să invoce toate lacrimile neplânse pe drum, când auzi o bătaie ușoară în ușă.

În timp ce mergea să deschidă, spera să-l vadă pe Daniel în prag; în același timp, această posibilitate o înspăimânta. Deschise, fără tragere de inimă, și fu întâmpinată de ochii zâmbitori ai lui Julian.

— Marie, te-ai întors.

— Da, răspunse ea, cu un zâmbet mic.

El o privi dintr-o parte, vag îngrijorat.

— Ești bine? Nu mă așteptam să te văd înapoi până mâine. Mă rog, așa obișnuiește fratele meu să revină de la New Orleans: lunea. S-a întâmplat ceva?

Ea scuturră din cap și reuși chiar să-i zâmbească ceva mai convingător; îi făcu semn să intre.

— Nu, ne-am simțit minunat acolo. Am mers chiar și la o petrecere – mă rog, la două, dar găzduite de aceeași persoană.

— Nathaniel, da. Daniel merge mereu la el. L-am însoțit de câteva ori, spuse Julian și intră în cameră.

Se așeză pe pervazul bovindoului, cu fața spre ea, devenit serios dintr-odată.

— Marie, am ceva să-ți spun. Îmi dau seama că s-ar putea să-ți par nebunesc, dar tot am s-o zic. Adică, dacă nu m-ai crezut nebun când m-ai auzit strigându-mi sora, poate că n-o să crezi asta despre mine nici acum.

Încruntată, Mora se așeză lângă el.

— Ce este, Julian?

— Am... am visat ceva.

Îl asculta și simțea cum piesele unui puzzle se așază, una câte una, la loc. Dar nu toate.

Oare asta să fie conexiunea mea cu Anne? Oare trebuie ca eu să părăsesc acest loc pentru ca ea să poată reveni? Dar eu am ajuns aici accidental, nu e ca și cum cineva ar fi plănuit asta. Totuși, ea a dispărut exact atunci când eu am trecut prin mașinărie pentru prima dată. Oricât de straniu ar suna, s-ar putea ca asta să fie explicația pentru toate ciudățeniile care s-au întâmplat de când am ajuns aici.

Cu nenumărate gânduri care îi alergau prin minte, nu-l auzi pe Julian strigând-o. Se trezi din amorțeală abia când el îi atinse brațul și îi văzu fața îngrijorată aproape lipită de a ei.

— Iartă-mă, Julian, mă gândeam la lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus. Și nu, cu siguranță nu te cred nebun. Uneori, visele sunt felul în care mintea noatră ne atrage atenția asupra unor fapte pe care altminteri nu le percepem ca fiind importante. Este modalitatea în care creierul nostru revarsă lumină pe chestiuni care ne scapă atunci când suntem treji.

Mezinul Thevaux se uită la ea cu ochii mijiți. Mora râse:

— Ce-i? Acum îți par eu nebună?

— Nu... Chiar deloc. Dacă vrei să știi, tocmai mi-am amintit ceva ce mi-a spus Ettie. Nu i-am dat importanță atunci. Nici n-am înțeles bine, ca să spun drept; am luat cuvintele ei drept bălmăjelile unei femei nu foarte sănătoase la cap. Dar acum tu îmi spui același lucru, cu alte cuvinte.

— Poate că nici eu nu-s prea sănătoasă, atunci, glumi Mora. Dar ce ți-a zis, mai exact?

— Mi-a zis că sora mea, Anne, e mai aproape decât cred și că deja îmi dă semne. Când am întrebat-o ce vrea să zică, a răspuns că o să înțeleg atunci când o să văd. Că, atunci când vine timpul, va fi ca și cum s-ar revărsa o lumină. Acum înțelegi de ce am fost surprins să te aud spunând ce ai spus?

— Da... înțeleg. Aș zice că, până la urmă, Ettie e o femeie înțeleaptă. Nu sunt sigură, dar cred că visul tău e unul dintre cele un pic mai ciudate, premonitorii. Poate că sora ta e pe cale să revină, iar tu, fiindu-i geamăn,

simți asta pentru că ai cu ea o legătură specială care vă permite să comunicați la un nivel care nu le e accesibil altor oameni.

...asta mai înseamnă și că Alex e pe cale să mă ducă acasă. Nu?

— Chiar crezi?

Julian o privea cu ochi plini de speranță.

— Da, Julian. Cel puțin, așa sper.

Pentru amândoi.

***

La cină, în vreme ce alerga de colo-colo cu platouri și castroane, Sally se tot uita la Mora și Daniel, în căutarea unor semne că escapada lor la New Orleans îi apropiase; nu găsi nimic. Dimpotrivă, cei doi abia se priveau, darămite să-și vorbească. Se încruntă și îi aruncă o privire lui Jim. Și el era nedumerit de noua dinamică dintre fiul său și tânăra văduvă.

— Și ia zi, Marie, ți-a plăcut la oraș?

— Da, domnule. Este un loc minunat și viu. Oamenii de acolo par să fi înțeles cu adevărat că viața e prea scurtă ca să nu se bucure de ea pe deplin.

— Îndrăznesc să sper că fiu-meu a fost un gentleman și că n-ai a te plânge de el, adăugă Jim, glumind numai pe jumătate.

Pentru prima dată în acea seară, ochii lui Daniel îi întâlniră pe ai Morei, în așteptarea răspunsului ei. Femeia își întoarse privirea spre Jim și zâmbi.

— A fost, domnule. Nu am absolut nimic de care să mă plâng. Nu doar că s-a purtat ca un gentleman, dar m-a și ajutat să fac niște descoperiri interesante.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— New Orleans este un oraș cu adevărat surprinzător.

— Ei, mă bucur că v-ați distrat. Da' atuncea nu-s sigur că pricep de ce v-ați întors așa devreme. Ai pierdut banii familiei la joc, fiule?

Daniel râse încet și puse pe masă paharul de vin din care băuse până atunci.

— Nu, tată. De fapt, s-ar zice că doamna Bonnechance mi-a purtat noroc. Am câștigat o mână excelentă încă din prima seară. Știi cum se spune: dacă în dragoste n-ai noroc...

Sally, care tocmai intra, fu cât pe ce să scape tava din mână când îl auzi. Își mușcă buzele și, cu mâinile tremurând, așeză deserturile pe masă.

După gluma lui amară, Mora se uită lung la Daniel și oftă în tăcere.

— Domnule Thevaux, i-am spus deja fiului dumneavoastră că nu am avut nimic de-a face cu succesul lui de la masa de joc. Mă văd mai repede drept aducătoare de ghinion, nu de noroc. Poate că, dacă n-aș fi fost acolo, ar fi câștigat chiar mai mult de-atât.

Jim râse, dar avea o bănuială că femeia nu se referea doar la poker.

***

În acea noapte, Mora nu aprinse frumoasele lămpi din camera ei. Lăsă lumina lunii să fie singura care să umple spațiul. O ajuta să-și limpezească gândurile. Își găsi țigările, dezgropă și bricheta de pe fundul sertarului și se așeză lângă geam, cu un toc și o hârtie.

Fumă în tăcere o țigară pe care o tot răsuci între degetele neliniștite. Când trase ultimul fum, hotărârea era luată. Începu să scrie:

Daniel…

Nu avea habar cât timp petrecuse așternându-și gândurile pe acea hârtie, pentru ca Daniel Thevaux să le citească. Atunci când termină, mai citi o dată scrisoarea, o împături și o băgă în pachetul în care lăsă o singură țigară. Apoi scrise „Daniel“ pe marginea cartonului, îi lipi capacul și îl puse sub rama geamului, unde era sigură că Sally avea să-l găsească și să i-l dea.

Epuizată, se ghemui în patul Annei și adormi, fără să știe că destinatarul gândurilor ei așternute pe hârtie petrecuse ceva timp în fața ușii ei, fără a reuși să bată sau să intre, pur și simplu s-o ia în brațe și să-i spună că nu-i păsa deloc de alți oameni. Nici de alte epoci. Că se îndrăgostise de ea în secunda în care o văzuse și că nu mai iubise pe nimeni înainte de ea. Și că s-ar putea să nu mai iubească niciodată.

Dar nu o făcuse.

Mângâie lemnul cu vârfurile degetelor și merse în camera lui. O sticlă de bourbon avea să-i țină companie până-n zori.

***

Mora se trezi în încăperea cu care se obișnuise de-acum. Fără să-i mai pese ce aveau să creadă despre ea cei trei Thevaux sau servitorii lor, se spălă și își puse pantalonii și ghetele ei și luă o bluză din dulapul Annei. Contrastul dintre textura pantalonilor negri de piele și bluza albă, spumoasă, cu mâneci bufante era destul de atrăgător.

Înclină capul și își privi lung reflexia din oglindă, apoi coborî în grădină, reușind să scape vigilenței lui Sally, care încă nu începuse să

servească micul dejun.

— Speram să te găsesc aici.

Mora se întoarse și se trezi față-n față cu Julian, care îi zâmbea ca un copil pus pe șotii.

— Bună dimineața, Julian.

— Bună dimineața, Marie. Ți-ar face plăcere să mă însoțești într-o scurtă excursie? Văd că deja ești îmbrăcată corespunzător, adăugă el după ce o privi din cap până-n picioare.

Ea râse:

— Sigur. De ce nu?

Caii erau deja înșeuați și gata de drum. Mora se uită amuzată la mezinul Thevaux:

— Deja puseseși totul la cale, așa-i?

— M-ai prins, râse el. Dacă nu dădeam peste tine în grădină, aș fi urcat să te întreb.

Mora mângâie coama lui Tunet.

Spiritul geamăn al lui Daniel, hm?

Înainte să-și dea deama ce face, își lipi obrazul de gâtul lung și lucios al calului, care îi răspunse cu un fornăit ușor și cu o mișcare a capului.

***

— Alexander Burke, ești pregătit s-o aduci acasă pe prietena ta, Mora?

— Cred că mai pregătit de-atât n-o să fiu niciodată, Sondra Williams.

— Bun. Să-i dăm drumul, atunci. A venit clipa s-o-ncasezi. Pentru că am impresia că femeia asta o să fie super nervoasă când o să ajungă aici.

Cu Sondra care i se uita peste umăr, Alex începu pregătirile pentru – încă riscantul, în opinia lui – proces de aducere acasă a Morei.

***

Daniel se trezise cu o cumplită durere de cap. Își aruncă niște apă rece pe față, în încercarea de a-și alina suferința; știa că nu-l ajută prea mult.

Își petrecuse noaptea bând și certându-se cu sine pentru că fusese atât de laș. De ce nu vorbise cu ea noaptea trecută? Ce avea în cap? E drept, povestea Mariei sau Morei sau cum o fi chemând-o era incredibilă. Părea invenția unui nebun. Dar ea îi dăduse dovezi. Privirea îi zbură la

playerul care se odihnea pe noptieră. Uitase să i-l returneze după... discuția pe care o avuseseră; și apoi hotărâse să-l țină. La propriu. Tot drumul de întoarcere din New Orleans, Daniel ținuse strâns în mână micul dispozitiv. Acum decise să repare lucrurile. În fond, așa cum chiar ea spusese, nu era vinovată pentru că fusese trimisă aici, unde nu era locul ei. Dar nici el nu era vinovat fiindcă simțea ce simțea pentru ea.

Se îmbrăcă și coborî să bea o cană din cafeaua aceea atât de tare pe care o făcea Sally.

— Neața, conașu' Daniel. V-aduc acu' mâncarea.

— Bună dimineața, Sally. Nu, nu mi-e foame, dar niște cafea nu mi-ar strica. Știi tu, din aia de ridică și morții din mormânt.

Sally râse și porni spre bucătărie să aducă ce i se ceruse, dar se întoarse când auzi din nou vocea lui Daniel.

— Stai puțin, unde e restul lumii?

— Păi, conu' Jim a plecat la oraș, a zis că are niște treburi p-acolo, conașu' Julian cre' că a plecat să se plimbe, iar conița Marie... cre' că e cu el.

Daniel scrâșni din dinți.

— Înțeleg. Îți mulțumesc, Sally.

Acum știa clar că interesul Mariei pentru fratele lui era legat doar de Anne, dar tot simțise mușcătura geloziei când auzise cuvintele menajerei.

Bău recunoscător din cana aburindă pe care Sally i-o pusese în față și se hotărî: avea să plece după ei.

***

Mora și Julian călăreau în tăcere prin pădure. Era ca și cum ea ar fi retrăit prima dimineață petrecută acolo.

Oare o să-nceapă să strige iar? Doamne, sper că nu. Nu mai vreau furnicături, sclipiri și balamuc. Te rog, te rog, te rog...

Vocea lui Julian întrerupse rugăciunea tăcută a Morei:

— Să știi că nu am reușit să-ți găsesc cortul. Am mai ieșit călare pe aici cât ai fost plecată cu fratele meu, dar n-am văzut nimic.

— Ei, așa cum am zis, m-am rătăcit prin pădure și, până m-a găsit tatăl vostru, se poate să mă fi îndepărtat cam mult de cort.

— Mi se pare înfiorător că tu chiar ți-ai așezat un fel de tabără aici, singură. Ce-ai avut în cap, dacă nu te supără întrebarea?

— Evident, nimic, răspunse Mora, cu speranța că gluma ei avea să-i mai taie lui Julian din cheful de vorbă.

Strategia funcționă: tânărul se mulțumi să zâmbească și să dea din cap.

Brusc, alarma porni în mintea Morei. Simțea furnicături în tot corpul; din fericire, pielea îi era acoperită cu haine în cea mai mare parte. Lăsă capul în jos și își desfăcu părul, în așa fel încât să-i acopere fața și Julian să nu observe dacă începea să sclipească.

***

Simțea din nou! Vibrația, furnicăturile, senzația. *Anne simți că are, din nou, un trup, doar că părea făcut din mici fulgere care alergau prin ea. Era dureros, dar măcar îi dădea sentimentul de realitate. Și, de data asta, dura mai mult. În loc de impulsuri disparate, era o senzație constantă. Și încă o noutate: era ca și cum cineva sau ceva o absorbea, smulgând-o din neant.*

***

Era destul de rău că Marie fugise iar în pădure cu Julian, dar trebuia să ia calul *lui*? Daniel era nervos. Ca o răzbunare copilărească, îi ceruse lui Joe să i-o înșeueze pe Pistrui. Iapa micuță se mișca destul de greu cu el în spinare, însă lui nu-i păsa. Nu voia decât să ajungă la Marie și s-o smulgă de lângă fratele lui. Și să-i spună tot ce nu reușise să-i spună cu o seară în urmă, orice s-ar întâmpla!

Deja bănuia încotro se îndreptau cei doi; cu siguranță mergeau acolo unde Julian se întorcea mereu, biet copil nebun. Fratele lui mai mic încă mai credea că Anne avea să apară în mod miraculos din mlaștini, ca o fecioară dintr-o poveste medievală. Daniel mârâi și îmboldi calul să alerge mai repede.

***

— Julian, nu vrei tu să mergi în față? Cărarea pare destul de îngustă și n-aș vrea să sfârșesc înecată în vreo mlaștină pe aici.

— Ah, sunt sigur că Tunet se descurcă destul de bine să urmeze poteca. Dar dacă asta te liniștește, în regulă.

Mora răsuflă ușurată. Julian o depăși exact când mâinile ei căpătau o strălucire argintie.

Oare... nu, n-are cum. Dar dacă... Oare Alex mă duce înapoi?

— Am ajuns, spuse Julian, când ieșiră într-un luminiș care se deschidea către unul dintre ochiurile de apă ale mlaștinii. Nu-i așa că e frumos?

Apa verzuie reflecta copacii acoperiți de *barba-marinarului,* iar întregul loc emana o frumusețe stranie. Sunetele făcute de păsări, broaște și alte animale se împleteau într-o melodie care adăuga și mai multă serenitate locului.

— Chiar este, răspunse Mora, apoi se întoarse către sunetul care venea din spatele ei.

Cineva se apropia.

— Marie! strigă Daniel, înainte să ajungă în dreptul lor. Te rog, îmi pare nespus de rău pentru purtarea mea copilărească. Am... atâtea să-ți spun...

Când îi auzi chemarea, preț de o clipă, Mora uită de tranziția ei și descălecă rapid. Era cât pe ce să alerge spre el, dar o altă voce o făcu să înghețe pe loc:

— Anne? Anne!

Se întoarse încet spre Julian. Și el descălecase și căzuse în genunchi. Mora îi urmări privirea și văzu, uluită, cum o siluetă argintie începea să capete formă chiar la marginea mlaștinii.

Ochii îi zburară înapoi la Daniel, care își abandonase calul și fugea spre ea. Încerca s-o strige, dar tot ce reuși să scoată fu un mârâit frustrat, în vreme ce Mora dispărea încet de sub ochii lui.

— Rămas bun, Daniel. Uită-te la fereastră...

Mora nu mai apucă să termine fraza. În sfârșit, fu învăluită de întunericul atât de familiar. Cel după care tânjise. Până azi.

***

Sondra și Alex nici nu mai respirau. Se agățaseră unul de altul, ca și cum ar fi urmărit punctul culminant al unui film de acțiune.

Încet, Mora căpătă formă în fața lor. Când silueta ei încetă să mai pâlpâie, Alex se smulse de lângă Sondra și fugi s-o îmbrățișeze strâns.

— Slavă Domnului că te-am adus înapoi!

Când simți trupul Morei zguduindu-se, o împinse ușor înapoi și o privi, încruntat. Femeia plângea în hohote.

— M? Ce ai pățit? Ești rănită? Ce ți-au făcut ăia acolo?

Dar Mora nu putea vorbi. Se agăță mai tare de prietenul ei și continuă să hohotească. Atunci când un urlet îi scăpă din adâncul pieptului, Sondra se apropie și cuprinse și ea umerii femeii care părea că are să se transforme în lacrimi.

***

Anne rămăsese pe loc; își privea mâinile, își atingea fața, ba chiar își ridică rochia să-și verifice picioarele. Totul era la locul lui. Se întorsese.

Îi zâmbi lui Julian, care se ridicase nesigur și se uita la ea cu gura deschisă din care nu reușea să scoată niciun sunet.

Fata ridică timid un picior, de parcă ar fi vrut să se asigure că poate merge; apoi fugi la el și îl strânse în brațe.

— Frățiorul meu, ce dor mi-a fost de tine!

Julian nu reuși decât să dea din cap și să îi mângâie părul bălai. Venise acasă.

Daniel porni spre ei. Avea senzația că merge printr-un vis; doar că totul era cât se putea de real. Tot ce îi spusese Marie era adevărat. Conexiunea ei cu sora lui... totul. Iar fratele lui avusese dreptate în tot acest timp.

Îi cuprinse cu brațele pe Julian și pe Anne. Erau împreună. Dar nu se putea bucura pe deplin de această fericire proaspăt recăpătată.

Julian fu cel care întrerupse reuniunea:

— Haide, surioară, să mergem acasă. O să călărim împreună.

Se întoarse și porni spre cai, fără să-i dea drumul Annei, pe care o ținea încă de umeri.

— Marie! Marie, ai avut dreptate cu visul meu. S-a adeverit! Uite-o, e aici. Și Ettie a avut dreptate!

Mezinul Thevaux se opri și se uită în jur; femeia nu se vedea nicăieri. Se încruntă și se întoarse spre fratele lui, privindu-l întrebător.

Daniel îi răspunse cu un zâmbet înghețat:

— Nu mai e, frățioare.

— Nu mai e? Cum adică nu mai e? Unde s-a dus?

— A plecat pentru ca noi să o primim înapoi pe Anne. Asta e tot ce trebuie să știi.

Atunci, Julian înțelese exact la ce se referea visul lui.

***

— Deci chiar te-ai îndrăgostit de tipul ăsta? M, pe bune? Ce dracu'?!

— Alex, lasă-mă. Mi-am făcut eu destule mustrări de conștiință deja. Nici nu știu dacă m-am îndrăgostit. Habar n-am ce a fost, ca să spun drept. Poate siguranța faptului că oricum nu-l pot avea. Poate noutatea... Nu știu. Oricum, s-a terminat. S-a terminat înainte să înceapă.

Mora își șterse urmele de lacrimi și îi zâmbi Sondrei:

— Fata asta frumoasă probabil mă crede nebună. Draga mea, să știi că nu m-am specializat în a mă îndrăgosti de bărbați care au murit cu

mult înainte de a mă naște eu. Ce s-a-ntâmplat acum a fost un accident, o eroare. Probabil că am luat-o razna din cauză că Alex m-a uitat acolo trei zile.

Sondra și Alex se uitară unul la altul. Sondra fu prima care își găsi cuvintele:

— Ăăă, Mora, nu știu cum să-ți zic, dar ai lipsit o săptămână.

Mora făcu ochii mari; nu-i venea să creadă.

Alex interveni:

— Da, M. Am reușit să sincronizez timpul de călătorie doar cu Susa. Apropo: cred că dragul tău Xerxes e înnebunit de grijă. Probabil că a decapitat jumătate din Curte până acum.

Mora dădu ochii peste cap și râse:

— Știu, abia aștept să ajung la el. Dar, înainte să faci iar vreo nenorocire și să sfârșesc prin China Dinastiei Ming, aș vrea să mă lămuriți într-o privință, savanți șmecheri ce sunteți: cum dracului am ajuns eu să fiu legată de fata aia?

— Mora, chiar nu știu ce să-ți răspund la asta, spuse Alex. Tot ce am înțeles – din ce mi-ai zis tu – e că a fost luată din timpul ei și, cumva, a rămas suspendată într-un spațiu neutru. Nici măcar nu știu unde e asta, dacă e un fel de gaură neagră sau ce-o fi.

— Pot să încerc și eu? întrebă Sondra.

Alex aprobă plin de entuziasm, așa că fata continuă:

— Universul tinde spre echilibru. Și spun asta din perspectivă științifică. De aceea, dezechilibrul aduce cu sine evoluția: pentru că Universul luptă să restabilească echilibrul pierdut. Atunci când tu, Alex, ai dislocat-o pe Mora de aici, din prezent, ai creat un dezechilibru. În contrapondere, o altă persoană a fost dislocată aleatoriu din propriul spațiu și timp. Însă la acel moment mașinăria a funcționat greșit, iar Mora a ajuns în altă parte decât acolo unde trebuia. Presupun că de asta a rămas Anne blocată în spațiul ăla tampon timp de doi ani, săraca de ea.

— Bun. Eu nu-s vreo savantă, sunt o biată profă de dicție. Sondra, explicația ta e perfect rațională și de bun simț; până și eu am priceput-o. Ce nu înțeleg deloc este cum naiba s-a întâmplat toată chestia asta, totuși? Pe bune, care erau șansele ca eroarea aia de sistem să mă trimită taman acolo? Cine dracu' știa că Alex plănuise un drum în Louisiana de dinainte de secesiune? Pe de altă parte, el habar n-avea că Anne fusese dislocată; cu atât mai puțin că era legată de mine. Și cum anume era legată de mine? De ce simțeam ce simțeam când o striga Julian? De ce mă vindecam așa, miraculos, de parcă... de parcă ar fi trebuit să nu mă stric înainte să-mi fi atins scopul? Cum de a visat Julian toată chestia asta? Nu sunt prea multe

coincidențe ciudate? Pe astea cum le explici?

— Da, Sondra, cum le explici? întrebă și Alex.

Roșcata râse.

— Voi chiar nu pricepeți, așa-i? Nu suntem altceva decât particule, înghesuite în forme umane. Mai știți ce am zis adineauri despre echilibru? Suntem parte din el. Indiferent ce credem sau ce vrem, energia care ne alcătuiește se va supune acelei legi. N-aveți decât să-i spuneți coincidență, dacă vreți. Eu consider că ăsta e modul în care Universul face ordine.

Mora rupse tăcerea lungă care urmă:

— Alex? Nu știu ce aveți voi de gând, dar eu cred că ar trebui s-o iei de nevastă pe fata asta.

***

Curtea din Susa supraviețuise săptămânii în care regele Xerxes fusese departe de regina lui. Monarhul reușise să nu-și transforme frustrarea în furie oarbă și nu pornise niciun război. Ba chiar organiză un banchet pentru a sărbători întoarcerea în siguranță a Morei și dărui tuturor oamenilor din cetate cantități uriașe de mâncare și vin cu această ocazie.

Întinsă lângă soțul ei regal care dormea, Mora zâmbi, ascultându-i răsuflarea liniștită. Simțea că a ajuns acasă. Însă știa că niciodată nu avea să-și smulgă complet din memorie cealaltă pereche de ochi albaștri care lăsaseră o urmă de foc în sufletul ei.

***

Lui Daniel ajunsese să-i placă zgomotul acela oribil pe care Marie îl numea muzică. Noaptea, când conacul era cufundat în liniște, își lua alături bunul său prieten, sticla de bourbon, și asculta cântecul pe care Marie i-l pusese în noaptea în care se sărutaseră. Noaptea în care *ea* îl sărutase. Nu mai suferea; amintirea îl făcea chiar să zâmbească.

După ce Marie plecase, Daniel își torturase mintea încercând să priceapă ce a vrut să-i spună cu „uită-te la fereastră“. Dar în aceeași seară, când se așezaseră cu toții la masă pentru prima oară în doi ani, Anne coborâse din camera ei și îi adusese un mic obiect.

— Uite, cred că asta îți aparține, frățioare. Era pe pervazul din camera mea.

Îi mulțumise și așteptase nerăbdător să aibă parte de puțină intimitate ca să vadă despre ce era vorba.

După cină, ieși în grădină și se uită la micul pachet.

Îl deschise și înăuntru găsi o țigară și un bilet. Cu mâini tremurânde, aprinse țigara și se strâmbă când îi simți gustul, apoi despături hârtia:

Daniel,

Fulgerele sunt cele care fac lumină chiar și în cele mai întunecate furtuni. Durează doar o clipă, dar strălucesc mai tare decât luna plină. Noi am fost, fiecare, fulgerul celuilalt, iscat în furtuna perfectă.

Dacă și când îi este menit să lovească, fulgerul o va face. Nu putem decide noi când, cum, sau unde. Se spune că niciodată nu lovește de două ori în același loc. Poate că nu-i adevărat; dar poate că e. Există o singură cale de a afla: trăind.

Totul e un joc de noroc, domnule Daniel Thevaux. Fie ca Universul să-ți împartă cărți bune.

A ta sclipitoare,

Marie Bonnechance